

HARLEQUIN.

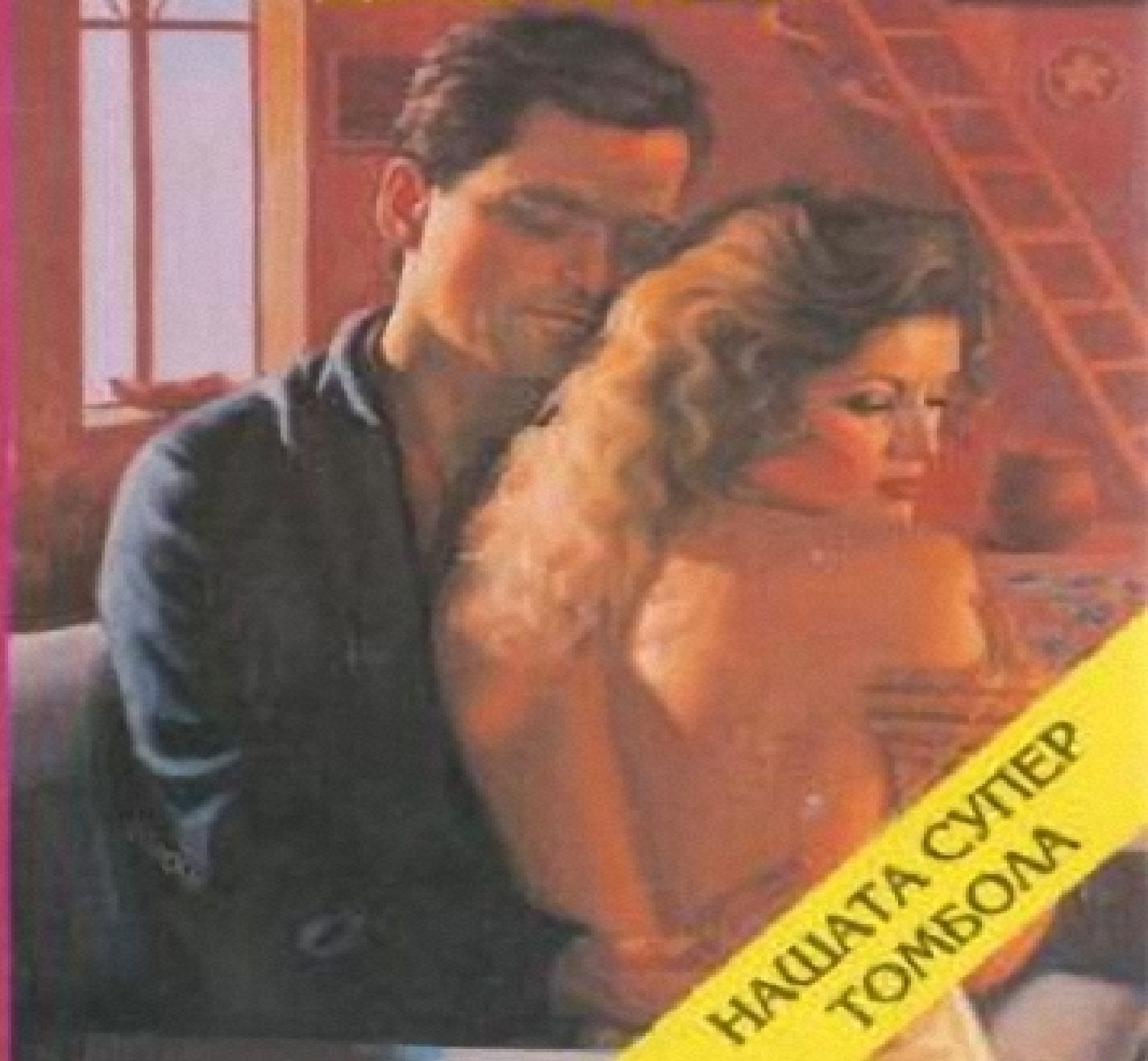
Страсти

114

Февруари '95

ПАГУБЕН ЧАР

Даяна ПАЛМЪР

НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА

ДАЯНА ПАЛМЪР ПАГУБЕН ЧАР

Превод: Катя Георгиева

chitanka.info

Данета Марист е тайно влюбена в красивия си началник Кейб Ритър. Той също не е безразличен към нея... Но всички знаят, че е женкар, а тя не би приела краткотрайна връзка. Доверчивата Данета дори не подозира, че шефът ѝ умишлено си е създал славата на плейбой, за да се опази от непрекъснато нападащите го кандидатки за женитба. Веднъж опитал вкуса на устните ѝ, Кейб май е готов да се предаде!

ПЪРВА ГЛАВА

Данета Марист погледна с присвити очи към вратата на кабинета. Шефът ѝ можеше да седи в скъпия си сив кожен стол, докато пусне корени.

— Не си струваше да се хващам с теб, само за да плащам сметките за колата — съобщи тя на затворената врата. — Аз съм страхотна секретарка. Мога да си намеря работа, където пожелаея. Само трябва да се обадя по обявите във вестниците и всички ще се избият да ме искат, господин Кейб, най-велик от фамилията Ритър!

Прибра кичур къдрава светлокестенява коса във високия си кок и прониза с поглед затворената врата. Започна да върти разсеяно химикалката между тънките си пръсти и се замисли за предимствата да подаде оставка и с това да натрие носа на Кейб Ритър. Нямаше никакво намерение да се извинява на този кисел тенекеджия! Не тя беше виновна, че е объркал датите, че е отишъл на среща не в определения ресторант и че е пропуснал да сключи изгоден договор. Да не би тя да бе виновна, че Кейб не можеше да чете?

Той, разбира се, я обвини, че го е направила нарочно. Съвсем в неговия стил. Обвиняваше я за всичко — като се започне с това, че му краде химикалките, и се стигне дотам, че пие уискито му. И защо ли бе приела тази работа?

Е, заплатата бе добра. Освен това ѝ се даваше обичайният час за пазаруване всяка седмица. И всъщност... шефът ѝ не бе чак толкова лош...

От друга страна, офисът вечно бе пълен с клиенти, които говореха на някакъв неразбираем език — за помпи, такелажи, сонди и съоръжения. Данета имаше идея как се добива нефт, но въпреки това техническата страна на нейната работа ѝ звучеше като на китайски. Наистина, знаеше какво представляват геоложките проучвания и че са секретни, когато се търсят нови нефтени находища. Знаеше, защото братовчедка ѝ Джени, с която живееха в една стая, работеше при бащата на Кейб Ритър.

Но въпреки колебливите ѝ опити да му го каже, петролният магнат Юджин Ритър, който сякаш живееше само за да измисля нови начини да тормози сина си, ѝ отне една цяла обедна почивка, за да ѝ обяснява задълженията на геолога, а и много други неща за нефтодобива, които тя изобщо не искаше да знае. Юджин притежаваше петролна компания, в която Кейб навремето бе работил. После се бе насочил към съоръжения за сондажи и това бе причината за търкания между баща и син. Кейб бе сигурен, че Юджин ще фалира, когато пазарът се залее с нефт, но не позна. Старецът направи пари, защото имаше супер геолози, които можеха да откриват стратегически метали. Било е борба на живот и смърт, както бе разбрала от потайната си братовчедка, но откриването на метали носеше пари винаги — дори когато нефтът не носеше.

Данета не се занимаваше с толкова опасни и секретни неща като търсене на перспективни находища. Тя попълваше заявки, пишеше факсове под диктовка, печаташе писмата на нетърпеливия си шеф и сърбаше надробената от други попара на общо основание. А когато приятели и роднини я питаха какво произвежда и продава корпорацията „Ритър“, само се усмихваше и се правеше на глуха. Всъщност веднъж каза на един свой чичо, че проектира и строи фотонни торпеда. За съжаление след това имаше някои неприятни моменти, когато чичото случайно срещна Кейб и му каза, че много би искал да види как работят тези космически оръжия.

— Не можеш ли да четеш, за бога! — прекъсна мислите ѝ гласът му от интеркома на бюрото ѝ. — Защо не си ми казала, че на обяд имам среща в Търговската камара? Сега е дванайсет без десет, а ресторантът, в който ще се срещаме, е на двайсет минути път. Отгоре на всичко аз съм председател!

Данета натисна с въздишка копчето за връзка.

— Срещата не е днес, господин Ритър — каза тя с пресилена любезност. — Утре е. Гледате другата страница. — „Отново“, добави наум. — Днес е десети април, а не единадесети.

Последва кратка пауза.

— Кой е обърнал страницата?

— Сигурно аз — пропя Данета. — Господ е свидетел, че аз съм виновна за международните конфликти, както и за редица опасни заболявания в световен мащаб...

— Млъкни и ела при мен!

Тя взе бележника и химикалката, приглади полата върху заоблените си бедра и опъна бялата си блуза. Бе висока, но имаше съвършено тяло и дълги крака. Гъстата ѝ светлокестенява коса стигаше до кръста и изглеждаше много добре разпусната, но на работа Данета винаги я носеше на кок и си слагаше съвсем малко грим — само колкото да подчертае големите си светлосиви очи. Лицето ѝ имаше прекрасен овал, който ѝ придаваше изтънченост. Не бе красива, но бе привлекателна и повечето началници вероятно биха я забелязали.

Нейният шеф обаче бе женкар и тя не искаше да рискува сърцето си. Знаеше, че трябва да внимава, защото на Коледа, когато заедно с другите момичета се бе облякла официално за празненството, той я изгледа със стаен плам в очите. Залови я до елхата, когато тя вече си тръгваше. Тъмната му глава се сведе над нея. Светлите му очи блестяха на иначе безизразното лице. Сърцето ѝ заби бясно, а дъхът спря. Но за нейна изненада той внезапно измърмори нещо под нос и целувката вместо към устните се насочи към бузата ѝ. После се отдалечи и рязко ѝ пожела „Весела Коледа“. След това започна да я нарича с мъжкото име Дан и да се държи с нея като с по-малък брат. Тя се правеше, че не забелязва, но тъй като той очевидно нямаше намерение отново да флиртува с нея, повече не се облече официално. Бе по-безопасно да е „малкото братче“.

Родителите ѝ в Мисури биха одобрили нейната предпазливост. Той предпочиташе блондинки, при това много изискани. Бе истински плейбой и това напълно я обезкуражаваше. Не му бе казвала какво мисли за начина му на живот, защото не беше нейна работа, но не искаше да има отношения с такъв мъж.

Пък и бе само на двадесет и три, а той — на тридесет и шест и сигурно я смяташе за дете, защото за двете години, откакто тя работеше при него, никога не се бе опитал истински да флиртува с нея. Говореше с нея за спорт, а понякога дори за жени. Сякаш не забелязваше, че откровеността му я кара да се изчервява.

Напоследък той се виждаше с една много елегантна и студена блондинка на име Керъл Сартейн, която някак го бе укротила. Сега бе много по-спокоен, отколкото през последните няколко месеца, въпреки че понякога губеше търпение. Вчера например Данета забеляза, че я гледа с много странно изражение. Стори ѝ се, че изведнъж му се е

приискало да я види сред мъртвите сибирски полета, макар да не разбра защо.

Е, всъщност бе по-добре, че не я харесва. Толкова опитен мъж едва ли би бил подходящ партньор за девица с комплекси като нея, чието домашно животно бе огромен гущер.

Тя отвори вратата и влезе. Дъхът ѝ винаги спираше от самото му присъствие, особено в съчетание с изключителната външност. Кейб бе висок, мускулист, енергичен мъж. Имаше вид на човек, готов да се пребори с целия свят. Светлосините му очи имаха стоманен блясък. Имаше гъста, тъмна и вълниста коса, която падаше върху високото му чело, гъсти черни вежди над дълбоко разположени очи и високи скули. Личеше, че носът му поне веднъж е бил чупен, а на брадичката му имаше малка трапчинка и няколко миниатюрни бръчици. Но въпреки това бе страхотен и жените не можеха да му устоят. Когато искаше нещо, пускаше в ход неотразимия си чар, а ако това не помагаше, използваше принуда и дори сила. Не се страхуваше от нищо на света. Освен от змии. Данета никога не му бе казвала за своето животинче. Не знаеше дали страхът му се простира и върху гущерите.

Целият сякаш бе изтъкан от мускули и имаше гъвкава, уверена като на пантера походка. Преди да създаде своята компания, бе работил на сондите. Сега вече не се занимаваше с тях, но когато бе наистина в добро настроение, ходеше да работи в ранчото на баща си извън Тулза. Старият Ритър бе играл полупрофесионален бейзбол в най-добрите времена на този спорт и предвидливо бе вложил припечеленото в малко ранчо и верига бензиностанции в Тексас и Оклахома. С тънкия си усет бе превърнал това начало в успешен петролен бизнес, а синът му — Кейб, бе помагал, докато реши да се освободи от добронамерената опека на баща си и да основе собствена компания. Занимаваше се с производство и продажба на части за сонди вече десет години, и то доста успешно, но баща му — като някакъв вид отмъщение — обичаше да казва на приятелите си, че синът му е портиер в един местен бар. Старият Ритър не одобряваше независимостта на сина си. Той обичаше да ръководи всичко и всички, свързани по някакъв начин с него. Точно както и Кейб. Когато Юджин го посещаваше в службата, винаги даваше „полезни съвети“ на Данета. Последният бе да спре да нарича Кейб „господин Ритър“ и да започне да носи дрехи, които да подчертават хубавата ѝ фигура.

— Нали разбираш, така никога няма да привлечеш погледа му — обясни старецът с явно неодобрение към скромната ѝ пола и блуза.

— Господин Ритър, аз не желая да привличам погледа му — отвърна тя. — Синът ви не е мой тип.

— Ти би го укротила — продължи той, сякаш не бе казала нищо. — Дръж го настрани от тези разпуснати момичета, с които се влачи. Ще умре от някоя ужасна болест — прошепна съзаклятнически. — Та той дори не знае с кого са били преди него!

В този момент Данета се извини и се втурна към стаята за почивка, където избухна в сълзи от истеричен смях. Много ѝ се искаше да каже на шефа си какво говори баща му за него, но не знаеше как да подеме тази тема.

Намръщеното ѝ изражение най-после привлече вниманието му.

— Не стой там, Дан, седни. Не знам какво ти става напоследък, но мислите ти не са тук.

— Моля? — повдигна тя вежди, изправена пред бюрото му.

— Седни!

Тя седна. Този дълбок властен глас действаше по същия начин и на останалите му подчинени. Така бе свикнал да дава нареждания, че не се въздържаше да заповядва и в ресторант, и на гости... навсякъде! Говореше се, че домакините въздъхват с облекчение, когато той си тръгвал...

— Нищо чудно, че баща ви не ви харесва — измърмори тя. — Вие сте същият като него!

— Обидите са мой специалитет, малката, не твой — напомни ѝ той и се облегна назад. Столът застрашително изскърца под тежестта на едрото му мускуесто тяло. Сините очи я пронизаха. — Тази сутрин май не си в добро настроение. Какво има?

— Два пъти ми се скарахте, а не бях виновна.

— Е, и? Почти всяка сутрин ти се карам, нали? — В очите му затанцуваха весели пламъчета. — Това е част от работата ти. Когато постъпи тук, ти два дни плака.

— Тези два дни се бях уплашила до смърт от вас — спомни си тя.

— И после хвърли върху мен настолния календар. — Кейб въздъхна. — Хубаво е да имаш секретарка, която ти отвръща. Дълго се задържа тук, Дан...

Може би прекалено дълго, помисли тя. Но не го каза на глас.

— Без коментар ли го оставяш? — Той се наведе напред. — Виж сега, ние трябва да направим нещо за баща ми.

— Ние ли?! — примигна тя, изненадана от рязката смяна на темата.

— Да, ние. Той отново е започнал да пуска слухове. Последната му любима клюка е, че си търся съпруга. Снощи телефонът ми се счупи да звъни с предложения от позастарели кандидатки от Тулза.

Тя се засмя на раздражението му. Буквално виждаше как старите моми острят нокти.

— Нали знаете защо е пушал този слух? Сменихте бравата на апартамента си и той няма ключ от нея.

— Боже мой, та аз нямах никакъв личен живот! Трябваше да предприема тази стъпка. Миналия петък заведох Керъл вкъщи след вечеря, а баща ми беше там и ме чакаше. Изгледа я втренчено и се самопокани на кафе и питие. Не си тръгна до след полунощ! През това време я тормозеше с монолог за изкуството да се кастрират телета, да се чистят конюшни и други такива гадости, докато ѝ прилоша и тя си отиде.

— Разбирам я — съгласи се Данета, като се мъчеше да си внуши, че не я интересува дали Керъл е ходила у Кейб. Ядосваше се, че се дразни от безгрижното му отношение към неговите завоевания, когато трябваше да е благодарна, че не е между тях. — Чух го веднъж да разказва на една от вашите приятелки, че се лекувате от някаква... заразна болест.

— Това е била Вера, нали? Нали?! Боже мой... — Удари с юмруци по бюрото. — Значи затова тя избяга толкова бързо, без дори да каже довиждане! Отровна стара змия! Това е баща ми!

Вера, спомни си Данета, бе „стабилната“ му приятелка преди Керъл.

— Може ли да говорите така за баща си, господин Ритър?

— Дан — започна Кейб търпеливо, — когато баща ми беше тук миналата седмица, едно от най-милите неща, които каза за теб, беше, че се обличаш, като че ли си постъпила в Армията на спасението.

— Той наистина е отровна стара змия! — възкликна тя възмутено.

— Виждаш ли? И ти го каза. Е, имаш ли някакви идеи?

— Никакви, за които не биха ви арестували. Защо толкова се бърка напоследък в личния ви живот?

— Мисли, че ми трябва съпруга — въздъхна Кейб и прокара пръсти през гъстата си коса. — Решил е да ми намери.

— Може би човекът скучае — предположи Данета замислено. — Защо не помолите жена му да го заведе на околосветско пътешествие?

— Поддържам с мащехата си само официални отношения — отсече той.

— Съжалявам. — Тя знаеше, че това му е болна тема, макар да не разбираше защо. За някои неща бе много потаен.

— Предполагам, че родителите ти още са женени?

— Да, господине — усмихна се тя. — Миналия ноември се навършиха трийсет години.

— Не ме наричай „господине“! — Кейб счупи един молив, стана и се понесе към прозореца. Отвори щорите и се загледа в градския пейзаж. — Аз не искам да се женя. Не искам да обичам никого. — Данета погледна неодобрително към широкия му гръб. — Не си говорила на баща ми нищо за Керъл, нали? — попита той, внезапно се обърна и надвисна заплашително над нея.

— Не, гос... Не, господин Ритър. През цялото време само той говореше. Както обикновено.

— И какво каза?

— Че ще пипнете някоя ужасна болест, ако не ви спаси от тези жени. Не сте знаели с кого са били преди вас...

Той избухна в смях, който бе дълбок и приятен. Данета му се усмихна, защото когато бе весел, изглеждаше дяволски красив.

— Ето значи какво било. Може би трябва да проведе с него един дълъг разговор за съвременния начин на живот.

— Може, но ако първо го завържете и му запушите устата.

— Татко напоследък май споделя с теб, а? — Сви устни и я изгледа изпитателно, както все по-често напоследък. — На колко години стана, Дан?

— На двадесет и три. — „И ако не престанеш да ме наричаш Дан, ще те опаковам с амбалажна хартия, ще облепя пакета с тиксо и ще те провеса през прозореца!“, добави тя наум.

— Когато постъпи, нямаше и двадесет и една — отбеляза той замислено. — Бе нервна и болезнено стеснителна. А като че ли и сега

донякъде си още такава.

— Колко мило от ваша страна да го забележите! А сега за писмата...

— Ти не излизаш с мъже! — прекъсна я той. Данета кръстоса дългите си крака.

— Вярно е — съгласи се с очевидно нежелание. — Не много.

— Защо?

Тя внимателно обмисли отговора си. Никога досега не бяха водили такива лични разговори. Дали баща му нямаше пръст в това?

— Не съм достатъчно съвременна за повечето мъже — отговори накрая.

Кейб приседна на ъгъла на бюрото си и погледна надолу към нея.

— Съвременна в смисъл на сексуално освободена ли?

Данета почувства, че страните ѝ пламват.

— Когато съм се появила, родителите ми не са били много млади. Те бяха и си остават традиционалисти. Учили са ме, че любовта означава много повече от секс. Но открих, че за повечето мъже любовта е само една приятна вечеря, следвана от няколко часа в леглото. Никой не си губи времето за по-сериозни отношения, още повече, че има толкова жени, които и не държат на това. Затова се отказах от вечерите с неприятен край и доведох Норман да живее при мен.

— Норман ли? — намръщи се той.

— Норман, моята игуана — обясни Данета.

Кейб пребледня и я погледна с откровен ужас.

— Твоята... какво?

— Моята игуана. Много симпатично животинче — защити тя своя любимец. — Взех го, когато беше още съвсем малък...

— Игуана! — Той се огледа бързо, сякаш се страхуваше, че секретарката му носи Норман в чантата си. — Господи, никой не държи игуана като домашно животно! Та това е змия с крака! — Целият потрепери.

— Не! Всъщност прилича на китайски дракон. Той е игуанид, потомък на динозаврите, на древния Игуанодон. Той е тих и чист. Би трябвало да видите как действа на рекламните агенти от разносната търговия. Дълъг е около метър, въпреки че още е бебе. — Странно, че никога не бе споменавала на шефа си за Норман. Но и всъщност досега

не бе обсъждала личния си живот с Кейб. Той сигурно дори не знаеше, че тя живее с братовчедка си Джени, че тя работи при баща му и че преди две години точно тя ѝ каза за това място.

— Защо отглеждаш влечуго като домашно животно? Да не се опитваш да го превърнеш в принц?

— Това става само с жабите — въздъхна тя сърдито. — Слушайте, аз не целувам Норман, само го галя... Е, когато беше малък, го целувах...

— Господи! — избухна той и отново потрепери. — Нищо чудно, че нямаш приятел. Никой нормален мъж няма да тръгне да целува жена, която целува игуани!

— Няма такава опасност. — Външно запази спокойствие, но в съзнанието си се бореше с образа на господин Ритър, който я целува до безсъзнание. А онази Коледа ѝ се бе сторило, че той ще направи точно това...

Той стана, заобиколи бюрото и седна тежко в креслото си.

— Сега си представям... Някоя нощ в апартамента ти изневиделица ще се появи мъж и ти ще свикаш пресконференция, за да обясниш как си целунала своята игуана и изведнъж гущерът се е превърнал в принц! Или от такова голямо нещо като игуана ще се получи цял крал?

— Ако това се случи, вие ще сте първият, който ще научи.

Кейб запали цигара и се усмихна:

— Ти ми купи този пепелник за Коледа.

Тя го побутна към него с шумна въздишка:

— Май беше така.

— Опитвам се да откажа цигарите.

— Ден не минава, без пушачът да се опита да остави цигарите — забеляза Данета сухо и му подаде пощата, с което намекваше, че ако той няма работа, тя има.

Кейб се усмихна глезено:

— Знаем, че се мотая. Казвал ли съм ти колко мразя да отговарям на писма? Още не съм се оправил от снощи. Керъл искаше да отидем на концерт. Изтърпях четири часа камерна музика! Мразя проклетите струнни квартети! Бих предпочел да отидем на кънтри шоу, но тя смята, че банджото не е достатъчно изтънчено за слуха ѝ.

— За вас връх на изтънчеността е лютивият сос.

— Разбира се! Това е единственото американско ястие, което харесвам. Защо, по дяволите, закопчаваш тези блузи чак до брадичката? Да не се страхуваш, че ще полудея, ако зърна голата ти шийка? И от Коледа не си носила косата си разпусната!

Очите ѝ се разшириха от изненада. Това бе най-личното нещо, което някога ѝ бе казвал!

— Блузата... Тя е с жабо...

— Не ми харесва. Не можеш ли да си купиш нещо с деколте? Ако не, опитай рокля с копчета отпред.

— Какви са тези забележки за външния ми вид? — избухна най-сетне Данета. — Прическата ми не е подходяща, не харесвате дрехите ми, сега и неправилно ги закопчавам...

— Не знам... — Той дръпна от цигарата и погледът му неволно се спря на дългите ѝ стройни крака. Полата стигаше точно до над коленете. Възхити се от плавните линии на тялото ѝ. — Може би баща ми е прав и не трябва да имам секретарка, която се облича като монахиня.

— Господин Ритър, добре ли се чувствате? — попита тя внимателно.

— Разстроен съм — въздъхна той. — Опитай четири месеца да караш без жена, да те видя тогава!

Данета усети, че лицето ѝ пламва и сведе поглед.

— Карала съм двадесет и три години без жена и нищо ми няма — подчерта тя.

— О, знаеш какво искам да кажа! — изръмжа Кейб.

За съжаление знаеше. Той бе най-грубият мъж, когото познаваше! Винаги ѝ казваше точно това, което мисли, независимо колко бе лошо. Не държеше езика зад зъбите си, дори когато някой клиент или колега го ядосаше. През първата ѝ работна седмица господин Ритър се бе обидил от забележката на някакъв недоволен купувач и горкият човек изхвърча от кабинета му, сподирян от най-отвратителните думи, които бе чувала. Това бе вълнуващо запознанство с избухливия ѝ шеф.

Той присви сините си очи:

— Ти никога не говориш за любовните си похождения.

— Мисля, че това е моя лична работа! — сопна се тя.

— Предполагам. — Гледаше я с нескрито любопитство. Това я караше да се чувства като насекомо, забодено с карфица. — Когато една жена прекарва твърде много нощи сама, това ѝ се отразява зле. Особено ако е скромна и непорочна.

— Какво се опитвате да ми кажете, господин Ритър? — попита тя накрая.

— Тревожа се за теб — отговори той изненадващо. — Тази сутрин Бен Медоуз, новият началник-отдел „Пласмент“, спомена, че от две седмици се опитва да ти определи среща, а ти го режеш. — Усмихна се леко. — Той смята, че не искаш да излезеш с него, защото си влюбена в мен. Всъщност — добави замислено — и баща ми мисли така.

Сърцето ѝ подскочи в гърлото. Не вярваше на ушите си.

— Господи — успя само да промълви.

— Е, не се дръж, сякаш това е някаква перверзия. От време на време жените ме харесват.

— Един определен тип жени. Не и аз!

Той не помръдна и Данета се притесни дали не е отишла прекалено далеч.

— Защо не и ти?

— Това е личен въпрос!

— Нека е личен. Искам отговор — настоя Кейб.

Тя пое дълбоко въздух. Не можеше да го излъже, дори ако това би било по-добре.

— Защото вие сте женкар, господин Ритър. — Чувстваше се като притисната в ъгъла. Кейб започваше да изглежда заплашителен и тя сведе очи. — Съжалявам, но не харесвам този тип мъже.

Той отново дръпна от цигарата си и изпусна дима. Очите му станаха мрачни и студени.

— Сам си го изпросих. Не помислих какъв отговор мога да получа. Добре, Дан, убеди ме, че баща ми не знае какво говори. Дай да оправим пощата.

Данета се почувства виновна, но не посмя да отстъпи. Още през първата си седмица като негова секретарка бе разбрала, че трябва или да не му остава длъжна, или да прекара живота си в плач. Той не се въздържаше и не уважаваше никого, който се въздържа. Както скоро откри, шефът ѝ имаше нужда от тази грубост в отношенията си с

редовните посетители на офиса му. Работата бе трудна, а той имаше твърд характер, който се проявяваше особено в моменти на криза.

В същото време тя имаше странното чувство, че го е наранила — ако жена, която той наричаше с мъжко име, изобщо можеше да го нарани. Понякога страшно я обиждаше, като ѝ викаше Дан, сякаш ходеха заедно на риболов или му бе тенис партньор. Може би това бе причината за необичайното ѝ избухване.

Чудеше се защо се държи толкова странно. За две години не бе научила за него почти нищо, освен какви жени харесва. За мислите и чувствата му не знаеше нищо. Знаеше, че майка му е починала преди десет години и баща му се е оженил повторно за Синтия. Знаеше, че той се среща с тях, но никога не говореше за това. Наистина, от време на време баща му изпускаше по нещо, когато дойдеше в офиса, но не достатъчно, за да задоволи нарастващото ѝ любопитство към загадъчния мъж, при когото тя работеше.

Кейб започна да ѝ диктува, като крачеше напред-назад из кабинета, както обикновено, и тя трябваше да се захване за работа, за да не изостане. Той не я жалеше. Данета слушаше резкия му глас и усещаше ледения му поглед, докато най-после свършиха и той я пусна да отиде в приемната, където бе работното ѝ място.

До края на деня Кейб се държа необичайно резервирано с нея. Тя изпращаше хора в кабинета му и му звънеше, когато трябваше да се обади по телефона, но той не ѝ предложи да пият кафе или да спрат работа, за да поприказват. Когато работното време изтече, излезе преди нея и я остави да заключи, без дори да ѝ каже довиждане, ако не се брои отсеченото кимване.

Със смесени чувства Данета го гледаше как си отива. Може би не биваше да усложнява отношенията с него с приказките си, че не е неин тип.

Покри пишещата машина и компютъра, взе чантичката и пуловера си и се нареди на опашка за автобуса. Видя го с безразличие как се приближава. Мислите ѝ все още бяха заети с нейния началник. „Един ден ще целуна моята игуана, помисли отмъстително, и тя наистина ще се превърне в някой красив мъж като Робърт Редфорд. Тогаваше ще съжалявате, господин Ритър! И той ще ми купува палта от норка и диаманти и ще живеем в упадъчен лукс...“

Усети любопитни погледи и се сепна. Осъзна, че е говорила на глас.

— Аз съм писателка — измисли бързо тя. — Това е страхотна идея, принц-игуана...

— Така ли? Това за Робърт Редфорд беше добре — засмя се една възрастна жена. — Но никой не би целунал игуана.

Данета само се усмихна...

ВТОРА ГЛАВА

Норман, както обикновено, се бе свил върху радиатора. Когато Данета влезе, той отвори очи и отново ги затвори.

— Виждам, че много ми се радваш — въздъхна тя и спря, за да го погали по главата и по брадичката. Наистина изглеждаше страшен. Но свирепият му вид бе само маскировка. Тя го носеше на ръце и се грижеше за него, откакто той бе само една педя дълъг, и изобщо не се плашеше. Как можеше да се страхува от едно създание, което обича пюрето от спанак и отговоря на подсвиркване? В една книга за игуаните се казваше, че са глупави. Добре че Норман не можеше да чете, за да се почувства обиден от целокупния род човечески! Данета стопли малко пюрето и пушна една соната на Бетовен. После сипа пюрето в паничката и добави две-три пресни листа от хибискус. Норман подуши и се спусна на пода. Приличаше на миниатюрен динозавър. Не ядеше много редовно — веднъж на два или три дни, но определено бе в добро здраве. Опашката му бе доста дълга, красива и Данета вечно живееше в страх, че може да я настъпи. Знаеше, че игуаните лесно откъсват опашките си, а Норман не би й простил, ако го лишеше от неговата гордост.

През по-голямата част от вечерта тя разсъждава върху поведението на Кейб Ритър. Първо я караше да се облича поженствено, после я обвини, че е влюбена в него, а накрая сякаш се ядоса, че тя отрече. Това бе най-странният мъж, когото познаваше!

Накрая остави Норман на радиатора и си легна. Нощем все още бе студено и топлината го привличаше. Гуцерът бе толкова предсказуем! Винаги можеше да го намери върху радиатора, в банята или в кухнята. Добре че господин Ритър никога не бе идвал тук. Норман щеше да му изкара ума!

Тя решително затвори очи, но продължи да вижда привлекателното решително лице на загадъчния си шеф. Дълго не бе признавала пред себе си привличането, което изпитваше към него.

Поне се бе научила да го крие. Ако днес се бе издала, трябваше да си търси друга работа!

Сякаш изобщо би могла да има шанс с такъв мъж, въздъхна тя. Той можеше да има много жени и ги имаше. Тя не можеше да попадне дори в списъка на чакащите! Чудеше се само защо той толкова се ядоса, когато му каза, че е женкар. Сигурно не искаше да е влюбена в него... Тя изстена и се обърна. Трябваше да се опита да поспи!

На следващата сутрин се чувстваше, сякаш не е мигнала. Повлече се на работа със зачервени очи и тъмни сенки. Облече набързо една рокля с копчета отпред, макар че не я избра заради съвета на шефа си. Остави и косата си разпусната, най-вече защото нямаше време да я оправи, след като се бе успала.

Господин Ритър обикновено идваше половин час след нея. Днес, разбира се — по закона за всемирната гадост — бе подранил. Данета влезе на пръсти и изохка наум, готова да изслуша яростната му тирада. Той обаче не каза нищо. Само погледна многозначително към часовника на стената, който сочеше, че е закъсняла цели десет минути. Тя измърмори някакво извинение и започна да сваля палтото си.

— Не се събличай — обади се Кейб. — Вземи касетофона и бележника си. Ще отидем при съоръженията да видим новия детайл за Хари Дийл.

Тя въздъхна. Хари Дийл мразеше жените и не го криеше. Тъкмо затова господин Ритър бе решил да я влачи със себе си! Връщаше си за това, което му бе казала вчера.

— Стига си въздишала — скастри я началникът ѝ и отвори вратата. Огледа я студено, но очите му се спряха върху чувствената извивка на гърдите ѝ, подчертана от роклята, и студенината му изчезна.

— Това в моя чест ли е? — попита той тихо.

Сърцето ѝ заби силно.

— Не, разбира се — заекна тя. — Аз... Закъснявах и нямах време да си направя прическата.

— Не говоря за косата — отвърна той с дълбок глас. Докосна леко рамото ѝ. — Внимавай. Ти самата каза, че съм женкар. Кой знае какво може да ми дойде наум, като те гледам с нещо толкова секси...

Ужасените ѝ очи не можеха да се откъснат от неговите. Между двамата сякаш прескочи електрическа искра.

— Аз... Нямах такова намерение...

— Така ли? — Той се отмести да ѝ направи път. Данета успя да мине, въпреки че краката едва я държаха. Запъти се към колата с пламнало лице. Как бе възможно този мъж да ѝ действа по този начин, при това — без дори да е положил усилия да флиртува с нея? Ами ако опиташе?

Потеглиха в напрегната тишина към една от най-новите петролни сонди на Хари Дийл извън града. Хари още не бе открил нефт, но Данета можеше да се обзаложи, че ще открие.

— Баща ми има дял в това проучване — обади се Кейб след няколко минути, изтръска цигарата си в пепелника на големия сив линкълн и погледна към Данета. — Отпусни се, за Бога! Няма да скоча върху теб!

Тя прехапа долната си устна.

— Много съм ви благодарна за това — успя накрая да се пошегува.

Той дръпна силно от цигарата и издиша дима с въздишка.

— Всичко е наред, Дан. Нямам право да ти казвам как да се обличаш, въпреки че може да съм ти повлиял след обидите вчера. — Размърда се неспокойно. — По дяволите, всичко е заради баща ми! Дори не бях забелязал какви дрехи носиш, докато той не започна да си пъха носа в това! — Всъщност не бе забелязал и самата Данета, докато Юджин не му бе посочил добродетелите ѝ.

Сега пък Кейб прекалено често поглеждаше към нея. Както в момента. Тя знаеше, че страните ѝ пламтят. Изведнъж се почувства като животно в списъка на застрашените видове. Обърна се към прозореца.

— Казахте, че баща ви има дял в тези проучвания...

— Да, малък процент — отговори той с облекчение. — Юджин обича да има пръст във всичко.

— Мислех, че в момента не е добре да се инвестира в нефт.

— Търсенето на нефт е малко, но ще се повиши. То се мени, както и при златото. Но тъй като е необходимост, цените му след време ще се вдигнат. Юджин и Хари Дийл са достатъчно умни, за да не залагат само на едно нещо. Те ще преуспеят.

— Има ли някакъв проблем с оборудването, което сте доставили за господин Дийл?

— Той смята така. За разлика от мен. — Погледна я и се засмя. — Познавам шегаджията, който работи на сондата. Той е вече възрастен и не обича да опитва нови неща. Сигурно е сложил проклетия детайл наопаки или съвсем го е забравил.

Оказа се точно така. Данета, застанала притеснено до Кейб, видя как възрастният човек се изчерви, когато моторът бе обърнат и непонятният детайл легна точно на мястото си и заработи като часовник.

Сондовата площадка бе пълна с мъже — мускулести и груби на вид — които изглежда намираха Данета твърде привлекателна, дори в лекото ѝ палто. Тя държеше сакото на Кейб, докато той работеше. После той избърса ръцете си с носна кърпа, която никога повече нямаше да е чиста, и хвърли на Хари Дийл многозначителен поглед.

Хари — нисък, белокоп и с голям нос, погледна към своя сондажник.

— Сам, по-късно ще ми обясниш всичко това.

— Да, господине — промърмори Сам, изпепели Кейб с поглед и тръгна към другата страна на сондата.

— Как е баща ти, Кейб? — попита Хари.

— Прави пари. Надява се, че с този удар ще му осигуриш един нов ролс-ройс.

— Старая се. — Обърна се и стисна устни. — Още си със същата секретарка. Не сте ли се омъжили, госпожице Марист?

Данета притисна сакото на Кейб към гърдите си.

— Имаше един кандидат — отговори тя любезно. — Но той не можеше да говори, докато сменяше гумите, затова го пуснах на свобода да си върви.

— Не можете ли сама да сменяте гумите? — усмихна се Хари с презрение.

— Тези дни ми се наложи. Повечето мъже са толкова изнежени, че не им се захваща с такава трудна работа.

Кейб усети приближаващата буря, хвана Данета за рамото и я отведе настрана от ядосания Хари.

— Обади се, ако имаш някакви други проблеми, Хари — провикна се той през рамо. — Трябва да се връщаме.

— Благодаря, Кейб — отсече Дийл и се зае с работата си.

— Нахален стар динозавър! — промърмори Данета. Чувстваше болезнено впитите пръсти на Кейб в рамото си.

— Ти го предизвика, миличка — напомни ѝ той. — Сега влизай тук и не се обаждай, преди да сме се отдалечили. — Хвърли ѝ леко развеселен поглед: — Никога не си отговаряла на Хари.

— Сигурно е заради миризмата на нефт и грес — предположи тя, дяволито усмихната. След като най-последно се бе озъбила на стария дявол, се чувстваше свободна. Може би тази самоувереност бе резултат от работата ѝ при господин Ритър. Непрекъснато се налагаше да не му остава длъжна и сега ѝ ставаше втора природа да отвръща и на другите.

Усмихнат, той я настани в линкълна и заобиколи да влезе от другата страна. Все още се опитваше да изчисти маслото от едрите си длани.

— По дяволите тези възрастни сондажници! Хари трябва да застреля този стар...

— Господин Ритър!

— Извинявайте, госпожице Невинност. — Запали и я погледна: — Би трябвало вече да си свикнала с моя език.

— Би трябвало — съгласи се тя, облегна се на седалката и притвори очи. — Точно когато реша, че вече съм чула всичко, вие измисляте нещо ново.

— Така ли? — обърна се той с любопитство към нея. Моторът продължаваше да боботи. Кейб хвана брадичката и обърна лицето ѝ към себе си. Усмивката му угасна. — Когато се ядосаш, ставаш като истинска дива котка. В началото този хъс го нямаше в теб, а напоследък не се стряскаш от нищо. — Палецът му неочаквано премина през устните ѝ. Усещането я замая, а дъхът ѝ секна.

Реакцията ѝ бе истинско удоволствие за него. Бе забравил, че една жена може да бъде толкова чувствителна към неговото докосване. Тя бе невинна — не като пресметливите студени жени, които често преминаваха през живота му. Почти всичко чувствено бе ново за нея. Пръстът му отново се раздвижи. Усети как тялото ѝ се стяга, а изражението на лицето ѝ показваше, че ѝ е приятно.

— Знаеше ли, че устата ти е толкова чувствителна, малката? — попита той дрезгаво, търсейки разширените ѝ очи. — Че можеш да се

възбудиш, когато един мъж я помилва с пръст?

Тя преглътна нервно.

— Р-работниците на сондата... — успя да прошепне.

— Стъклата са тъмни — напомни ѝ той тихо. Отново притисна устните ѝ и се наведе към нея. Ароматът на неговия одеколон я замая, а нейният аромат го накара да закопнее за красивите ѝ устни. Наблюдаваше с мъжко задоволство как нейната невинност безпомощно реагира на неговата опитност и здравият му разум се изпаряваше.

— Господин Ритър... — прошепна тя. Той я завладяваше и това я плашеше!

— Целувал ли те е някога някой както трябва? — Очите му се спуснаха към полуотворените ѝ устни. Тя простена и той стисна зъби. — Би било толкова лесно. Мога да наведе глава съвсем малко — повлече той и се приближи — и да те накарам да почувстваш дъха ми. След това мога да плъзна ръка в косата ти, ето така... — Привлече лицето ѝ по-близо. — ... И да те целуна. Мога да разтворя устните ти и да те притисна толкова силно към себе си, че да усетиш как бие сърцето ми...

Данета изпадна в паника от образа, който той създаваше във въображението ѝ. С последните остатъци от здравия си разум тя се отблъсна от гърдите му, опитвайки се да не чувства твърдата топлина на мускулите под тънката риза.

— Не! Не бива... — помоли тя. — Вие сте мой началник...

— Аз съм твой началник — повтори той едва чуто. Думите ѝ отекваха в съзнанието му. Примигна и се намръщи към ужасените ѝ очи. Вдигна глава. — Боже мой, какво правя?! — Пусна я рязко и се отдръпна. Запали цигара. — Извинявай, Дан. Това няма да се повтори. — Включи бързо на скорост и потегли, без да я поглежда.

Данета откъсна очи от напрегнатите му черти. Ако не бяха леко изтръпналите ѝ устни и бученето в ушите, нямаше да може изобщо да повярва, че това се е случило. Нищо чудно, че жените се тълпят около него, помисли тъжно. Той имаше безпогрешна тактика спрямо тях. Едва я бе докоснал, а цялата се разтрепери. Още чувстваше дъха му върху устните си и чуваше ужасните, ала сладостни думи, които ѝ говореше. Едва не простена от болката в напрегнатото си тяло, която той бе предизвикал. Искаше да усети твърдите му устни върху своите,

ръцете му да се плъзнат около нея, гърдите му да се притиснат към нейните... Какво ѝ бе станало?

Той мълча през целия път, а тя се чудеше дали я бе омаял нарочно, за да ѝ покаже колко е безпомощна пред него. Докато стигнаха до подземния гараж, вече бе сигурна, че се е опитал да я унижи.

Посегна към ръчката на вратата в момента, в който спряха, но голямата му топла ръка хвана нейната.

— Не още — каза той тихо и потърси очите ѝ. Нещо в погледа ѝ го накара да се чувства виновен. — Аз те обидих.

— Нарекох ви женкар — напомни му Данета и сведе очи. — Затова ли... ми дадохте урок?

— Не! А урока го получих аз. — Той въздъхна тежко. — Свикнал съм с преситени, опитни жени, които приемат в реда на нещата всичко, което мъжът прави с тях. Никога не съм имал опит със срамежливи девойки, с които всичко изглежда ново и вълнуващо. — Успя да се усмихне. — Просто за да съм сигурен, мога ли да попитам дали някога си се целувала истински?

Тя се изчерви и извърна глава.

— Това не е ваша работа!

— Значи не си — засмя се Кейб тихо. — Добре, пиленце, опитай.

— Не ми трябва учител! — избухна тя и отвори вратата.

— О, трябва ти — възрази той и я спря. — Не знаеш какво бих дал, за да бъда твой учител — добави с присвити очи. — Но това ще е пагубно и за двамата. Аз съм прекалено отегчен, а ти си прекалено чиста. Най-много, което мога да ти дам, са няколко часа в леглото ми, но не бих те обидил с такова предложение. На теб ти е нужен добър и стабилен мъж, който да те закриля и да те дари с деца. — Сви рамене и се загледа в тлеещия връх на цигарата си. — А за това би трябвало доверие, което аз не мога да дам на една жена. Не искам да бъда уязвим, Дан.

— Никой не иска това от вас! — сопна се тя толкова обърквана, че едва седеше на мястото си.

Той улови погледа ѝ.

— Ти уязвима ли си? — попита тихо. — Прав ли е баща ми? Не си ли влюбена в мен?

— Не!

Погледът му излъчваше безкрайно разбиране.

— Защо тогава не се отдръпна? — попита с мек като коприна глас.

Тя изскочи от колата и се втурна в сградата толкова бързо, че когато стигна до офиса, едва дишаше. Първото, което смяташе да направи, бе да подаде оставката си. Но когато отвори вратата, в чакалнята нетърпеливо седеше Юджин Ритър с вид на буреносен облак.

— Какво си направила със сина ми? — попита той войнствено.

Данета рязко спря. Косата ѝ бе разрошена, устните — зачервени от пръстите на Кейб, не можеше да диша и почти трепереше от това, което ѝ бе казал в колата.

— По-точно — промърмори Юджин замислено и я огледа, — какво е направил синът ми с теб?

Кейб се появи зад нея със самодоволен вид. Искаше ѝ се да запрати пишещата машина върху него.

— Здравсти, татко — каза той разсеяно. — Трябва ли ти нещо?

Юджин се вторачи в сина си. Вероятно търсеше следи от червило. Лицето му помръкна.

— Не съвсем — отвърна той. — Искан да питам дали ще дойдеш на годишнината ни утре вечер. Ники ще те чака.

Ники? Данета бе чула един или два пъти това име. Дали бе мъжко или женско? Сигурно женско, реши тя тъжно.

— Утре вечер съм зает — отсече Кейб. — Ще водя Керъл на балет.

— Значи за теб тази нацапотена жена е по-важна от мен — разсърди се Юджин. — Ами Синтия? Трябва ли да страда до края на живота си, задето съм имал смелостта да се ожена за нея?

Кейб се обърна заплашително към него.

— Тя никога няма да бъде моя майка, а Ники никога няма да бъде част от моето семейство! Да те вземат дяволите, аз обичах майка си! А ти нямаше търпение да я погребеш, преди да заведеш Синтия пред олтара!

— Това е лъжа и ти го знаеш — възрази Юджин изненадващо спокойно. — Синтия наистина работеше при мен, докато майка ти беше жива, но ние се сприятелихме чак след смъртта ѝ. Ники беше една прекрасна изненада, а не случайност и аз нямам никакво

намерение да се извинявам за него. Господи, та той не ти отнема нищо! Дори няма да наследи нищо, освен дял от имуществото ми. Със Синтия се договорихме за това от самото начало. Тя има свои собствени пари, за да го осигури, в случай че си забравил.

— Нищо не съм забравил — заяви Кейб с леден тон.

Юджин сви рамене и пхна ръце в джобовете си.

— Няма да те убия, ако не прекараш една вечер с нас. Но Ники се обижда, че го пренебрегваш.

— Аз не му дължа нищо! — Възрастният човек се намръщи и се обърна. Кейб стовари юмука си върху бюрото на Данета. — Добре — изръмжа той сърдито. — По дяволите, ще дойда.

— Ето такъв те обичам — рече Юджин с необичайна за него нежност. Погледна покрай сина си към Данета, която опитваше да се прави, че я няма. — Защо не оставиш онази безсрамна блондинка и не вземеш това момиче с теб? Тя има игуана. Ники ще я хареса.

— Откъде знаете за Норман? — ахна Данета.

— Питай Джени. — Отново отмести поглед към Кейб. — Секретарката ти изглеждаше много развълнувана, когато влезе. Помислих, че може би...

— Току-що се връщаме от площадката на Хари Дийл — обясни Кейб със странна злоба. — Тя и Хари се сдърпаха.

— Надявам се, че тя е победила. Хари много ми играе по нервите — въздъхна разочаровано баща му. — Е, ще се видим утре. Безсрамната блондинка, един Господ знае колко мъже...

— Тръгвай! — прекъсна го Кейб.

Юджин знаеше кога да си отиде. Той помахна на Данета и излезе, без да каже нито дума повече.

Тя се суетеше около компютъра. Усети цигарен дим. Кейб се надвеси над нея с откровено мъжко одобрение в очите.

— Не съм влюбена във вас — каза тя, като се мъчеше да изглежда спокойна.

Той бавно дръпна от цигарата.

— Аз съм с тринадесет години по-възрастен от теб — каза тихо. — От практическа гледна точка изобщо не си в моята категория. Животът ти е още празна страница. — Издиша дима. — А аз съм последното усложнение, което ти трябва, детенце. Значи, вече никакъв близък контакт! Да се захващаме за работа.

Влезе в кабинета си с тази бърза премерена походка, която означаваше, че е в добро настроение. Данета би трябвало да изпита облекчение. Но това не стана. Чувстваше се като в края на нещо, което никога не е започвало.

Зареди със свито сърце компютъра. Ако Кейб не искаше усложнения, защо я докосна така в колата, защо ѝ наговори онези неща? Намръщи се. Той просто не е могъл да се въздържи от една малка подигравка с нея. Но тя нямаше да позволи това да се повтори! Отсега нататък бе имунизирана срещу чара му! Или поне той щеше да мисли така...

Пусна текстообработващата програма и започна да пише обичайните писма.

ТРЕТА ГЛАВА

През следващите дни Данета се измъчваше от новото отношение на шефа си. Той вече не започваше разговори, които не бяха абсолютно необходими, и не ѝ казваше нищо, което не бе свързано с работата. Вече дори не се отнасяше с нея като с по-малък брат. Като че ли се бе превърнала в част от обзавеждането и той почти не я поглеждаше. Отново бе започнала да се облича скромно, но сигурно нямаше да има значение, дори ако бе дошла гола на работа. Той бе казал, че няма да усложняват отношенията си, и държеше на дадената дума.

Данета се чувстваше самотна — дори повече, отколкото преди две години, когато се премести да живее тук с братовчедка си Джени. Искаше да е независима, да живее собствения си живот и родителите ѝ я подкрепиха. Но сега семейството ѝ липсваше. Липсваше ѝ и Джени, защото бе добра слушателка. Но братовчедка ѝ бе заминала на югозапад с някаква тайна задача. Съжаляваше, че не се бе сетила да пита Юджин дали я е чувал, но тогава моментът не бе подходящ.

Имаше нужда да поговори с някого, защото досега не бе осъзнала в каква важна част от живота ѝ бе допуснала да се превърне Кейб Ритър. Очакваше с нетърпение да отиде на работа. Усмивката му я караше да трепти, мъжественото му излъчване я предизвикваше и вълнуваше, а остроумието му я размиваше. Самото му присъствие я караше да се чувства някак по-жизнена, отколкото когато и да е преди.

От онази сутрин в големия линкълн, когато със страстта си бе събудил всичките ѝ сетива, тя сънуваше еротични сънища, свързани с него. Но онази сутрин можеше никога да не се е случвала, защото новото му отношение бе подчертано делово. А и напоследък непрекъснато бе с Керъл. Напразно парадираше с нея, сякаш за да е сигурен, че Данета няма да си въобрази нещо.

Тя довърши писмата и ги остави настрана. Може би той се опитваше да я изгони... Тази мисъл я разтревожи. Бе свикнала с настроенията и характера му и не ѝ се работеше при някой друг. Но ако шефът ѝ искаше това...

Когато Кейб влезе, тя обмисляше как да постъпи, ако ѝ се наложеше да напусне. Отварянето на вратата я стресна и Данета рязко се изправи.

— Нерви ли? — изкоментира той. — Това е нещо ново. Какво има? — Тя му подаде с трепереща ръка писмата. — За Бога! — избухна Кейб. Остави куфарчето си, сложи писмата на бюрото и я издърпа за ръката. — Хайде, изплюй камъчето. Какво се е случило?

— Искате ли да напусна? — попита тя с пресекващ глас.

— А ти искаш ли? — върна ѝ той топката с безизразно лице.

Тя сведе поглед.

— Работата е добра — отговори сковано. — Но ако вие предпочитате да напусна, ще подам молба.

— Аз самият не знам какво предпочитам — въздъхна той тежко. Бе опитал да не я забелязва, да се държи студено и сега му се връщаше. Отново я бе обидил. Защо не можеше да забрави погледа ѝ, когато бе започнал да я целува? Защо не можеше да намери утеха в компанията на Керъл?

С нова въздишка притисна нежната ръка на секретарката към гърдите си. Данета усети топлината на тялото му и почувства как по гръбнака ѝ премина тръпка. Изведнъж ѝ се прииска да го види съблечен. Чудеше се как изглежда без дрехи и какво ли би било, ако я прегърнеше и я целунеше така, както ѝ бе прошепнал онази сутрин до сондата на Хари Дийл...

Пръстите му галеха гладките ѝ нокти. Той чу как дишането ѝ се промени и се удиви как успява да стои толкова кротко и покорно. Самочувствието му бе поласкано, когато Бен Медоуз и баща му предположиха, че срамежливата млада Данета е влюбена в него. После това го стресна, когато едва не я целуна в колата. Не бе очаквал, че тя ще му действа така възбуждащо. Само че Данета мразеше начина му на живот... Или по-скоро това, което тя мислеше, че е негов начин на живот. Често се бе чудил как би реагирала, ако се опиташе да я люби. През последните седмици доста се изкушаваше, благодарение на непрекъснатите подмятания на баща му. Тя бе много красива и тялото му реагираше всеки път, когато я погледнеше. Опита се да не ѝ обръща внимание, но от това стана само по-лошо. Сега я докосваше, но разбираше, че прави грешка, за която ще съжалява.

— Ръцете ти са студени като лед — отбеляза той с дрезгав глас. Тя ухаеше на лавандула и бе съвсем различна от жените, които изпълваха живота му през последните години. Те го преследваха и тяхната агресивност го дразнеше. В Данета нямаше нищо агресивно. Тя бе невинна. От тази невинност му се виеше свят. Не можеше да забрави очите ѝ, когато ѝ прошепна как иска да я целуне...

— Тук е малко студено — каза тя. Наистина ли този тих глас бе нейният? — Ще включа отоплението.

— Да, разбира се — съгласи се той, без да пуска ръката ѝ. Притисна я по-силно и я премести, така че тя почувства ударите на сърцето му.

Повдигна брадичката ѝ, погали бузата ѝ и палецът му се насочи лениво към устата. Погали я — отначало леко, а после по-настойчиво. Сладостна тръпка прониза цялото ѝ тяло. Той правеше абсолютно същото, както преди, и предизвикваше същото удоволствие у нея! От гърлото ѝ се изтръгна тих стон, който му хареса. Хареса още повече изненаданата чувственост в очите ѝ. Тя започваше да се възбужда много повече, отколкото преди. Погледът ѝ говореше достатъчно. Палецът му стана по-настойчив и треперещите ѝ устни се разтвориха. Свободната му ръка обхвана врата ѝ и го задържа здраво. Погледна я в очите.

— Тук играта свършва — каза той рязко. — От момента, в който устните ми покрият твоите, няма връщане назад.

Данета се задъха. Магията бе почти разрушена. Но очите му бяха неумолими, както подлудяващия пръст върху устните ѝ.

— Не е честно... — простена тя. — Това е като да ловиш риба с динамит...

— Да — съгласи се Кейб тихо. — И точно така ще го усетиш. Като динамит. Така ми харесва. — Устните му бяха само на сантиметър от нейните. — Силно и грубо. Ето така...

Тя усети как ръката му се сви върху врата ѝ и дишането ѝ се смеси с неговото. Чувстваше се безпомощна, готова да му даде всичко, което той поиска.

Но точно когато устните му се втурнаха към нейните, шептящи чувствени обещания, резкият звън на телефона взриви напрегнатата тишина и ги откъсна един от друг.

Данета трепереше силно. Погледна безпомощно към Кейб. Той също изглеждаше стреснат. Без да откъсва очи от лицето ѝ, вдигна слушалката.

— Ритър слуша.

— Кейб, можеш ли да отделиш един час тази вечер, за да дойдеш с мен на благотворителна вечеря? — попита обработеният глас на Керъл. — Ще се събират средства за новата детска болница.

— Тази вечер ли? — повтори той разсеяно. — Мисля, че мога. Ще те взема в пет часа.

— Прекрасно. Благодаря, скъпи. Ще се видим по-късно.

Тя затвори, но Кейб не остави слушалката, а продължи да я притиска към ухото си. Още се взираше в разширените очи на Данета. Тишината между тях бе не по-малко взривоопасна, отколкото преди минути, но преди някой да успее да проговори, на вратата се появи Бен Медоуз с папка в ръка.

— Извинявай, че те безпокоя, но ми трябва няколко копия — прошепна той на Данета, като явно мислеше, че Кейб още говори по телефона.

— Ще... Ще ги направя. — Тя взе с треперещи ръце папката и се затича към стаята, където бе ксероксът. Кейб остави слушалката и покани Бен в кабинета си. Данета направи копията и се върна.

До края на деня почти не смееше да диша, но Кейб повече не се приближи до нея. Тя не знаеше дали да се радва, или да съжалява, но през тези няколко минути отношенията им безвъзвратно се бяха променили.

Върна се в самотния си апартамент. Искеше братовчедка ѝ да си е у дома, но Джени нямаше да се върне скоро. Тя прекарваше по-голямата част от времето си по експедиции до разни девствени места и Данета знаеше, че понякога там е опасно. Веднъж някакъв мъж се бе опитал да проследи Джени. После се разбра, че е агент на конкурентна фирма, който се е опитвал да разбере нещо за геоложкия доклад, предаден от нея на компанията на Юджин Ритър. Тези стратегически метали, които тя проучваше, бяха важни за много хора, и не всички заинтересовани бяха американци. Дори и сега писмата ѝ бяха пълни с възбуждащи любопитството намеци за нейната работа и Данета се тревожеше за нея. На времето тайно ѝ бе завиждала за вълнуващия скитнически живот, но колкото по-дълго бе около Кейб, толкова по-

малко я привличаше подобен начин на живот. А напоследък се плашеше дори от мисълта да смени работата си. Нямаше желание да разбере защо.

Отвори вратата и видя братовчедка си — загоряла, руса и сияеща.

— Дина! — възкликна Джени и я прегърна. — О, колко е хубаво да се върне човек у дома!

— Не те очаквах толкова скоро! — извика Данета със светнало от радост лице. — Радвам се да те видя! Изглеждаш страхотно!

И бе вярно. Дългата ѝ руса коса се спускаше на меки вълни. Белият костюм ѝ придаваше изтънчен вид. Тъмносините очи искряха. „Само ако можех да изглеждам така!“, помисли Данета и въздъхна.

— Докога ще останеш? — попита тя и се запъти към кухнята да приготви нещо за вечеря.

— До сутринта — засмя се братовчедка ѝ на нейното изражение. — Съжалявам, миличка, но заминавам на друго място. И това е всичко, което мога да ти кажа, не ме моли. Няма от какво да се страхуваш. Освен от мързеливия гущер там. — Кимна към радиатора, където се бе свил Норман. — Все ме гледа, сякаш се чуди как съм на вкус.

— Той не е месояден. Вегетарианец е — напомни ѝ Данета. Обясняваше го всеки път, когато Джени се връщаше, вече две години, откак успя да я убеди да го донесе в апартамента. Всичко би било наред, ако Норман не бе започнал да расте. Той бе непретенциозен, дресиран и бе сериозно предупреждение за крадците. Имаше един опит за обир, но нещастникът излетя с ужасени писъци от апартамента и едва не се блъсна в Данета. Норман стоеше на вратата с отворена уста и настръхнала опашка, която след няколко години щеше да се превърне в доста опасно оръжие. Тогава Данета щеше да се гордее с него изключително много. Но въпреки храбростта му като пазач, горката Джени се страхуваше. Освен това той бе прогонил един перспективен неин приятел, който изпитваше ужас от влечуги...

— Ами ако случайно отхапе парче от мен и му хареса?

— Норман никога не те е опитвал. Пък и те обича.

— Така ли? Откъде знаеш? — намръщи се братовчедка ѝ, вторачена в безизразните му очи.

— Мога да чета мислите му. — Данета я погледна. — Знам, че обичаш работата си, но наистина ли са нужни всички тези страхотии?

Джени се засмя с удоволствие.

— Наистина. Аз приемам това като изпълнение на патриотичния си дълг към родината. Може би дори към света, кой знае... Но стига за мен. Разкажи ми всичко за себе си.

— Няма нищо за разказване. Аз не съм красива като теб.

— Знаеш ли, и аз не съм красива. Просто използвам по най-добрия начин всичко, което имам. Всъщност... — Тя я огледа критично. — И ти би могла, стига малко да се постараш. Каква е тази мания да се маскираш като цвете в саксия?

— Това е... самозащита.

— Като знам твоя сладур, господин Ритър, мога да те разбера. Той е способен да разчувства и тухла. Но не е единственият мъж на света, а ти си вече почти на двадесет и четири години. Не бива да се погребваш в този офис и да ревнуваш красивия си шеф.

— Аз не ревнувам Кейб Ритър!

— Така ли? — Джени сложи на масата майонезата и хляба, подреди сребърните прибори и салфетките и седна. В сините ѝ очи се четеше загриженост. — Когато съм възрастна, говориш само за него. Повече от година не си излизала с никого.

— Не искам да ми се налага да отблъсквам мъжете — извиси глас Данета.

— Не е това. Ти си загубила ума си по господин Ритър!

— Това е нелепо! — засмя се тя нервно. — Ето, вземи си шунка. — Взе чинията с кекс и разсеяно я подаде на братовчедка си.

— Дина, това не е шунка! — повдигна вежди Джени.

Лицето ѝ пламна.

— Сигурно полудявам от скука — въздъхна тя, остави кекса и ѝ предложи чинията с шунка. — Може би трябва да целуна Норман, за да видя дали няма да се превърне в принц...

— Това става с жаби, не с игуани — поправи я Джени. — Но може да си намериш някой принц. Висок, хубав принц, който ще се държи с теб като с принцеса. Много добре ще изглеждаш в къщичка с бяла ограда и със сладки малки момиченца, които се държат за полата ти.

— И двете си мечтаехме за това, помниш ли? — усмихна се Данета и замълча, колкото да затопли спаначеното пюре за Норман и да го сипе в кучешката му паничка. Дали някой правеше панички за

игуани? Погледна към Джени и забеляза тъжното ѝ отсъстващо изражение. — Какво има?

— Нищо — отвърна братовчедка ѝ тихо. — Просто съм уморена. — Улови любопитния поглед на Данета и въздъхна: — Нищо няма, наистина. Как са чичо Роб и леля Хелън?

Данета неохотно ѝ позволи да я отклони от въпроса.

— Мама и татко са добре — каза тя. — Организират в Мисури програма за младежи, които са на ръба на наркоманията. Казват, че майка ти е започнала да танцува брейк.

— Писна ми от нейните приумици! — засмя се Джени. — Надявам се да не си счупи крак или ръка. Колко е хубаво, че съм вкъщи — въздъхна тя. — Дори ако е само за една нощ...

Но дори не бе цяла нощ. Когато Данета се събуди, Джени вече бе заминала. Леглото ѝ бе оправено и на него имаше бележка, че трябва да хване някакъв ранен самолет и че ще пише.

Данета нахрани Норман с банани, авокадо, останалото от снощи спаначено пюре и отиде на работа. Тревожеше се. Нещо ставаше и, съдейки по поведението на Джени, бе нещо голямо. Братовчедка ѝ работеше от няколко месеца по този секретен проект. Майка ѝ, леля Дорис, и родителите на Данета не бяха доволни, че се е заела с това. Но тя не бе домошар и обичаше вълненията. Проблемът бе, че никой не знаеше с какво точно се занимава. А може би така бе по-добре...

Още от сутринта офисът бе пълен с хора, а и Данета не биваше да остава насаме със смущаващия господин Ритър. След вчера имаше намерение да го избягва максимално. Но той отново бе съвсем делови, въпреки че тя чувстваше горещия му поглед по-често от обикновеното.

През обедната почивка Данета взе чантата си, за да изтича до малкия китайски ресторант на ъгъла и да вземе храната, която си бе поръчала. Обикновено обядваше на бюрото си, освен ако някоя жена от другите отдели не я поканеше да отиде с тях.

— Да ви донеса ли нещо от китайския ресторант? — предложи тя възпитано от вратата.

— Не, благодаря — отговори Кейб с насилено безразличие. — Ще водя Керъл на обяд. — Тя кимна и тръгна към вратата. — Дан?

Данета се обърна, благодарна да чуе дори този омразен прякор, ако това означаваше, че шефът ѝ е поомекнал.

— Да, господине?

Сините му очи се присвиха и с безпомощно възхищение обгърнаха стройното ѝ тяло в сивата крепонена рокля.

— Много си мълчалива днес.

— Заета съм. Освен това снощи спях малко.

— Защо?

Нямаше право да я пита, но тя отговори механично:

— Не бях сама. Е, поне до малко преди разсъмване. — Чудеше се колко може да му каже за Джени.

Изразът на лицето му беше почти комичен. Сякаш преbledня. Той се изправи и за секунди леката изненада се смени с гняв.

— Мислех, че преживяванията за една нощ не са в твой стил!

— За една нощ... А, разбирам. Не, не беше мъж. Става дума за братовчедка ми, Джени.

Той направи странен жест с ръка. Изглеждаше изненадан. Погледите им се срещнаха и между двама им отново припламна онази невероятна искра, сякаш от електрически ток. Усмивката на Данета угасна, а сърцето ѝ заби по-бързо. Тя видя как очите му потъмняват, а лицето му се напруга, сякаш се мъчеше да запази самообладание.

Това бе така, но преди да е успял да каже или направи нещо, в стаята влезе Керъл, облечена в ярка лека рокля и с панделка в същия цвят в дългата си руса коса. Кейб стана, откъсна очи от Данета и се насили да се усмихне на Керъл.

— О, каква красота в моя кабинет! — започна той, но Керъл се усмихна студено на Данета и мина покрай нея.

— Ласкател такъв!

— Това не е ласкателство — възрази Кейб. Данета бе започнала да влиза под кожата му и той не можеше да позволи само да си разменят чувствени погледи ден след ден, без да предприеме нещо. Трябваше да ѝ покаже, че тя не означава нищо за него! Беше за нейно добро. Иначе, ако той допуснеше всичко това да продължи или да се задълбочи, накрая Данета можеше да се окаже жестоко наранена.

Затова той прегърна Керъл и я целуна с груба страст пред очите на потресената и смутена Данета.

— Аз тръгвам — заекна тя, успя някак да откъсне очи от тях и да се измъкне, без да я забележат.

През целия път тази сцена бе пред очите ѝ. Болеше я, но не разбираше защо. Кейб с онази красива жена в прегръдките си...

Чувствените му устни върху нейните... Ръцете му, обвити около тънката ѝ талия... Начинът, по който я притискаше към силното си тяло... Как ли би се чувствала тя самата на мястото на Керъл? Едва не простена на глас. Тази лудост трябваше да спре! Позволяваше чарът му да я заслепява и да ѝ пречи да види истинската му същност. Керъл бе само едно завоевание, както и всички останали, а родителите на Данета не я бяха отгледали, за да бъде само едно име в списъка на някой мъж.

На връщане нарочно се забави, за да е сигурна, че Керъл и Кейб са тръгнали. Седна на бюрото си и без апетит се зае със своя обед.

— Сама ли си? — Появи се на вратата Бен Медоуз. — Незащитена?

— Не съвсем — отвърна тя с дяволита усмивка. — Въоръжена съм със смъртоносни тояги за кунгфу. — Размаха пръчките за ядене.

— Нали не би нападнала един работлив началник-отдел „Пласмент“?

Тя поклати глава.

— Искаш ли малко мо го?

— Не бих хапнал нещо с подобно име!

— Но това са парченца пиле със зеленчуци и са много вкусни!

— Твърдят същото и за спаначеното пюре. Но какво би казала за един хубав спокоен обяд в скъп ресторант с бяло вино и десерт, от който се дебелее? Аз черпя — добави той и се усмихна с надежда.

Тя го изгледа с любопитство. Не беше грозен и бе по-близо до нейната възраст от Кейб. Хубав, стабилен мъж, който никога не преследва жени, който се държи възпитано и никога не създава проблеми. Харесваше ѝ, макар да не го познаваше добре. И то не поради липса на усилия от негова страна — той винаги я канеше, а тя му отказваше. Сега обаче размисли.

— С удоволствие — отвърна с усмивка. — Но вече почти свърших с обяда.

— А утре? — попита той бързо.

— С удоволствие, Бен. Благодаря.

— Прекрасно... Аз... О, не! — простена Бен. — Чакай малко, до сряда ще съм извън града. Какво ще кажеш за четвъртък?

— Добре.

— Значи в четвъртък. Ще отидем на някое хубаво място, така че се облечи подходящо, а?

— Добре.

Той си тръгна с безгрижно подсвиркване, а Данета довърши обедата си. Надяваше се, че не е сбъркала. Бен работеше в компанията само от около месец, но бе симпатичен, а за нея би било добре да излезе поне веднъж.

Кейб се върна чак в два и половина. Бе разрошен и нямаше нужда от особено въображение, за да разбере какво е правил. Данета му хвърли бегъл поглед и продължи да работи. Когато я питаше нещо, отговаряше възпитано и се мъчеше да скрие обидата си.

Кейб бе забелязал тази обида в очите ѝ и се поздрави наум с мрачно задоволство. Опита да се убеди, че действията му имат благородно оправдание. Бе се раздърпал, сякаш двамата с Керъл са правили нещо друго, а не бяха разговаряли два часа, докато обядваха. Ако можеше да се съди по изражението на Данета, бе успял да я заблуди. Сега тя разбираше, че увлечението ѝ ще изчезне. Това бе необходимо, каза си той. Не можеше да ѝ даде нищо. Краткотрайната връзка бе единственото, което можеше да ѝ предложи, а тя заслужаваше много повече.

Понякога се чудеше какво би помислила, ако знаеше истината колко самотен е той всъщност и колко малко жени е имало в живота му. Образът на плейбой в определен смисъл бе много полезен. Той не разрешаваше на сериозните кандидатки да се доближат до него и да открият, че в личния си живот е безкрайно чувствителен. Всъщност Керъл бе негова делова позната, която бе страдала от мъже и не искаше повече интимни усложнения. Двамата с Кейб излизаха заедно, като по този начин се предпазваха взаимно от нахалството на ухажори и настоятелността на жени, които намираха мисълта за брак с Кейб за привлекателна.

Данета обаче бе повярвала и това си пролича, когато дойде време да си тръгва. Работното ѝ време свършваше в пет и въпреки че обикновено оставаше последна в офиса, този път излезе, без да си направи труда дори да му каже довиждане...

Тя прекара една неприятна вечер пред телевизора. Тишината се нарушаваше само от редките движения на Норман, когато отиваше от радиатора до вестника си в банята и обратно. Нахрани го и се зачуди

какво ли би помислил Кейб за него. Дали щеше да се страхува? Може би някой ден щеше да разбере.

— Не вярвам игуаните да се превръщат в принцове, Норман — въздъхна тя, докато го гледаше как се изкатерва върху радиатора. Той я погледна с безразличие и затвори очи. — Е, добре, дори да си омагьосан принц, няма да те целуна. Въпреки че по-скоро бих целунала теб, отколкото господин Ритър! Поне знам къде си бил...

Спомни си забележката на баща му за Керъл и се смя чак докато си легна, мъчейки се да си избие от главата картината на Керъл в прегръдките на Кейб.

Тази нощ не спа добре и само мисълта за луксозния обед с Бен я крепеше през следващите дни. Така щеше да покаже на господин Ритър, че не страда от любов към него.

Самият Кейб се държеше любезно, само дето от време на време я поглеждаше мрачно, сякаш разтревожен от нещо. Само когато очите му се плъзгаха по великолепното ѝ тяло, в тях проблясваха дяволити пламъчета. Тя се стараеше да не му обръща внимание. Вероятно той се страхуваше, че като е целунал така пламенно Керъл, е разбил сърцето на секретарката си. Е, щом излезеше с Бен, шефът ѝ щеше да се успокои, че нещата си идват по местата.

Междувременно се обличаше добре заради Бен и изглеждаше по-красива дори от деня, в който отидоха с Кейб при сондата на господин Дийл...

В четвъртък остави дългата си вълниста светлокестенява коса да пада свободно по раменете и си сложи повече грим от обикновено, подчертавайки дългите си мигли, големите сиви очи и съвършената кожа. Червилото бе в същия цвят като сексапилната червено-бяла рокля, която обгръщаше нежно високите ѝ гърди, тънкия кръст, заобления ханш и дългите бедра. Червените обувки с токчета я правеха още по-висока. Цяла сутрин Кейб не можа да откъсне очи от нея. Това едновременно я тревожеше и вълнуваше. А когато Бен дойде да я вземе, застина на вратата и въздъхна, усмихнат замечтано. Това я развесели и тя се засмя. Кейб Ритър излезе от кабинета си навреме, за да види сияещото ѝ лице и в сините му очи проблесна подозрение.

— Трябва ли ти нещо, Бен? — попита той остро, защото никак не му харесваше начинът, по който Бен гледаше Данета.

— Не, Кейб. Дойдох да взема Данета за обяд — отговори любезно младежът, прекалено зает с нея, за да забележи как изненадата на Кейб внезапно се смени с гняв. — Ще я върна точно в един часа, обещавам. Тръгваме ли, Данета?

Кейб остана, вдървено загледан в отдалечаващата се двойка. Зави му се свят от тези нови усложнения. Неволно я бе тласнал право в обятията на Бен. Идеше му да изругае. Трябваше да пресече връзката между Данета и Бен още в зародиш, и то бързо. Но как?

Въздъхна ядосано и пъкна големите си ръце в джобовете на сивите си панталони. Животът бе толкова лесен, преди да понечи да целуне Данета на Коледа! Оттогава тялото не му даваше мира, а Юджин наливаше масло в огъня с непрекъснатите си приказки за нея. Сега Кейб се разкъсваше между страстта и благородството, а Бен отмъкваше момичето! Чувстваше се виновен, защото знаеше, че Данета никога не би излязла с Бен, ако самият Кейб не я бе подтикнал. Но мотивите му бяха почтени, по дяволите! Той не прелъстяваше девственици, каквато Данета със сигурност беше.

Въпросът бе, че Бен нямаше да се съобразява колкото него с целомъдрието на Данета. Както повечето съвременни мъже, за него всички жени бяха само забавление, а случайните сексуални контакти бяха част от играта. Той не би се и замислил, ако можеше да прелъсти Данета, и не би разбрал нейното чувство за вина и срам.

Очите на Кейб потъмняха от гняв, като си представи цялата бъркотия. Е, Бен нямаше да я изостави бременна и самотна, дори ако трябваше да го заплаши с оръжие. После си помисли колко ли тежко би живяла тя с мъж без чувство за морал, и мислено изключи оръжието. Не, така нямаше да стане. Той самият щеше да се погрижи и за нея, и за детето. Стисна устни и си представи едно прелестно малко момиченце в широка набрана рокличка. Можеше да й купува разни неща... Или пък — ако бе момче, можеше да се боричка с него в двора и да го учи на петролен бизнес. Едно момченце би било много добре...

— ... попитах дали да кажа на господин Семпълс да ви се обади по-късно, или ще говорите с него? — питаше от вратата секретарката.

Отсъстващата усмивка на Кейб угасна. Намръщи се, чудейки се как ли Данета бе попаднала във фантазията за къщата и осиновеното му дете... Осъзна, че е сънувал с отворени очи и се изкашля.

— Извинявайте. Ще се обадя — каза разсеяно и влезе в кабинета си. Добре, че синчето на Данета бе само фантазия, помисли той и взе слушалката. Нямахме време да играе с деца.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Данета никога не бе влизала в такъв изискан ресторант, освен веднъж преди години с родителите на Джени. Обстановката бе изключителна, а менюто бе изпъстрено с френски думи, които тя едва си спомняше от училище. Избра пиле, за да не охарчи много Бен, и с изненада чу как той поръча пържола, раци и бутилка вносно бяло вино.

— За мен само една чаша — предупреди тя, когато вече привършваха с храната. Бен бе напълнил отново чашата си и посягаше към нейната. — Не мога да пия повече от чаша.

— Така ли? — усмихна се Бен. — Ще го запомня.

— Ах ти, дявол такъв! — Данета отпи от виното. Ароматът ѝ хареса. — Много мило, че ме покани.

— Бих искал да ми стане навик — отвърна той и се вгледа с откровено възхищение в лицето ѝ. — Мислех, че никога няма да се съгласиш.

— Не излизам много — призна тя. — Виждаш ли, аз не съм достатъчно... освободена.

— Наистина ли? — Очевидно го приемаше на шега.

— Наистина.

— Ако е вярно, значи си единствена и те поздравявам за това — засмя се той и вдигна чашата си за тост. — Но си първата секретарка на Кейб, която може да каже такова нещо. Не че той е лош човек. Само дето харесва жените.

— Чувала съм — въздъхна тя. — Но не харесва мен. Или поне не в този смисъл.

— Той е сляп — усмихна се Бен нежно. — Ти си страхотна!

— Благодаря — изчерви се Данета.

Той стисна устни и се загледа в чашата си.

— Имаш ли сестри или братя?

— Аз съм единствено дете. Имам красива братовчедка, но тя не се заседява вкъщи.

— Защо? — попита той много небрежно.

Тя започна да му обяснява. Езикът ѝ се бе развързал от виното. Но след малко се усети, че говори твърде много.

— Извинявай, май ме хвана.

— Всичко, свързано с теб, ме интересува — изрече той бързо. — А братовчедка ти ми се струва много симпатична.

— И аз така мисля.

— Сигурно ти харесва да живееш с нея, след като през повечето време апартаментът е само твой.

— Да, харесва ми. Тя се върна тази седмица, но само за една нощ. — Данета се засмя. — О, Бен, това вино е много силно.

— Така се твърди. — Отново стисна устни и се вгледа мълчаливо в нея. — Бих искал да се опознаем, Данета Марист, ако си сериозна и ако не си в списъка на шефа. Не искам да нагазвам в територията на господин Ритър.

— Аз не принадлежа на господин Ритър — съобщи му тя и се намръщи. — Никога не съм допускала, че хората мислят така.

— Не хората, само аз. — Сви рамене. — Аз съм отскоро в компанията. Знам само това, което чувам.

— Къде си работил по-рано?

— В Калифорния — отговори той кратко и рязко смени темата: — Разкажи ми за тези геоложки проучвания. Твоята братовчедка работи във фирмата на стария Ритър, нали? Когато постъпих тук, мислех, че Кейб Ритър има дял в нея.

— О, не, те не се разбират много — поклати тя глава. — Един ден той сигурно ще я наследи, но сега се занимава само с оборудване. Съмнявам се дали изобщо знае какво прави Юджин.

Бен измърмори нещо под нос и се замисли. После отново се обърна към Данета:

— Предполагам, че братовчедка ти води много вълнуващ живот. Разказва ли ти понякога за пътуванията си?

В този въпрос имаше нещо странно, но тя бе прекалено замаяна, за да му обърне внимание.

— Нито дума, тя е много тайнствена. Като Джеймс Бонд. — Засмя се, доволна от шегата си. — Но рисува странни картинки. Например тази геоложка карта, която забрави. Утре трябва да ѝ я изпратя по пощата.

В очите му се появи интерес.

— Карта, така ли? Много ми се иска да видя истинска геоложка карта.

— О, не мога да ти я покажа! — Усмихна се извинително. — Джени ще е бясна. Защо мислиш, че имам нещо общо с шефа?

— Всъщност няма причина — промърмори той разсеяно. — Просто заради начина, по който те гледаше онзи ден. Но не трябва да се забравя за Керъл Сартейн, разбира се. Този път наистина може да го хванат. Доколкото съм чувал, тя не спи с всеки срещнат. Ако толкова е хлътнал, ще трябва първо да се ожени. Умна жена е тя. Ще отиде далеч в бизнеса. Познавам я от няколко години. Преди време ходеше с един мой чичо.

Данета не искаше да говори за Керъл. Всъщност се чувстваше зле. Премести чашата си и видя, че ръката ѝ трепери. Как можеше да ѝ е толкова неприятно? Знаеше, че Кейб Ритър е плейбой и че от седмици се вижда само с Керъл. Защо обаче това я интересуваше?

— Добре ли си? — намръщи се Бен.

— Разбира се. Виното ме удари в главата. Извинявай, не съм свикнала.

— Няма проблеми. Ще те заведе до офиса. Ако трябва, ще те занеса и на ръце.

— Ти си истински принц!

— Бих искал шефът да ми плащаше като на принц. Заплатите тук са направо мизерни... — въздъхна той тежко. — Е, ако си готова, да тръгваме.

— Благодаря ти за обета — усмихна се тя изнурено.

— Ще обядваме пак заедно — обеща Бен и я хвана здраво през кръста, за да не залита. — Когато я заведе в офиса, прошепна: — Не го оставяй да ти се кара. Ти си пълнолетна. Можеш да пиеш на обед, ако искаш.

— Мога — съгласи се тя. — Довиждане. Благодаря ти още веднъж.

Бен намигна и тръгна, като затвори силно вратата зад себе си. При този звук разтревоженият и раздразнен Кейб излезе от кабинета и я погледна студено.

— Виждам, че си прекарала добре.

Повече от час бе крачил нервно и се бе сопвал на всички по телефона. А сега тя изглеждаше, сякаш Бен я е удавил във вино.

Имаше някакво неприятно усещане за цялата тази история.

Данета отдавна не го бе виждала толкова настръхнал. Когато искаше, можеше да бъде страшен.

— Сега е едва един без пет. — От виното лицето ѝ гореше, а настроението ѝ бе приповдигнато. — Чудя се колко ли хора в тази сграда мислят, че спя с вас — изтърси тя, все още ядосана от предположението на Бен, че е любовница на Кейб.

Той не би се изненадал повече, ако някой го бе ударил по главата с нещо тежко.

— Моля?!

— Бен мислеше, че спите с мен. Той каза, че в списъка ви има много ваши секретарки.

Кейб се обърна яростно към нея.

— По дяволите този Бен! Ще му извия врата!

Данета се уплаши, че ей сега ще го направи и застана пред него. Разкайваше се за думите си. Сега той щеше да убие Бен, а тя щеше да влезе в затвора за подбuditелство към убийство.

— Не можете — заяви тя. Гласът ѝ прозвуча странно, някак неясно. Прокашля се. — Не може да ходите да убивате хора по време на обедната почивка. Няма кой после да разчисти.

Гневът му сякаш се изпари.

— Аз не спя със секретарките си. Ти самата за две години би трябвало да си го разбрала. — Наведе се към нея и повдигна вежди: — Миришеш на бяло вино. Колко изпи?

— Не мириша — възмути се тя. — Изпих само една малка голяма чаша. — Стори ѝ се смешно и прихна. — Извинявайте. Искан да кажа, една голяма малка чаша.

— Не можеш да пиеш, малка глупачке. По-добре си иди вкъщи.

— Не съм пияна! Вижте, мога дори да ходя по права линия... О, извинете! — Блъсна се в него.

Той я вдигна на ръце, обърна се и я внесе в кабинета си. Ритна вратата зад гърба си. Данета въздъхна и обвини ръце около врата му. Кейб бе толкова силен, колкото си бе представяла. Сякаш изобщо не усещаше тялото си. Тя безпомощно вдигна очи към лицето му. Само веднъж ѝ се бе случвало да е толкова близо до него. Беше ѝ приятно да я носи, искаше ѝ се той да се наведе и да я целуне, както веднъж я бе заплашил...

Той съзря този поглед и едва не изстена. Тя бе полупияна! Не можеше да се възползва от това, въпреки че роклята подчертаваше всяка извивка на изключителното ѝ тяло, и кръвта му кипна така бързо, че собствената му възбуда го стресна.

— Какво ще правите с мен? — прошепна тя.

— Да не си помислиш нещо — отговори той сковано и я сложи на кожения диван. Дишаше тежко. — Имам намерение да те оставя да полежиш, докато ти мине.

— Не мога да лежа във вашия кабинет!

— Защо?

По дяволите тази облегалка на дивана, помисли той ядосано, защото изкусителните ѝ устни се оказаха точно срещу него. А и ръцете ѝ още бяха обвити около врата му.

— Спите ли с Керъл?

Сега вече той наистина изстена. Зарови пръсти в косата ѝ.

— Не можеш да ми задаваш подобни въпроси!

— Защо? Вие ми говорите какви ли не неща...

Очите му се спряха безпомощно на меките извивки на тялото ѝ, които дрехата подчертаваше. Искаше му се да я смъкне и да я обладае, а после да ликува от удоволствие. Стисна зъби.

— Не, не спя с Керъл. — Ръката му се впи в кръста ѝ. — Трябва ти кафе — заяви твърдо, като наблягаше на всяка сричка, за да не мисли какво би било да я съблече и да потъне в нея. — Сега ще направя.

— Защо? — попита тя и се размърда безпомощно на дивана. Сивите ѝ очи бяха толкова чувствени, че той отново се напрегна.

— Защото, Господ да ми е на помощ, ако не го направя, ще те обладая, както лежиш тук! — промълви той с трескаво желание в гласа. — Сега не мърдай.

Изправи се и се запъти към кухненския бокс в ъгъла на кабинета. Тялото му пулсираше болезнено, но не биваше да спира. Кафето щеше да разреши всичките му проблеми. Само не трябваше да се обръща към дивана, където Данета лежеше като девица за жертвоприношение!

Тя въздъхна, протегна се и го проследи с поглед. Странно, никога не го бе виждала да домакинства. Беше ѝ казал нещо невероятно, само дете не можеше да се сети какво. Чувстваше се добре. Лекомислено. Вече нищо нямаше значение. Вдигна лениво крака си и забеляза как

роклята се свлече към бедрата ѝ. Огледа ги. Не бяха лоши, реши тя, въпреки че не би спечелила конкурс за красота.

Кейб се обърна и стисна зъби. Господи, никога не бе виждал нещо толкова прекрасно! По начина, по който изглеждаше днес, не можеше да обвини Бен, че я е извел. Странното бе, че я върна...

Тя усети погледа му и извърна глава към него. Никога досега не я бе гледал така. Но дори със замъгления си от алкохола мозък разбираше, че не трябва да го насърчава. Той бе плейбой, а тя не бе жена за една нощ. С лека въздишка се обърна настрани, придърпа роклята над коленете си и затвори сънливо очи.

Кейб я наблюдаваше със смесени чувства. Защо Бен я беше накарал да пие толкова? Напоследък новият му началник-отдел „Пласмент“ се държеше странно, а и се бе сдобил с нов ягуар.

Кейб бе сигурен, че не може да си го позволи само със заплатата. Намръщи се, отговори на две телефонни обаждания и провери в чакалнята за посетители. За щастие денят бе спокоен.

Наля чаша много силно кафе, седна до нея и я докосна по рамото, за да я събуди. Тя отвори очи и го погледна изненадано. После се усмихна и това за него бе като слънчев лъч в дъждовно утро.

— Здравсти.

— Здравсти — отзова се той напрегнато. — Боже, как ще те боли глава! Ето. Седни и изпий това.

Тя се надигна отпуснато и Кейб трябваше да ѝ помогне да задържи чашата.

— Много е силно!

— Така трябва. Не мога да се оправя сам в офиса.

Дъхът ѝ секна. Изведнъж осъзна къде е, коя е и как си изкарва хляба.

— О, съжалявам, господин Ритър! — Силно се изчерви. — Бен поръча тази бутилка скъпо бяло вино... И макар да не ми се пиеше, ми се стори невъзпитано да откажа, след като е платил толкова скъпо за него...

Той смръщи вежди. Нещо не разбираше особено внезапния интерес на Бен към Данета. Бен бе истинският плейбой на компанията, макар че бе сравнително дискретен. Обичаше жени, които пият много и са невъздържани, а Данета определено не бе от тях.

— Трябвало е родителите да те посъветват в училище да ходиш с някой и друг сваляч — каза той неочаквано. — Сега нямаш опит и не можеш да ги разпознаваш.

— Мога. Работя за такъв.

Той улови погледа ѝ, но не се усмихна.

— Добре е да мислиш така. Но не прави грешката да смяташ, че съм това, което изглеждам.

Данета не разбра това. Както и всичко друго.

— Бен е симпатичен.

— Предполагам, че той е причината да свалиш униформата си.

— Аз не нося униформа!

— Дълга пола, размъкната блуза, разпуснатата коса... Никога не идваш на работа в такъв вид, както днес...

— Знам, че за една жена е опасно да е сексапилна в компанията на свалячи. Казахте ми да внимавам да не си помислите нещо.

— Много неща съм казвал!

— За това бяхте прав — продължи тя, чудейки се с какво толкова го разсърди. — Аз не завързвам връзки за една нощ, а на вас не ви трябва секретарка, която сте... прельстили. Днес се облякох така само заради Бен.

Той пое бавно въздух.

— Данета, колкото и да ми е трудно да те убедя, аз също не завързвам връзки за една нощ. Всъщност не спя с всяка срещната и никога не съм го правил.

— Да, сигурно. — Тя потисна смеха си.

— Само дете като теб може да се излъже.

— Начинът, по който целунахте Керъл онзи ден, беше пределно ясен! — избухна тя, вбесена отново, че е станала неволен свидетел на тази сцена.

Кейб я наблюдаваше с интерес.

— Не съм твърдял, че съм напълно неопитен. Казах само, че не спя с всяка срещната.

— Защо тогава допускате всички да мислят така?

— За да ми се махнат от главата жените, които са решили на всяка цена да ме омъжат за себе си. Никоя нормална къщовница не би тръгнала след един плейбой.

— Предполагам... — Не бе сигурна дали наистина чува всичко това, или още сънува пиянски сън. Ощипа се, за да се увери, че е будна.

— Не сънуваш. Ще разбереш, като те заболи глава. — Отметна нежно кичур разпиляна коса от лицето ѝ. — Неприятно ли ти беше да гледаш как целувам Керъл? — попита той и видя отговора, изписан на лицето ѝ.

Тя допи кафето си с леко треперещи ръце.

— Вече съм по-добре. Ще се заема с работа.

Но той не се помръдна и тя не можеше да стане. Пръстите му лениво я погалиха по бузата и се плъзнаха по устните ѝ.

— Притискаш ли те е някога мъж така, целувал ли те е, сякаш умира да те има?

— Мъжете не умират за жени като мен — изчерви се Данета.

— Защо? — Ръката му се спусна по врата ѝ.

— Аз не съм... тип жена, която предизвиква бурни чувства — заекна тя. — Аз съм старомодна, кротка и...

— ... изключително сексапилна — прошепна той и горещите му устни за миг сладостно се допряха до нейните. С удоволствие отбеляза безпомощността, изписана на лицето ѝ. — Дай ми това. — Взе празната чаша и я остави на масичката до дивана. Обърна се отново към нея. В потъмнелите му очи тлееше страст. Привлече я към себе си.

— Вие казахте... Онзи ден... — запъна се тя, опитвайки да събере мислите си. Но единственото, което чувстваше, бе топлият му дъх.

— Аз казах, че когато устните ми покрият твоите, няма връщане назад. Говорех сериозно. Не се отдръпвай от мен. Нека притисна устни към твоите... Нека ги разтворя, както ти казах онзи ден... Данета!

И го направи — бавно, непоносимо изкусително, така че тя почти незабавно загуби желание да се съпротивлява. Целувката ставаше все по-интимна, докато дъхът му се сля с нейния.

Тя ахна стреснато. Винаги бе избягвала такива целувки с многобройните си приятели. Но Кейб не ѝ позволяваше да се отдръпне. Данета усети как езикът му се прокрадва в устата ѝ и простена.

Опасността от това, което се случваше, успя да проникне в съзнанието му, въпреки че тялото му агонизираше от напрежение. Кейб

трябваше да се насили да вдигне глава. Но когато видя чувственото ѝ унесено изражение, едва се сдържа отново да не впие устни в нейните.

Очите ѝ се отвориха — меки като сива мъгла, доверчиви и леко замаяни.

— Доколкото разбирам, досега не е имало такива целувки?

— Вие... ме накарахте — прошепна тя.

— Да. Ти имаш нужда от учител. Дори вкусът ти е... девствен.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Никога не ѝ се бе случвало подобно нещо. Дали би било така и в леглото? Дали той би настоявал, ако тя се съпротивлява срещу пълната интимност, дали би я принудил да му се отдаде?

— Това бе само целувка, Данета — чу дълбокия му тих глас. — Няма от какво да се страхуваш.

— Би било така... и в леглото — прошепна тя, толкова разстроена, че без да усети, изричаше на глас мислите си.

— Да — стисна зъби той и очите му потъмняха. — Точно така. Ти ще се дърпаш от страх, а аз ще те притисна към себе си, ще те успокоя по най-сладкия начин и ти ще се предадеш. И тогава ще престанеш да се страхуваш и ще бъде като огън в тъмнината, като светкавица в черното небе. Ще се съпротивляваш, но само няколко секунди. После ще ме искаш толкова, колкото аз теб и ще се възпламеним взаимно...

Тя се разтрепери от представата. Знаеше, че той го прави нарочно. Немигащите му очи я наблюдаваха.

— Един ден — рече той дрезгаво — ще те имам. Въпреки всичко ти ще лежиш в прегръдките ми и ще ми се отдаваш изцяло...

Данета не можеше да диша. Той скри главата ѝ в рамото си.

Тя трябваше да възрази, но вече знаеше, че е истина. Ако не избягаше от тази служба, неизбежното щеше да се случи. Доплака ѝ се и стисна очи. Подсъзнателно се бе страхувала от този момент още от първия ден, когато влезе в офиса, от първия поглед към елегантния и много привлекателен господин Ритър.

Усети как той се раздвижи и отпусна тялото ѝ на дивана. Имаше вид, сякаш е загубил самообладание. Очите му пламтяха, ръцете трепереха. Тя го гледаше безпомощно, смутена от собственото си желание.

— Добър ден.

И двамата скочиха, стреснати от силния глас откъм чакалнята.

— Има ли някой тук?

— Боже мой! — прошепна Кейб, обърна се и излезе, като затвори вратата след себе си.

Данета с мъка се изправи. Все още се чувстваше замаяна, но кафето вече бе започнало да действа. Напълни отново чашата си и се облегна на библиотеката да го изпие. През последните дни животът ѝ се бе усложнил неимоверно. Бълнуваше ли, или Кейб Ритър наистина я бе целувал до самозабрава?

Допи кафето точно когато той се върна, мрачен и малко отчужден.

— По-добре ли си?

Тя кимна.

— Много съжалявам — повтори сковано. — Нямах намерение да се напивам на обяд и повече няма да се повтори. Аз... — Погледна към дивана и се изчерви, избягвайки очите му. — Веднага ще се заема за работа. — Остави чашата и тръгна към вратата.

Той се поколеба дали да я върне, но само се облегна на бюрото и кокалчетата на пръстите му побеляха. Данета спря с ръка на дръжката.

— Извинявам се за начина, по който се държах току-що. Беше заради виното. Никога досега не съм правила такова нещо. Надявам се да не си помислите нещо...

— Няма от какво да се срамуваш, Данета.

Тя стисна зъби.

— Извинявам се, господин Ритър.

— Името ми е Кейб — каза той тихо.

— Да, знам, но...

— Нямам нищо против да ми говориш на „Ви“, когато в офиса има клиенти. Но когато сме сами, не искам повече да ме наричаш господин Ритър.

Тя събра смелост да го погледне. Лицето му изразяваше нежност, примесена с леко снизхождение, а сините очи бяха загубили обичайната си твърдост.

— Добре, Кейб — прошепна едва чуто тя.

Очите му се плъзнаха по лицето ѝ и собственически се задържаха на устните. Би било вълнуващо да се люби с нея. Опасно вълнуващо! Тя бе девствена и би очаквала да се омъжи за първия,

който щурмува крепостта на нейната невинност. Защо все забравяше за това?

— Свържи ме с Хауърд Дрейк, ако обичаш — помоли той неочаквано и седна.

— Да, господине. — Данета отиде до бюрото си и вдигна телефонната слушалка. Очакваше я тежък ден. Сякаш бе повратна точка в живота ѝ. Само не можеше да отгатне докъде ще стигне...

ПЕТА ГЛАВА

В пет часа Данета вече нямаше търпение да си тръгне. Кейб, облегнат на вратата на кабинета си и с ръце в джобовете, я гледаше мрачно как си събира нещата.

— Ще се справиш ли? — попита я загрижено.

— Да, благодаря — усмихна се тя. — Следващия път ще знам да не пия виното като вода.

Лицето му се опъна.

— Ще има ли и следващ път? Бен е симпатично момче, но е прекалено голям изкусител за невинно девойче като теб.

— Кой го казва!

— Аз не бих се възползвал. Това е разликата.

Тя се зачуди какво ли според него означаваше да се възползва, но бе прекалено смутена, за да попита. Облече си палтото и стисна чантичката пред гърдите си като щит.

— Ами... Довиждане.

— Довиждане, скъпа — въздъхна той тежко. — Няма да се сърдя, ако утре закъснееш.

Не можеше наистина да е чула това обръщение! Но бе озадачена и трогната от промененото му отношение, въпреки че опитваше да не си въобразява, че зад него се крие нещо повече.

— Довиждане, господин... — Погледът му я прекъсна. — ... Кейб.

Начинът, по който произнесе името му, го развълнува. Той улови погледа ѝ и в един безкраен миг между тях сякаш прескочиха искри.

— А, ето те! — извика я Бен Медоуз от отворената врата. — Ела, ще те изпратя до спирката.

— Благодаря, Бен. Довиждане — повтори тя, обърна гръб на намръщения Кейб и излезе.

Шефът им ги проследи с ядосан поглед. Тя бе наивна, а Бен беше женкар. За малко да тръгне след тях, просто за да е сигурен, че Бен няма да нахалства, докато тя е прекалено замаяна, за да каже „не“. Но

си спомни, че няма право. А и ако се намесеше, Данета би се чудила защо...

Върна се в кабинета и затръшна силно вратата. Е, имаше си достатъчно работа. Нямаше смисъл да тича у дома, ако спартанският му апартамент можеше да се нарече така. Седна на бюрото и извади последните данни за продажбите.

Данета стигна до блока си като в мъгла. Какъв ден! Унесена в мечти, слезе от асансьора и извади ключа. Пъхна го в ключалката, тананикайки си тихо и... Забеляза, че е отключено. Отвори широко вратата и се вцепени. Всички чекмеджета бяха изсипани, книгите изхвърлени от библиотеката, възглавниците на дивана — разхвърляни. Цветята от саксиите бяха изтръгнати, а всичките ѝ писма отворени и разпилени.

— Норман! — извика тя, грабна от килера ютията и, без да затваря входната врата, влезе колебливо.

В спалнята цареше същият хаос като в хола. Но нямаше никой. Данета въздъхна дълбоко, заключи и сложи веригата. След това тръгна да търси Норман. Никъде го нямаше.

— Норман! — изпищя тя. Леко драцнене привлече вниманието ѝ. Зелената глава се появи иззад завесата. — О, слава Богу! — възкликна тя с облекчение. — Добре, че не са те взели, бебчо.

Той се оглеждаше внимателно, леко приведен напред и със заплашително вдигната опашка. Данета знаеше, че не бива да посяга към него, когато е в такова настроение, затова започна да му говори успокоително и изключи отоплението.

Веднага се зае да събере някои вещи за през нощта. По никакъв начин не можеше да остане тук! Би трябвало да повика полиция, но имаше ужасното чувство, че обирът има нещо общо с Джени. Подозираше, че братовчедка ѝ поддържа връзки с тайните служби. Трябваше да се свърже с нея!

Когато Норман се поуспокои, Данета го сложи в кутията му и взе в едно пликче неговата вечеря. Телефонът извъня, но тя не вдигна слушалката. Може би крадецът проверяваше дали се е прибрала...

Двамата с Норман прекараха една дълга нощ в близкия мотел. Норман нервничеше, защото не бе свикнал да стои затворен, но тя не

можеше да рискува да го пусне. Той успяваше да се напъха на най-невероятни места. Веднъж се бе увил около електромотора на хладилника и трябваше да вика техник, за да го извади оттам. Добре, че техникът не се страхуваше от гущери — за разлика от механика, който трябваше да го измъкне изпод предната седалка на колата ѝ, преди да я продаде. Горкият човек се обля в студена пот и през цялото време мърмореше, че ще си подаде оставката.

На следващата сутрин Данета бе нервна и със зачервени очи. Не ѝ се искаше да оставя Норман сам в апартамента, но нямаше как. Не си прибра косата, защото беше уморена и не я интересуваше как изглежда, а зелената ѝ памучна рокля бе измачкана. Само Бог знаеше какво ще каже господин Ритър, като я видеше.

Той обаче излезе от кабинета си в не по-добър вид — разрошен и небръснат. Беше по бяла риза с къси ръкави, разкопчана на врата. Данета не го бе виждала така и затаи дъх. Кожата му бе матова, а ръцете и гърдите — мускулести.

— Къде, по дяволите, беше снощи? — попита той веднага. Сините му очи горяха и тя разбра защо е толкова смачкан.

— Не си ли си ходил от снощи?

— Не съм! А ти, като те гледам, май също си прекарала доста дълга нощ!

— Да — въздъхна тя уморено. — Почти не съм спала...

— Не се и съмнявам! — Устните му се изкривиха в студена усмивка. — И как беше?

Тя примигна. За едно и също ли говореха?

— Не разбирам...

— Много добре разбираш! — отвърна той ледено. — Казват, че сексът не доставя удоволствие на жената, когато ѝ е за пръв път. Разочарована ли си?

Очите ѝ се разшириха от ужас. На лицето му бе изписана такава омраза! Тъкмо отвори уста да възрази, когато на вратата се появи Бен, широко засмян.

— Добро утро, красавице — изпрати ѝ той въздушна целувка. — Ще се видим на обед. Здравсти, шефе. Не бъди строг с нея, много е уморена. — Помаха и изчезна по коридора, а Кейб се разтрепери от гняв.

— Вземи си бележника и ела в кабинета ми — нареди той студено. — Може би ще свършим малко работа, ако успееш за малко да не мислиш за този любовчия.

Обърна се и влезе, докато Данета опитваше да се окопоти. Той бе решил, че е прекарала нощта с Бен! Това бе почти комично, особено след всичко, което се случи вчера. Тя взе бележника и влезе, но когато се опита да обясни, Кейб я прекъсна. Докато ѝ диктуваше, той се обръсна, след това си сложи вратовръзка, облече сако и се среса, без да я поглежда.

— Записа ли всичко? — попита накрая. — Сега се обади на Керъл и ѝ кажи, че ще я взема в единайсет и половина за обяд. И отмени всичките ми ангажименти до вечерта — добави той. — Не знам дали ще се върна. — Усмихна се насмешливо на смущението ѝ: — Не си ли чувала, че хората се любят и посред бял ден? Изненадан съм.

Тя стана и мълчаливо излезе. Работи цяла сутрин, без да вдига глава, за да не избухне в плач.

— Ще трябва да кажеш на Медоуз да ти донесе обедата тук — отсече Кейб на тръгване. — Не може тук да няма никой. Ще се обадят за детайла, който трябва да изпратим днес. — Спря на вратата и като видя наведената ѝ глава, очите му заискриха от гняв: — Няма да влизаш в кабинета ми с него! Диванът не е за следобедни лудории!

Данета понечи да каже нещо, но той вече бе излязъл. Тя грабна речника си и го запрати по вратата.

— Животно такава! Мразя те!

В стаята влезе Медоуз, вдигна книгата и я огледа.

— Така ли?

Тя незабелязано изтри бликналите сълзи.

— Извинявай. Шефът току-що излезе.

— Така и предполагам. Готова ли си за обяд?

— Не мога да дойда — оплака се тя. — Той каза, че трябва да седя на телефона.

— Ами... Да ти донеса нещо?

— Благодаря, но нищо не ми се яде.

Той се поколеба.

— Бихме могли да вечеряме заедно...

— Може би някой друг път.

Бен я погледна настойчиво.

— Случило ли се е нещо?

Тя вдигна очи. Щеше да му каже, но нещо в изражението му я накара да се поколебае. Усмихна се насила.

— Не, всичко е наред.

— Добре — кимна той. — А, как е твоята игуана?

— Много е добре, благодаря. — Не помнеште да му е казвала за Норман, но може би Кейб бе споменал. — Приятен обяд.

— Жалко, че не можеш да дойдеш с мен. Ще си взема един сандвич по пътя. В един часа имам среща. Довиждане.

Всички днес се държат странно, помисли Данета, загледана след него. Скри лице в дланите си. Нощта бе ужасна, а сутринта — още по-лоша. Добре поне, че господин Ритър нямаше да се върне! Сега можеше да си върши работата и да мисли със страх за нощта. Родителите ѝ живееха прекалено далеч, а нямаше близки приятелки, освен Джени. Изстена наум. Какво ужасно време да бъде съвсем сама!

Обедната почивка свърши. Данета изпи две чаши кафе и съжали, че не се е сетила да си вземе поне една шоколадова пръчица. Умираще от глад. Сигурно господин Ритър бе ял хайвер и раци или нещо още по-екзотично. „Да му приседне дано! И на него, и на неговата блондинка“, помисли злобно и прехапа устни, като си спомни колко страстно бе целунал Керъл онзи ден. А може би и в момента правеше точно това или нещо още по-...

Стана и отиде в кабинета му. Спря поглед на дългия диван, на който я бе положил вчера. Можеше да затвори очи и да си представи твърдите му устни върху своите, да почувства едва сдържаната страст, която бе предизвикала у него. Облегна се на вратата и очите ѝ се напълниха със сълзи. Всичко свърши толкова бързо! Той не биваше изобщо да я докосва! Защо я целуна така, щом само си е играел?

— Нямате ли работа, госпожице Марист? — стресна я дълбокият му глас.

Тя се върна в стаята си, като избягваше да го гледа.

— Аз... Мислех, че няма да дойдете...

Той я погледна внимателно и забеляза следите от сълзи по дългите ѝ мигли. Изведнъж реши, че не може да е прекарала цялата

нощ с Бен, след като очевидно сега отново преживяваше това, което вчера бяха правили заедно. Хвана я здраво за ръката, когато минаваше край него.

— Къде беше снощи, мила моя? — попита тихо.

Тонът му бе достатъчен, за да разчупи студената ѝ маска.

— В един мотел — прошепна тя съкрушено. — С Норман. Някой е тършувал из апартамента ми...

— Боже мой! — Грабна я в прегръдките си и я притисна толкова силно, че тя извика. Голямата му длан започна да милва косите ѝ. — Всичко ще се оправи. Аз ще се погрижа за теб. Изключи телефона и затвори вратата да поговорим.

— Не можем... Този разговор, който чакаме...

— Обадих се, докато бях на обяд. Заклучи вратата.

Тя се подчини и го последва в големия му кабинет, запъти се към стола, но Кейб я придърпа в скута си и запали цигара. Данета потърси очите му, опитвайки да се приспособи към внезапната промяна в бурните им отношения.

— Разкажи ми какво се случи.

Тя започна от пристигането си вкъщи до момента, в който напъха Норман в кутията и отиде в мотела...

— Дори не знам какво са търсили — завърши тъжно. — Но апартаментът ми беше преобърнат наопаки и ме беше страх.

— Защо не ми се обади?

— Много ми се искаше — призна тя и вдигна срамежливо очи. — Но ми се стори, че не е честно да те занимавам с това.

— Нямам нищо против да ме занимаваш. Може ли това да има нещо общо с новия проект на Джени?

— Мислих за това. Не знам... Проектът е много секретен. Можеш ли да питаш баща си?

— Ще го питам. — Въздъхна дълбоко. — Господи, направо не мога да повярвам! Добре, че са дошли, когато те е нямало.

— Да — съгласи се Данета, макар да се страхуваше, че ще дойдат отново, когато си е вкъщи. Но не смееше да го каже. В края на краищата, какво би могъл да направи той? Да я пази като бодигард цяла нощ ли?

— Мислех, че си с Бен — призна той неочаквано. — Затова сутринта се държах толкова грубо. Извинявай.

— Отношенията ми с Бен не са такива.

Дрезгавата нотка в гласа ѝ му хареса. Наведе се да я целуне, но Данета извърна глава.

— Недей — прошепна тя неуверено. — Бил си с нея.

— Не съм — възрази кисело. — Не по начина, по който мислиш. — Отново обърна лицето ѝ към себе си, за да я погледне в очите. — Никога по начина, по който мислиш. Искях само да те ядосам. Не помниш ли? Вчера ти казах, че не спя с Керъл. Говорех сериозно. Не съм спал с жена от преди Коледа...

Данета искаше да го попита защо, искаше да разбере толкова неща за него, но не смееше да му задава лични въпроси, дори когато бе в обятията му.

— Няма да се отдадеш на Бен, нали? — попита той внезапно.

— Не, разбира се!

Кейб въздъхна ядосано и силно дръпна от цигарата си. Очите му се спряха върху леката извивка на гърдите ѝ.

— Това не би трябвало да ме интересува. Не е моя работа какво правиш през свободното си време. Но не мога да понеса мисълта, че си с друг мъж!

— Защо?

— Не знаеш ли? — Той се наведе към нея. — Искам те. Искам първия ти път да е с мен...

Устните му бавно се притиснаха към нейните. С всеки миг целувката ставаше все по-страстна, докато накрая Данета обви ръце около врата му. Той усети тръпката на възбуда, преминала по тялото ѝ, и самообладанието му се изпари. Целувката вече не бе достатъчна. Плъзна ръка към гърдите ѝ и я погледна в очите. Тя леко се напрегна, но не го спря.

— Не помня някога докосването на една жена да е било толкова вълнуващо — прошепна Кейб. — Всичко това е ново за теб, нали?

— Никога не съм искала някой да прави това с мен — успя да каже тя с треперещ глас.

— До този момент. С мен.

Данета вече не можеше да седи на едно място. Той я обърна към себе си и ръката му изведнъж се премести върху гърдите ѝ. Собственото му тяло реагира незабавно. Тя извика неволно и заби пръсти в гърба му.

— Мила моя — прошепна той задъхано. — Мила моя, никога не съм допускал... Целуни ме! — Привлече я още по-близо. — Не се страхувай. Позволи ми да ти покажа колко те желая...

Би трябвало да се страхува, помисли тя с последните остатъци от здрав разсъдък. Би трябвало, защото възбудата му бе съвсем явна. Но не се страхуваше. Осъзнаваше въздействието си върху него с радост и когато той започна да разкопчава роклята ѝ, единствената ѝ мисъл бе колко ще е приятно да усети пръстите му върху кожата си.

Той долови треперенето ѝ и го заля вълна на удоволствие. Но нещата бързо се изплъзнаха от контрол. Тя бе девствена. Намираха се в неговия кабинет, и то по средата на работния ден. Вдигна глава и погледна замъглените ѝ очи. Искаше му се да изкрещи от безсилие. Не тук, каза си твърдо. Не сега. Пое дълбоко въздух.

— Не можем да се любим така — промълви несигурно. — Боже мой, невъзможно е. Не тук.

— Да се... любим ли? — повтори тя замаяно.

Кейб потрепери и я отмести от себе си. Помогна ѝ да се изправи на крака.

— Няма да стане — въздъхна тежко. — Наистина не мога да те прелъстя на въртящия се стол през обедната почивка. В наръчника за директори имаше нещо на тази тема. Може би трябва да го прочетем заедно.

— Предполагам — усмихна се Данета.

— През почивните дни ще бъда при баща ми. Опаковай гуцера си и ще те взема с мен. Моят... тъъ... полубрат Ники е луд по гуцерите. Ще си допаднете.

— Но аз не мога да дойда с теб в къщата на баща ти! — възрази тя объркано. — Не съм поканена.

— Ще те поканят — увери я той с тъжна усмивка, блед от усилието да се въздържи. — Когато баща ми чуе, че съм ти предложил да дойдеш с мен, ще подскочи до тавана и ще танцува върху пианото от радост. Той те харесва. Ти си номер едно в неговия списък на подходящи кандидатки за брак с мен.

„Но не и в твоя списък“, помисли тя тъжно. Той изтълкува съвсем точно изражението ѝ. Погали я леко по бузата.

— Ако имах свой собствен списък, мисля, че и там щеше да си на първо място. Толкова си сладка...

— Между десетина други... — опита тя да се засмее. Той притисна с пръст устните ѝ, за да я накара да млъкне.

— Не искам никоя друга. Защо, за Бога, мислиш, че от толкова време не съм докосвал жена? Откакто се опитах да те целуна под елхата, всяка нощ те сънувам. С друга дори не мога да си го представя...

Тя сведе поглед. Не можеше да повярва, че той говори сериозно!

— Аз съм плейбой, нали така мислиш? Женкар, който сменя жените като носни кърпички. — Изсмя се дрезгаво. — Но сексът заради самия секс никога не ме е привличал. — Тя дишаше неравномерно и ръцете ѝ, облепени на раменете му, бяха студени като лед. Кейб простена и ги пъхна под сакото си да ги стопли. — Не можеш да разбереш какво значи да умираш от желание за някого!

— Защо мислиш, че не мога? — Данета вдигна поглед и той прочете в очите ѝ какво се опитваше да му каже.

— Толкова ли ме искаш? — прошепна той смаяно.

Тя прехапа устни. Бе опасно да си признае, но сякаш бе настъпил моментът на откровеността.

— Да — отвърна едва чуто.

Кейб стисна зъби от усилието да овладее чувствата си. Обхвана с длани лицето ѝ.

— Ти си девствена — простена в устните ѝ. — Боже мой, не мога... — Отдръпна се и прокара пръсти през гъстата си коса. Потърси цигарата си, намери я изгоряла в пепелника и запали нова. Данета гледаше неподвижно широкия му гръб, а сърцето ѝ лудо препускаше. Какъв ден само! — Не искам да се женя — процеди той през зъби. Обърна се и я погледна. — И няма да те прелъстя, дори да се съблечеш пред мен гола!

Тя повдигна вежди в недоумение. Кейб се държеше странно.

— Е, аз никога не съм се събличала пред мъж — заяви гордо.

— Само така се казва. — Той дръпна от цигарата си, впил в нея потъмнелия си от желание поглед. Тя бе прекрасна с разрошената си коса и подпухналите от неговите целувки устни. — Нараних ли те?

— Не... Всичко е наред — заекна тя, изчерви се и отмести поглед. — Трябва да вървя да поработя.

— Може би това е добра идея, ако не искаш да те хвърля на бюрото си и да те обладая.

Тя се поколеба.

— Сърдит ли си?

— Объркан съм... Толкова те искам, че ме боли.

— О... Съжалявам...

— Няма полза да говорим за това. Включи телефона и отключи вратата. Може да дойдат десет души и да сме толкова заети, че цял ден да нямаме време да се погледнем. — Очите му пламтяха. — Аз не се шегувах. Чувал съм, че някои хора се любят върху бюрата си, а това тук е достатъчно голямо. Стой по-надалеч...

— Да, господине...

— О, този невинен поглед! — простена Кейб, потрепери и се обърна към прозореца. — Данета, моля те, за Бога, престани да ме гледаш!

— Да, господине. — Знаеше, че повтаря като папагал, но бе прекрасно да го види толкова смутен, и то заради нея!

Включи телефона и отключи вратата, но никой не дойде, нито пък се обади. Затова Кейб се обади по телефона и говори, докато най-после дойде един клиент. Данета потъна в работа. Опитваше се да не мисли за почивните дни и как ще успее да не отстъпи, когато е толкова близо до него. И той като нея лесно губеше самообладание и ако около тях нямаше достатъчно хора, неизбежно щеше да се случи нещо. Не знаеше как би живяла после.

Към пет часа вече кипеше от съмнения и страхове.

Кейб излезе от кабинета си, облече си сакото и изключи осветлението. Лицето му бе безчувствено, макар че в очите му танцуваха пламъчета.

— Вземи си палтото, кукличке, и да тръгваме.

Тя заключи. Когато се обърна към него, той я хвана нежно за ръка и по гърба ѝ полазиха сладостни тръпки.

— Не се страхувай — каза ѝ тихо, докато чакаха асансьора. — Мисля, че мога да се въздържам. Но ти идваш с мен. Няма да те оставя сама.

— Баща ти...

— ... ще е много доволен. Обадих му се, преди да излезем и Синтия покани и теб... Не ме е страх от твоя гущер. Мисля, че човек свиква с всичко — завърши той мрачно.

— Той не хапе — успокои го тя. — Вегетарианец е.

— Щом така казваш... — Въздъхна и стисна по-здраво ръката ѝ.
— Довечера заключи вратата на спалнята си. Не можеш да си позволиш да разчиташ на мен, особено както се чувствам в момента.

Тя понечи да каже нещо, но вратата на асансьора се отвори пред тях. Не размениха и дума, докато стигнаха до колата. А после той бе съвсем делови, сякаш имаше нужда да отклони вниманието си от нея. Тя се усмихна наум, изненадана от новото, което чувстваше, че и той изпитва. Моля те, Господи, помисли трескаво, моля те, нека ме обича!

ШЕСТА ГЛАВА

Кейб заведе Данета до апартамента ѝ, но на вратата забележимо се поколеба.

— Той не е войнствен — успокой го тя. — Бъди спокоен.

За съжаление Норман току-що бе излязъл от банята и бе нервен. Хвърли поглед към Кейб и се наежи. Изви тяло, наду гуша и отвори розовата си уста.

— Господи! — ахна Кейб и отстъпи назад.

— Норман, изчезвай! Хайде!

Гущерът се запъти към кухнята и ѝ хвърли през рамо поглед на смъртно обиден. Данета му напълни купичката и настръхналата му опашка се отпусна.

— Всичко е наред! — извика тя към Кейб. — Сега се храни.

Кейб влезе предпазливо.

— Той не ме обича.

— Не е свикнал с мъже — обясни тя. — Всъщност май не е виждал друг мъж, освен баща ми. Сега е неспокоен, защото вчера са го уплашили, а вечерта беше затворен и на непознато място. Игуаните са раздразнителни същества. Всъщност той се страхува от теб повече, отколкото ти от него.

— Аз не се страхувам — възрази той напрегнато. — Просто не искам да го притеснявам.

— Ще свикне с теб — усмихна се Данета. — Искам да кажа, през почивните дни.

— Надявам се, че няма да е само за през почивните дни — каза той тихо, — а ще е много, много по-дълго.

Очите им се срещнаха. Ударите на сърцето ѝ я оглушаваха.

— Не знам дали съм готова за такава връзка — прошепна тя.

— И аз не знам. Никога не съм имал продължителна връзка.

— Никога ли?

— Само обичайните запознанства за по една нощ и веднъж, когато на младини мислех, че съм влюбен. Но никога не съм се

чувствал така. Не знам какво да правя. — Опря ръце на раменете й. — Честно казано, това ме плаши.

— Защо?

— Казах ти, че не съм женкар. Не знам почти нищо за девствените жени. — Впи пръсти в рамото й. — Първия път ще се наложи да ти причиня болка. Съзнателно. Разбираш ли? — Въздъхна тежко. — Не знам дали ще мога.

Никога не се бе замисляла за мъжката гледна точка и бе трогната, че той се грижи за нея. Опря глава на гърдите му.

— Винаги малко съм се страхувала от това — призна тя. — Но дори да е неприятно, ще е само веднъж, а после... После нали вече няма да ме боли?

— После — прошепна той в ухото й — ще те възбудям много бавно и ще се любим по най-различни начини, а накрая ти ще заспиваш в прегръдките ми.

Тя потрепери и затвори очи.

— Не мога да повярвам, че всичко това се случва.

— Ако искаш да бъда честен, аз също. — Докосна с устни челото й. — Но не съжалявам. А ти?

Тя вдигна очи към него и поклати глава:

— Каквото и да се случи, няма да съжалявам.

Очите му изразяваха откровено обожание.

— Събери си нещата. Ще ни очакват към шест.

— Добре. — Остави го да крачи из хола и си приготви куфара. След това отиде в кухнята и опакова храната на Норман.

— Какво правиш? — намръщи се Кейб, като я видя да отваря хладилника.

— За Норман — обясни тя. — Обича спаначено пюре...

— О, няма нужда да носиш нищо оттук. Само кажи какво яде и госпожа Фитчънс ще му го приготви.

Данета погледна колебливо към Норман.

— Госпожа Фитчънс обича ли гущери?

— Не много. Баща ми разказваше как веднъж гонела с метла из кухнята един от любимците на Ники. Тя не е лоша, но влечугите я ужасяват. Слава Богу, че Ники обича само гущери, а не и змии.

— На колко години е Ники?

— На осем — отвърна той тихо. — Синтия забременя в същата година, в която майка ми почина. Това едва не ме уби.

— Извинявай. — Данета обвини ръце около него и отново облегна глава на гърдите му. — Сигурно много си обичал майка си...

— Много. Когато тя почина, в мен също нещо умря. Юджин за нула време се ожени отново и веднага се оказа бъдещ татко. Нямах да може да го направи толкова скоро, ако наистина е обичал майка ми...

— На кого прилича Ники по характер?

— Ами... Всъщност не знам. Не сме много близки.

Ето значи какво имаше предвид Юджин, когато казваше, че Ники е засегнат. Вероятно момчето боготвореше Кейб и не можеше да разбере защо големият му брат е толкова студен.

— Но знам, че обича гуцери — добави Кейб със смях. — И жаби.

— И аз обичам жаби — призна Данета.

— Представям си. — Той се отдръпна от нея и се намръщи. — Но защо гуцери? Защо не нещо по-нормално, например котка?

— Алергична съм към котки — обясни тя простичко. — Искан да имам животно и в един зоомагазин открих Норман. Устата му беше възпалена и никой не би си направил труда да се мъчи да го храни. Трябва да ме е харесал, защото оживя. При игуаните болните малки обикновено умират. Необходими са много грижи.

Той отметна косите от лицето ѝ.

— Ти си всеотдайна — каза тихо. — Внимавай да не даваш прекалено много.

— Човек не може да дава прекалено много — възрази тя.

Тялото му изтръпна от обърканите чувства. Тя го привличаше прекалено силно. Караше го да копнее за тази особена топлина, с която сякаш сгриваше всичко и всички около себе си. Хвана я за кръста и я вдигна на нивото на очите си.

— Много си силен — отбеляза тя с възхищение.

— Работата на петролните сонди или прави мъжа силен, или го пречупва. — Целуна я леко. — Приятно ми е да те вдигам. Май не тежиш много.

— Малко повече от петдесет килограма — обиди се тя. — Тежка съм.

— Не си — засмя се Кейб и потърка устните си в нейните.

— Миришеш на цигари.

— Така ли?

Ръцете му се плъзнаха около нея и я привлякоха в дълга ненаситна прегръдка. Данета се зачуди защо се чувства толкова странно и после се сети, че никога не са се целували прави. Само седнали.

— Не сме го правили така, нали? — попита той дрезгаво, притискайки бедрата ѝ към себе си. Четеше мислите ѝ! — По-различно е.

— Да... — изстена тя. Повече не можеше да се преструва. Стисна зъби и се отдаде на удоволствието.

— Данета... — прошепна той измъчено и започна ритмично да я повдига и спуска, така че усещането скоро стана непоносимо.

— Моля те! — проплака тя в устните му. — Моля те, Кейб, моля те, моля те...

Той я чу през мъглата на безнадеждната страст. Почти бе стигнал предела, зад който нямаше връщане назад. Отпусна ръце и тя едва не се свлече на пода. Успя да я хване в последния момент. Тя го погледна замаяно.

— Трябва да престанем!

— Ако се чувствам така, когато го правим, не знам дали изобщо ще ме заболи — промълви тя с треперещ глас.

Той пое бавно въздух, засиял от гордост и удоволствие.

— Да тръгваме, мъничката ми.

— Добре. — Данета неохотно се отдели от него. — Ще опаковам Норман.

— Такова нещо не се изпуска — отбеляза той и се премести на безопасно разстояние да гледа.

Не беше толкова трудно. Тя просто го взе и го сложи в клетката върху горещия камък. Трябваше след ядене да лежи върху горещ камък, за да може да смели храната. Норман се отпусна и затвори очи.

— Щом се нахрани, заспива — обясни Данета. — Не е ли сладък?

Кейб вдигна вежди. „Сладък“ не беше точно думата, която би използвал за гущер.

— Да тръгваме — предложи той. Все още бе възбуден, но се надяваше да се оправи, докато стигнат до ранчото.

Юджин и Синтия живееха на северозапад от Тулза, на няколко километра от езерото Кийстоун, едно от шестте изкуствени езера близо до града в местността, известна като „Зелената провинция“. Едно от основните занимания тук бе риболовът и навсякъде бе пълно с магазинчета за рибарски принадлежности, както и със сонди, които весело помпеха нефт.

— Няма ли тук някъде старо нефтено поле? — попита Данета, загледана през прозореца.

— Има много. Когато говорехме с Хари Дийл, бяхме на едно поле отпреди Първата световна война. Сега много хора отварят старите кладенци с нови надежди. Понякога си струва труда. Баща ми се гласи да отвори едно от старите си полета само за развлечение... Не че му трябват парите — добави сухо.

— Вярвам. — Погледът ѝ попадна върху табелата за край на града. — Защо Тулза се казва така? Не бях обръщала внимание, но звучи малко странно.

— Скоро четох една статия за Тулза. Пише, че името идва от Алабама. Индианците лочапока са наричали селището си Тулзи. Според някои източници Тулуза е видоизменената дума на индианците крики за стар град — Таласи. През деветнадесети век те са донесли пепелта от свещения си огън в Оклахома и са запалили отново огъня под един дъб. Мисля, че ти го показах, около него има ограда.

— Тук е имало много индианци.

— Всъщност, преди Оклахома да стане щат през хиляда деветстотин и седма година, тук са живеели три независими индиански народа — крики, чероки и осаджи. А името на Оклахома е от езика на кокто и значи „червени хора“.

Тя го огледа внимателно.

— Предполагам, че ти нямаш индианска кръв.

— Защото очите ми са сини ли? — засмя се той. — Недей да съдиш по това. Имам братовчеди осаджи и аризонски апахи.

Тя погледна към ръцете си и, кой знае защо, си помисли за деца. Неговите деца щяха да имат интересен произход...

— Днес ще вали — отбеляза Кейб, като видя как първите капки се стичат по стъклото. — Татко има лодка и мислех да те повозя, но ако продължи така цяла събота и неделя, няма да стане.

— Порой, суша, торнадо... — поклати тя глава. — Поне времето тук никога не е скучно.

— Така е. — Той ѝ се усмихна. — Татко е казал на Ники за твоя грозен приятел и сега той няма търпение да види истинска жива игуана.

— Норман не е грозен — защити Данета своя любимец. — Той е... — Замисли се за най-точната дума.

— ... грозен — настоя той.

— За него може би ние сме грозни.

— Не се и съмнявам!

Погледът ѝ се плъзна с истинска наслада по лицето му.

— Можеш ли да гребеш?

— Научих се още като момче. Отначало все се мокрех, но после свикнах. Обичам също да ловя риба. А ти?

— Само с обикновена въдица. Като малка ходех за риба с дядо.

— Това е страхотно място за риболов. Какво друго обичаш?

— Да карам колело, да играя бейзбол, да изкачвам планини. Живеехме в Озаркс. Там е много красиво.

— Наистина е красиво. Аз също обичам бейзбола, макар че на моята възраст вече не ми е толкова лесно. — Той се намръщи леко, загаси цигарата си и кратко, но настойчиво я погледна. — Един ден тези тринайсет години могат да имат значение.

Сърцето ѝ прескочи един удар, но тя не отклони очи.

— Те никога няма да имат значение за мен — каза тихо. — Никога, Кейб.

Той хвана ръката ѝ. Не каза нищо. Нямаше нужда. Лицето му говореше достатъчно.

Ранчото беше разположено до езерото Кийстоун в рядка горичка с много пасища за конете и кравите на Юджин. Беше достатъчно близо до главното шосе, но все пак и достатъчно далеч, за да не пречи шумът от преминаващите коли. Езерото сребрееше в далечината сред вълнистите ливади.

Юджин излезе да ги посрещне пред голямата сива къща с много прозорци, веранда и две големи тераси отстрани. Зад къщата се виждаха плувен басейн, гараж и тенис корт.

— Много е хубаво — въздъхна Данета.

— Къщата е само на няколко години — обясни Кейб и лицето му помръкна. — Той събори старата, в която съм роден, и на нейно място построи тази.

Тя стисна ръката му.

— Може би е мислел, че за Синтия ще е по-добре, ако напълно скъса с миналото.

— За нея — да. Но не и за мен. Не ми е толкова лесно да се откажа от спомените си.

Юджин бе с джинси и карирана риза и се усмихна широко, когато Кейб отвори вратата на Данета и ѝ помогна да слезе. Той очевидно одобряваше зелената ѝ рокля, въпреки че бе леко измачкана.

— Радвам се, че дойде, макар да съжалявам за причината. Кейб ми каза, че са те ограбили.

— Откри ли нещо? — попита Кейб и взе куфарите ѝ.

— Не още. Но съм пуснал моите хора по следите. Ще намерим виновните. Достатъчно за това. Да влизаме вътре да се скрием от дъжда.

— По-скоро мъгла, отколкото дъжд — забеляза Кейб. — Когато тръгнахме от Тулза, валеше.

— Пролет е — напомни му Юджин. — Имате късмет, че не сте попаднали на торнадо. Вече имаше две. — Той отвори входната врата и в този момент Данета се сети, че има още един куфар.

— Норман! — възкликна тя. — Забравихме го!

— Опитах се — започна Кейб.

— Норман? — учуди се Юджин.

— Не питай — посъветва го синът му.

След миг Данета се върна.

— Ето го.

Възрастният човек надзърна през телената вратичка.

— Да, това наистина е игуана.

— Казва се Норман и е на три години.

— Е, тук ще се чувства съвсем на място. Ники има всичко, освен игуана.

— Дойде ли тя? Донесе ли го? — чу се развълнуван глас и на терасата дотича момче. То бе пълно копие на Кейб, вече високо за възрастта си, тъмнокосо и със сини очи. Усмихна се на Данета: — Ти

трябва да си Дан. Аз съм Ники. Това ли е твоята игуана? Може ли да я видя?

Тя избухна в смях.

— Да, аз съм Дан. — Дори нямаше нищо против, че я нарече така. — А това е Норман.

Той се наведе към клетката. Вдигна за малко глава към Кейб.

— Здравей — усмихна се с плаха надежда, но Кейб, сякаш без да го забелязва, насочи вниманието си към Юджин. Момчето помръкна и отново погледна към Норман.

Появи се и усмихната жена на около четиридесет години. Носеше джинси и плетена розова блуза, а русата ѝ коса бе стегната в кок. Колкото Юджин бе тъмен, толкова тя беше светла. Топлите ѝ кафяви очи се спряха на момчето.

— Той обича създания с бодли и опашки — съобщи тя на Данета. Гласът ѝ бе мек и приятен. — Аз съм Синтия, а ти сигурно си Данета. Радвам се да се запознаем най-после. Толкова съм слушала за теб.

— Наистина ли? — попита Данета с усмивка.

— Ще се изненадаш, ако ти разкажа — отвърна тя дяволито. — Здравей, Кейб. Приятно ми е да те видя.

Кейб кимна. Той гледаше намръщено към Ники. Синтия забеляза и подкани всички да влязат вътре.

— Ще донеса кафе и торта. Вие двамата яли ли сте?

— Не — отговори Кейб.

— Какво ще кажете за сандвичи? Госпожа Фитчънс трябваше да замине за два дни, така че и ние не сме хапвали. Ще нарежа малко шунка и...

— Може ли да помогна? — прекъсна я Данета. — След като утежнявам проблема с изхранването, бих могла поне да се потрудя за разрешаването му.

— Благодаря. — Синтия я хвана за ръка и я поведе към кухнята. — Ники, не отваряй още кутията с игуаната. Почакай двамата с Данета да я занесете в гаража.

— Добре, мамо. — Момчето се бе проснало на пода и говореше с Норман през телената вратичка.

— Той не хапе — обади се Данета.

— О, аз съм свикнала с гущери — успокой я Синтия. — Намирам ги забавни. Разкажи ми сега за работата си. На мен ми липсва. На времето работех при Юджин — въздъхна тя и започна да реже шунката. — Сега се занимавам с благотворителност и се грижа за Ники. Вече няма нужда да работя, но парите понякога също могат да бъдат ограничение. На някои хора им е трудно да видят истинския характер на човека зад чековата му книжка, ако разбираш какво искам да кажа.

Данета вече я харесваше.

— Приятно ми е да работя при Кейб — отговори тя, докато мажеше филиите с майонеза и им слагаше по листо маруля. — Е, не през цялото време. Той има ужасен характер.

— Да, знам — съгласи се замислено Синтия. — Двамата с баща си не се спогаждат много-много. Нали разбираш. Кейб не ме приема. Дори не мога да му се сърдя. Наистина малко избързахме, но аз бях толкова влюбена! За първи път през живота си. Оженихме се и забременях, а Кейб сякаш ни затръшна вратата.

— Това е трагедия и за вас, и за него.

— Така е. Той толкова има нужда да бъде част от нас, от нашето семейство. Ники го боготвори, но Кейб никога няма време за него. Ники е най-голямата му болка.

— Ники много прилича на него — въздъхна Данета. — Или поне ще заприлича след няколко години.

— Той обожава Джини също като Кейб — усмихна се тъжно Синтия. — Мислех, че тази прилика ще помогне, но сякаш заради нея нещата станаха още по-лоши.

— Може би един ден всичко ще се оправи.

— Осем години все се надявах. Вече се отказах да чакам. Радвам се, че дойде с Кейб. Той за пръв път води някого.

— Беше много мило от негова страна. Наистина се страхувах да остана вкъщи, а мотелите не са по-безопасни. И досега не знам какво са търсили.

— Не се безпокой. И аз се тревожа от всички тези тайни работи на Джини. — Тя подаде на Данета чиния с нарязана шунка. — В отделни стаи ли да ви настаня?

Въпросът бе съвсем прост, но предизвика сложна реакция у Данета, която се изчерви и погледна към Синтия така, че жената

прихна:

— Горкият Кейб! Оттеглям си въпроса и всичко, което следва от него. Радвам се, че на света още има момичета като теб!

Данета се усмихна срамежливо.

— Не съм само аз. Познавам две момичета от други отдели в службата. Едното е от Джорджия, а другото от Ню Джърси, но и двете са старомодни като мен. — Свърши с подреждането на сандвичите и се размърда неспокойно. — Съжалявам, че съм в този вид. Снощи трябваше да си взема роклята в мотела и сега изглежда, сякаш съм спала с нея.

— Ако искаш да се преоблечеш, можем да ядем по-късно.

— Не, няма нужда. Умирам от глад — призна тя. — Не съм обядвала.

— Горкичката! Ще извикам мъжете и можем да седнем направо тук.

След няколко минути вече се хранеха. Вечерята беше приятна, само дето Кейб не обръщаше внимание на Синтия и Ники и говореше само с баща си. Данета си приказваше със Синтия за дрехи, а с Ники — за гущери. Тримата прекараха много приятно.

След вечерята Данета се качи в красивата синьо-бяла стая, в която Синтия я бе настанила, и се преоблече в джинси и жълт плетен пуловер, за да занесат с Ники Норман в гаража. Помещението се оказа доста голямо — с една стая отстрани и спалня на горния етаж.

— Тук живееше камериерът на татко — обясни ѝ Ники. — Но той напусна и сега няма никой. Затова наредих животинките си там. Ето ги. — Посочи към цяла лавица с аквариуми, превърнати в клетки за различни земноводни и влечуги. Имаше и голяма телена клетка с панички за храна и вода. — Това е за Норман. Татко го построи за зайчето, но то умря миналата година. Реших, че ще е подходящо за игуана.

— Добре е — усмихна се Данета. — Хайде да го сложим вътре.

— Може ли да го подържа? — попита Ники с надежда.

— Разбира се. — Всъщност не бе много сигурна, защото Норман не беше свикнал с мъже. Но когато го взе и го постави внимателно по корем в ръцете на Ники, гущерът полуотвори очи и погледна към момчето без следа от страх или раздразнение.

— Уха! Не е ли красавец?

— Мисля, че да. Имам го от три години. Той яде пюре, пица и всякакви други неща, които игуаните уж не поглеждали, а понякога идва при мен, когато му подсвирна.

— Той е игуанид — съобщи Ники авторитетно. — Като анодите. Имам шест, две мъжки и четири женски, но мъжките се бият и трябваше да ги сложа в отделни клетки.

— Харесвам анодите. Те са клас влечуги, разред люспести, който не включва крокодилите и костенурките, но са в подразред гуцери, който пък изключва змиите. А Норман е обикновена зелена игуана.

— Добре. Забрави да кажеш, че е гръбначен.

— Кой? — На вратата се появиха Кейб и Юджин.

— Класифицираме Норман — обясни Ники.

— Виж ти! — измърмори Кейб, запазвайки почетно разстояние от влечугото. — Той май те хареса.

— Нали? — възкликна момчето. — Иска ми се и аз да мога да си имам игуана.

— А защо да не можеш? — обади се Юджин.

— В зоомагазина няма. Казват, че малките имат нужда от много грижи, за да оживеят.

— Кажи на господин Харис да ти поръча специално. Аз ще платя доставката със самолет.

— Сериозно ли? — ахна Ники. — Уха! Благодаря, татко! Дан, ще ме научиш ли как да се грижа да игуанчето?

— Непременно — усмихна се тя.

— Искаш ли да го подържиш, Кейб? — попита момчето. Кейб незабелязано отстъпи крачка назад.

— Не много, благодаря. Днес вече веднъж се престори на дракон пред мен.

— Помисли те за нападател — обади се Данета. — Обзалагам се, че ако е бил на пода, се е държал по същия начин и когато крадецът е влязъл. Може и да го е ухапал или поне да го е ударил с опашка.

— Нали се закле, че не хапе? — напомни й Кейб.

— Ами... Обикновено — не. Но всяко животно би ухапало, ако се почувства застрашено.

— Вярно е — съгласи се Ники. — Малките ми гущерчета хапят, ако ги стискаш, а иначе са най-сладките животинки.

Данета постави Норман в голямата клетка, като му обеща вечеря, а после разгледа колекцията на Ники. Гущерите приличаха на миниатюрни крокодили и си сменяха цвета. Много приличаха на Норман като бебе, но бяха вече възрастни, макар на дължина да бяха около петнадесетсантиметрови. Жабите бяха много интересни. Имаше красива синьо-зелена австралийска жаба с големи очи и здраво залепващи се към плоскостите лапи. Имаше червено-черна отровна жаба, китайска пъстра жаба, „крастава“ жаба с огненочервен корем и Буфо Маринус, най-голямата жаба на света.

— Сериозна колекция — възхити се Данета.

— Трябваше ми много време, за да я събера — отговори той важно. — Сам се грижа за животните.

— И се грижиш много добре. Не мислиш ли, Кейб? — добави тя и погледна умолително към високия мъж до себе си.

Той въздъхна и се обърна към застиналия в очакване Ники. За пръв път му се усмихна топло.

— Да, Ники. Мисля, че се справяш много добре.

Момчето засия.

— Благодаря, Кейб — смотолеви то засрамено и започна припряно да обяснява на Данета родословието на австралийската жаба.

Данета не сваляше очи от Кейб. Той гледаше Ники, но сега в погледа му нямаше враждебност. „Има надежда“, помисли тя. Може би някой ден щеше да приеме момчето. Тя щеше да помогне, доколкото можеше. Ники имаше нужда от Кейб. А Кейб, независимо дали го съзнаваше, или не, също имаше нужда от по-малкия си брат.

Тя хвана Кейб за ръката и усети как той се напрегна, намръщи се и погледна бързо към нея. Данета опита да се отдръпне, но пръстите му я стиснаха и той потърси очите ѝ. После се усмихна и всичките ѝ страхове се разсеяха. Тя пристъпи по-близо до него и трябваше да насочи вниманието си отново към Ники, който сега обясняваше как да се хващат отровните жаби така, че да не изхвърлят опасните невротоксини. Кейб му се усмихна и тя се почувства щастлива...

СЕДМА ГЛАВА

Тази вечер Данета научи за Кейб повече, отколкото за двете години досега. Видя дипломите му от гимназията и от университета в Иейл, както и трофеите от състезанията по бягане и разрязаната риза — спомен от деня, в който за пръв път е летял сам със самолет. Та тя дори не знаеше, че той може да пилотира самолет!

От Юджин научи за интереса на Кейб към историята и че е осигурил стипендии на двама студенти в университета в Оклахома. И се оказа, че макар да не е старомоден, се интересува от коне и е опитен ездач. Това ѝ съобщи Ники с неприкрита гордост от брат си, когото виждаше рядко.

Докато тя научаваше разни неща за Кейб от семейството му, той бе на телефона и се опитваше да разреши спешен проблем с погрешно доставен детайл.

— Мразя да се занимавам с оборудване — изпъшка той, когато много по-късно се върна в хола. Бе по чорапи, без сако и вратовръзка, с разкопчана риза и изглеждаше... невероятно мъжествен! Данета не можеше да откъсне поглед от него.

Той отбеляза унесения ѝ поглед със самонадеяна усмивка. Харесваше му това свенливо възхищение. Седна до нея на дивана и собственически преметна ръка на облегалката зад гърба ѝ. Юджин и Синтия се спогледаха многозначително.

— Ако наистина го мразиш, върни се при мен — предложи Юджин.

— Не става. Прекалено много ми харесва това, с което се занимавам. — Погледна към Данета. — Освен това, ти през цялото време ще ме държиш извън града. Започвам вече да приближавам възрастта, в която ми се стои на едно място.

— Ще измислим нещо.

Кейб откъсна поглед от топлината на очите ѝ.

— Не.

— Добре де, за опит пари не вземат — сви рамене баща му. — Иска ли някой да гледа новия научнофантастичен филм, който съм купил? — Протегна видео касетата и Данета се усмихна.

— Обичаш ли научна фантастика? — попита я Кейб и я привлече към себе си.

— Много — прошепна тя, сияеща от радост. Бе направо невероятно да седи тук, да усеща ръката му около себе си, както и нежния му поглед, който някога я плашеше.

— Аз също — целуна я той леко по устните.

Тя не можеше да повярва, че Кейб е направил това пред очите на цялото семейство. Бе толкова демонстративно! Но той го повтори и докато другите гледаха филма.

Хвана ръката ѝ, бавно я пъкна в отворената си риза и я притисна към топлите си мускулисти гърди. С усмивка наблюдаваше как тя опитва да прикрие вълнението си, докато дишането ѝ стана неравномерно, а очите обходиха останалите.

Нямаше нужда да се безпокои. Юджин и Синтия се бяха сгушили заедно пред телевизора, а Ники се бе проснал на пода. Никой не им обръщаше внимание, което бе добре, защото докато Кейб държеше ръката ѝ, другата му ръка бе под рамото ѝ и най-нахално галеше извивката на гърдите ѝ. „Ще те убия“, закани се тя наум. Бе неописуемо трудно да седи неподвижно и да не дава израз на страстта си. Едва не извика. Скоро вече се бе облегнала върху него, вдигнала незабелязано ръка, за да му направи място. Тялото ѝ безпомощно се извиваше под ласките му...

— Какво ще кажете за по едно кафе? — обади се неочаквано Кейб и се изправи. — Ние с Данета ще го направим — добави той, като видя, че Синтия неохотно се размърда.

— Да спрем ли филма? — попита Юджин лукаво.

— Няма нужда. Ще разберем какво е станало. — Той хвана Данета за ръка и бързо я изведе от стаята. В кухнята я притисна до хладилника и се надвеси над нея. — Най-последно! — прошепна в устните ѝ. — Повече не можем да издържам...

Пръстите му се плъзнаха по гърдите ѝ. Данета простена и обви ръце около него. Без да мисли повече, отвърна на целувката му, а бръмченето на хладилника и на машината за сладолед в камерата едва заглушаваха тежкото му дишане и ударите на собственото ѝ сърце. Той

вдигна глава, свали ръцете ѝ и постави студените длани върху гърдите си.

— Така е по-добре. — Разкопча ризата си и я извади от панталона. — Надявам се, че усещането ти харесва — прошепна дрезгаво.

— Харесва ми — вдигна тя очи към него. — Мислех, че ще умра там — добави нервно.

— И аз. — Ръцете му се промъкнаха под жълтия ѝ плетен пуловер и стигнаха до сутиена. Тялото ѝ потрепери от непознатата ласка. — Няма да те заболи — обеща той тихо. — Къде се закопчава това дантелено нещо, отпред или отзад?

— От... Отзад...

— Нямаше нужда от него — усмихна се той и ловко го откопча. След това дланите му се плъзнаха напред.

— Кейб... — проплака Данета, хвана китките му и ги притисна към себе си.

— Не се бори с чувствата си — посъветва я Кейб, когато тя опита да се отдръпне, за да се освободи от изгарящото я желание. Настойчивите му ръце се движеха бавно по тялото ѝ. Ако не беше хладилникът, на който се бе подпряла, щеше да се свлече на пода.

— О... Кейб! — простена тя и се изви. — Спри...

— Лошо ли е? — захапа той горната ѝ устна. — Боли ли те?

— Да...

— И мен, красавице. А сега се помъчи да не викаш.

Тя не разбра какво ѝ казва, докато устните му не се заключиха около зърното на едната ѝ гърда. Не бе очаквала толкова интимна и възбуждаща ласка, която я накара да потрепери.

— Кейб! — Не позна собствения си глас. Впи пръсти в косата му и го притегли по-близо. Гореща вълна на удоволствие я прониза от гърдите към стомаха.

— Не толкова силно, любов моя — прошепна той и вдигна глава, за да надзърне в трескавите ѝ очи. — Тук си много нежна. Не искам да те заболи. — Потъмнелите му блестящи очи се върнаха към твърдите розови зърна. — Досега не съм знаел колко красива може да бъде една жена. — Устните му помилваха изключително нежно гърдите ѝ. — Не знам дали ще преживея удоволствието да те имам...

Тя почти не го чуваше. Цялото ѝ тяло трепереше. Той пристъпи напред и кракът му се озова между бедрата ѝ. Тази нова близост разби малкото, което бе останало от самообладанието ѝ. Дланите ѝ се плъзнаха по гърба му, наслаждавайки се на твърдите като камък мускули.

— По-надолу — прошепна той в устните ѝ. — Не спирай там.

— Не мога... — преглътна тя. — Не мога да те докосвам така.

— Можеш. — Хвана ръцете ѝ и ги спусна към бедрата си. — Притисни ме. Няма от какво да се страхуваш. И двамата знаем, че съм възбуден.

— Ще те заболи — възрази тя с пресекващ глас, но се подчини.

Той ѝ се усмихна през мъглата на страстта.

— Няма. — Наведе се отново към устните ѝ и я привлече към себе си, така че пулсиращата топлина на тялото му проникна в нея. — Ако бяхме сами, нямаше да спра. Щях да смъкна тези джинси, да разкопчея колана си и да се любим направо тук.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи, защото знаеше, че с радост би се съгласила. Той също го знаеше.

— Ако бях поискал, щеше да ми се отдадеш, нали? — Гласът му бе по-дълбок от обикновено, изпълнен с топлина.

— Да...

— А ако те помоля да дойдеш при мен през нощта, когато всички спят? — промълви той. Тя прехапа устни почти до кръв, мъчейки се да се овладее. — Не се страхувай — погали я Кейб нежно по бузата. — Няма да искам да спиш с мен... Във всеки случай, не още. — Отдръпна се от нея дотолкова, че да може да закопчее сутиена и да оправи пуловера ѝ. Пръстите му бяха сръчни, макар и малко несигурни. — От незапомнени времена мъжете и жените си доставят удоволствие по този начин. Но ние още не сме преодолели предразсъдъците ти... Въпреки че се сещам за някои неща, които бихме могли да правим. Искаш ли да ги чуеш?

— Не!

— Искаш. — Прошепна ги в ухото ѝ, докато тя се дърпаше и се опитваше да протестира. Засмя се от удоволствие, като видя цвета на лицето ѝ. — Не искаш ли да правиш тези неща с мен?

— Ти си животно! — блъсна го в гърдите Данета, но свенливата усмивка я издаде, че само се преструва на възмутена.

— Аз съм едно гладно животно — съгласи се той и силно я прегърна. Целуна върха на нослето ѝ. Харесваше как вълнистата ѝ коса се спуска по раменете, харесваше сладкия женствен аромат на тялото. — Какво ще кажеш да направим това кафе и да нарежем малко от тортата на Синтия?

— Добре — усмихна се тя. Колебливо протегна ръка към лицето му. Кейб улови с устни пръстите ѝ и след това ги остави на воля да го докосват, да го изучават.

— Какво ще правим, ако се влюбиш в мен? — попита той небрежно, сякаш тази мисъл изобщо не го безпокоеше.

Данета усети как сърцето ѝ се сви. Но нямаше да се хване.

— Може да се наложи да се самоубия. — Намръщи се замислено. — Или пък да си счупя крака?

Кейб ѝ се усмихна. Изглеждаше по-млад и по-спокоен от всякога.

— Имаш вид все едно, че си се любила. Когато се върнем, Юджин ще ни се смее.

— Ти ме домъкна тук... — започна тя.

— Аз?! Боже мой, трябваше ли да седя там, докато ме изтормозиш до смърт?

— А какво точно правеше ти, докато аз те тормозех?

Той стисна устни и премести поглед към гърдите ѝ.

— Образовах се как реагират девствените жени на чувствено докосване.

— Ах, колко си гаден! — процеди тя през зъби.

— Ти беше тази, която се опитваше да ме накараш да си сложа ръката по-близо до...

— Хайде да направим кафето! — избухна Данета.

Кейб я пусна, доволно усмихнат. Докато тя търсеше кафеварката, той стоеше, облегнат на хладилника, небрежен и страхотно красив.

— Ти... Изглеждаш малко размъкнат.

— Да разбирам ли това като намек да си закопчея ризата, за да не заподозрат Синтия и Джин, че сме се любили в тяхната кухня? — попита той невинно.

— Ако може да се съди по начина, по който баща ти ни изгледа, когато излизахме, сигурно може да ти разкаже с пълни подробности всичко, което сме правили.

Той се засмя и извади цигарите си.

— Без съмнение. — Запали и издиша облак дим. — Бих ги отказал, само че е толкова приятно, след като... — Внезапно млъкна.

Данета го погледна озадачено. После изведнъж проумя. Пушенето е приятно, след като човек се е любил... Тя не беше първата жена, с която той правеше това... Обърна се и сложи кафеварката, без да каже нито дума. Прекрасната хармония си бе отишла, изблъскана от грубата реалност.

Кейб застана зад нея и с тежка въздишка сложи ръце на раменете ѝ.

— Не мога да изтрия миналото, колкото и да ми се иска. Но наистина не съм плейбой, за какъвто те накарах да ме мислиш. За мен е много важно да ми повярваш.

— Защо? Аз съм само случаен епизод...

Той я прекъсна с целувка.

— Не се държа с „епизодите“ така, както се държах с теб тази вечер — каза сериозно. — И мисля, че го знаеш.

— Толкова се страхувам...

— Значи сме двама — призна ѝ изненадващо. — Обвързването е кошмар за мен. Това е нещо, което никога не съм искал. Но и не бих понесъл друг мъж да те докосва...

— А аз не желая друга жена да те докосва — каза тя колебливо и сведе поглед към голите му гърди.

— Господи, ние сме се побъркали! — засмя се той. — Няколко целувки, и сякаш е дошъл свършекът на света. Никога не съм си представял, че ще стане така.

— Бихме могли да спрем — предложи тя, без да вдига глава.

— Какво?! Виж! — Хвана ръката ѝ и я сложи на гърдите си. Силните удари на сърцето му разтърсиха пръстите ѝ. — Опитвала ли си се някога да спреш торнадо? Май ще е по-лесно, отколкото ние с теб да спрем дотук, освен ако не заминеш за Аляска или Сибир и си смениш името. Но дори и тогава бих те открил! — Стисна ръката ѝ. — Бих те намерил, където и да отидеш!

— Защо?

— Защото половин човек не може да живее — прошепна той в устните ѝ.

Данета се отпусна в прегръдката му. Да бъде с него бе така естествено, както да диша. И тя като него имаше чувството, че ако го

загуби, ще загуби половината от себе си. Но това нямаше да продължи дълго... Въпреки уверенията му, че няма склонност към безразборни връзки, той бе имал много жени — всички до една красиви. Данета не хранеше илюзии за себе си — не бе грозна, но никога нямаше да бъде голяма красавица. Щеше да му омръзне. Връзката с нея бе нещо ново за Кейб — това бе всичко.

Данета обаче го желаше. Обичаше го. Той също я желаше и ако можеше да бъде с него дори една нощ, не би се поколебала — поне щеше да има какво да си спомня през скучния си и монотонен живот. Плъзна ръце под ризата и усети как тялото му се напрегна и се изви към нея. След миг отново бе възбуден, но този път тя не се отдръпна, а се притисна към него, усещайки с удоволствие доказателството за неговото желание.

— Вече не се ли страхуваш от мен?

— Не... — прошепна тя.

Ръцете му се спуснаха по гърба ѝ и привлякоха бедрата ѝ с бавно, чувствено движение, което я накара да стисне очи от удоволствие.

— Подхождаме си — отбеляза Кейб задъхано. — В леглото ще ни бъде толкова хубаво, че и двамата няма да искаме да се любим с някой друг... А това ме плаши до смърт.

„Защото той не иска обвързване“, помисли Данета и облегна глава на гърдите му.

— Няма нужда да стигаме до леглото.

— Не чувстваш ли? — Кейб я притисна по-силно към себе си. — Колко дълго мислиш, че ще мога да се въздържам?

— Ще забременея — измърмори тя и се изчерви, като осъзна какво е казал.

Кейб се засмя, отблъсна я и вдигна димящата цигара към устните си.

— По дяволите, не е честно!

— Честно е. Знаем, че много жени пият хапчета, но аз трябва да поискам рецепта от нашия семеен лекар, а той би ме накарал да се чувствам ужасно. Мога да отида и в поликлиниката, обаче там със сигурност ще срещна някоя позната. Не мога. Просто не мога!

Той нави на пръста си кичур от дългата ѝ коса.

— Разбирам те.

Данета с копнеж се взря в очите му.

— Има само няколко дни в месеца, когато жената може да забременее.

— Не разчитай на това. Чел съм, че сперматозоидите могат да живеят в женското тяло почти три дни.

— Кейб... — изстена тя.

— Най-добрият ми приятел следваше медицина — продължи той невъзмутимо. — Разказа ми много неща за жените. Рискът не е само през тези няколко дни, защото при някои жени овулацията е нередовна. Така че никога не може да си сигурна кога е опасният период. И престани да се изчервяваш! Любенето е естествена и прекрасна част от това, което мъжът и жената изпитват един към друг. Затова не е срамно и не е нужно да се крие.

— Повечето хора обаче смятат, че трябва да се крие — възрази тя. — А и в наше време любенето не е израз на любов, а е като... като да си смениш носната кърпичка, както казва едно момиче.

Той привлече главата ѝ към себе си.

— Но не за мен и теб, Дан — каза тихо. Този прякор започваше да ѝ харесва. — Ти не преследваш мъжете, а аз не съм свикнал да прелъстявам девственици. При нас любовният акт няма да бъде отблъскващ или обичаен.

— Ще бъде, ако съм само поредното ти завоевание.

Той я целуна нежно по челото.

— Ако беше само завоевание, щях да се погрижа да взема мерки. Днес само някой глупак би рискувал в леглото. — Повдигна лицето ѝ към своето. Очите му бяха спокойни и сериозни. — Аз нямам нищо против да забременееш. Това звучи ли ти обичайно?

Зави ѝ се свят.

— Не те... разбирам. Казваш, че не искаш да се обвързваш, че не те съблазняват девственици, а сега говориш за деца и...

— Обичам децата, Дани — усмихна се той. — А ти?

— О, да — поддаде се тя на лудостта му. — Обичам да ходя по магазините и да разглеждам детските стоки. Никога не съм мислила, че ще ми се наложи да купувам нещо, но това беше приятно занимание, което да разсейва самотата ми. Всъщност имам чувството, че винаги съм била самотна...

— Аз също. — Затвори с целувка очите й. — Твърде дълго съм бил самотен. След това ти постъпи при мен на работа и започна да ме замерваш с календари и светлината на радостта отново се върна в моя свят. Чак на Коледа разбрах с какво нетърпение чакам всеки нов ден. Започнах да те целувам, но се сетих, че може да се изплашиш и да напуснеш. А знаех, че не мога да работя без теб. Нямаше да ми остане никаква радост в службата...

— А аз самата току-що осъзнах, че идвам на работа заради теб, а не заради самата работата — призна тя.

Той въздъхна и леко я целуна по устните.

— Как може двама души да са толкова слепи? Баща ми беше прав. Ти струваш колкото две жени като Керъл!

Данета искаше да го попита за Керъл, но се страхуваше.

— Кафето — каза тя и погледна към кафеварката.

— По-добре да го направим, преди да са дошли да ни търсят — съгласи се той с въздишка. — Добре. Аз ще нарежа тортата. — Пусна я и се пооправи, докато цигарата му догаряше в пепелника. Наряза тортата, а Данета подреди чинийките, вилиците и салфетките върху голям сребърен поднос. Кейб го взе, погледна още веднъж към нея и неохотно се запъти към хола.

ОСМА ГЛАВА

В девет часа изпратиха Ники да си легне и той помоли да му разрешат Норман да спи в неговата стая. Кейб го погледна осъдително, но родителите му се съгласиха, ако Данета няма нищо против.

— Наистина ли го пускаш да ходи свободно у вас? — попита Ники възбудено, когато Норман бе донесен в къщата и разположен върху библиотеката в стаята му.

— Да, наистина. Научен е да не цапа. Ще трябва да сложим в банята ти един влажен вестник и да му го покажем.

— Много интересно — въздъхна момчето. — Боже, колко е хубав!

— Не говори толкова високо, ще го стреснеш и ще се наежи.

— Добре — засмя се Ники.

— И не оставяй вратата си отворена. Той обича да скита през нощта. В книгите пише, че не е нощно животно, но той не може да чете.

— Ако отиде в леглото на брат ми, това ще е краят на света, нали?

Тя си представи строгия си шеф, затворен в една стая с игуана и избухна в смях.

— Сигурна ли си, че това... влечуго не трябва да стои в клетка? — обади се от вратата виновникът за веселието им.

— Абсолютно — успокои го Данета. — Той е много кротък, чист и не прави бели. Точно обяснявах на Ники как да подготви неговата... във... тоалетна.

— Бих могъл да предложа един начин — измърмори Кейб.

— Той още е бебе!

— Ама какво бебе! Уф! — потрепери той.

— Запуши си ушите, миличък — обърна се Данета към гуцера и го погали по главата.

Гуцерът притвори очи, а момченцето прихна да се смее.

— Създаде на Ники празник — отбеляза Кейб, докато я изпращаше до спалнята ѝ. Неговата спалня бе до стаята на брат му, така че тя разбираше безпокойството му.

— Симпатично хлапе — отговори тя и спря с ръка на дръжката. Още бе рано за лягане, но снощи почти не бе спала, а и Кейб бе споменал, че утре рано ще ходят за риба.

— Ще ти приготвя въдица и ще отидем на кея на татко. — В очите му се четеше нежност. — Изглеждаш уморена.

— Имах тежка нощ и почти не спях.

— Аз пък цяла нощ се тормозих с мисли за теб и моя директор по продажбите. Чак към пет заспах за около час.

— Бен е симпатичен младеж. Но аз наистина излязох с него, за да... Всъщност, за да ти докажа, че не съм влюбена в теб и да не мислиш, че ще те преследвам или нещо подобно...

Той обхвана с длани лицето ѝ.

— А може и да ми е приятно да ме преследваш, мъничката ми. Ти си нещо съвсем ново в моя живот.

Точно това бе подозирала през цялото време! Но Кейб се наведе, целуна я нежно и Данета въздъхна от удоволствие. Той вдигна глава с очевидно нежелание:

— Не е хубаво да започваме неща, които не можем да довършим... Наспи се добре, миличка. Синтия ще те измъкне от леглото още по тъмно. Те с татко стават рано, а тя прави обилни закуски.

— Обичам закуските — зарадва се тя. — Норман също. Той обича бекон с яйца.

— Това се казва любовен триъгълник — ти, аз и твоят гущер... Лека нощ, мила!

Миризмата на бекон я събуди дълго преди Синтия да почука на вратата ѝ. Данета стана бързо, obu джинсите и облече синя карирана риза. Навън още бе мрачно, но бе спряло да вали и слънцето обещавахе да се покаже. Тя се среса, изми се, реши да не се гримира и се втурна към кухнята.

Кейб вече бе там и подреждаше масата. Изглеждаше променен. Обичайният костюм бе сменен със спортна риза, тесни джинси и ботуши, които го правеха още по-висок. Приличаше на каубой и бе толкова сексапилен, че сърцето ѝ заби лудо. Гледа го, докато закусваха

— според нея незабелязано, но Синтия и Юджин току се споглеждаха съзаклятнически. Във всеки случай Кейб не сваляше очи от нея...

Ники получи мечтаното разрешение да нахрани Норман. Занесоха за през деня гущера в гаража, а след това Кейб взе въдиците, качиха се на пикапа на Юджин и се отправиха към езерото.

Черният път извиваше покрай огромния обор, в който Юджин държеше чистокръвните си говеда, по-нататък се сливаше с друг селски път и продължаваше към павирано шосе. Междувременно слънцето се показва иззад облаците.

— По-рано ходех до езерото пеша — обади се Кейб. — Има пряка пътека, но и тя е около три километра, а това е много, ако носиш въдица и обед. — Техният обед бе в голяма кошница. Синтия бе сложила също десерт и студени напитки в хладилна чанта. — Не ми се мъкнеха кошници и чанти, но Синтия твърдеше, че иначе ще умрем от глад.

— Тя е много симпатична — каза Данета. — Брат ти също.

Кейб смръщи вежди и се загледа втренчено в пътя, като натисна докрай педала на газта.

— Всички твърдят така — процеди през зъби.

Тя въздъхна примирено. Нямаше смисъл да се опитва да оправя нещата. Разтовариха всичко в дървената лодка на Юджин. Взеха и червеите, които бяха изкопали до обора. Юджин ги отглеждаше там, за да не му се налага да търси всеки път, когато тръгне за риба.

— Можеш ли да слагаш стръв? — попита Кейб през смях.

— Израснала съм с това — съобщи тя обидено и сръчно наниза един червей на кукичката си.

— Не се прави така! Рибата трябва да има какво да захапе. — Вдигна своята въдица, на която висяха десетина червея.

— Ти ще изгубиш всичката си стръв, а аз ще хвана риба — заяви тя надменно.

— Хайде да те видя!

Метнаха въдиците и седнаха. В далечината се чу бръмчене на моторни лодки, но те бяха в малко частно заливче, така че никой не се приближи.

Лодката бе очукана и мокра, въпреки че слънцето започваше да я изсушава. Кейб бе донесъл найлонови пликосе, върху които да седят. Беше тихо, спокойно и цялата атмосфера изглеждаше вълшебна —

бяха сами в ранното утро, без никакво друго човешко същество наоколо...

— Жалко, че нямам топчета от хляб. Навремето ловяхме с тях шарани — спомни си тя.

— Костурът кълве на червеи, освен ако искаш да го пробваш на гуцер — опита да се пошегува Кейб. Тя го смрази с поглед. — Норман има братовчеди, предполагам — сви той рамене и се направи, че е дълбоко умислен. После изрече бавно: — Чудя се какво ли бих хванал, ако сложа на куката Норман...

— Той не е стръв за риба!

— Цяла нощ не съм мигнал. Мислех си, че ако е толкова умен, колкото казваш, може да си отвори вратите и да дойде да ме изяде, докато спя.

Данета остави въдицата си.

— Слушай, за последен път повтарям, че игуаните не ядат хора. Особено стари жиливи тенекеджии с вкус на плесен!

Кейб се обърна към нея с лукава усмивка и в следващия миг Данета вече лежеше по гръб в лодката.

— Твърдението ти е невярно и мога да ти го докажа. — Данета не направи и опит да се преструва, че се дърпа, а той прошепна в устните ѝ: — Е, какъв вкус имам?

— На кафе. — Докосна гладко избръснатото му лице и вдъхна чистия му аромат. Той потърси очите ѝ, а после погледът му се премести върху разтворената ѝ риза.

— Какво не бих дал, за да сме сега зад някоя заключена врата...

— Какво щеше да направиш?

— Вече знаеш. — Сложи собственически ръка на гърдите ѝ. — Помниш ли как се чувстваш, когато устните ми са върху твоите?

Много добре помнеше! Простена от влудяващото му докосване. Кейб вдигна глава и се огледа. Мястото бе съвсем безлюдно. Когато посегна към копчетата на ризата ѝ, Данета вече знаеше какво е решил.

— Някой... може да дойде да те търси — прошепна тя несигурно.

— Ако някой дойде, ще го убия!

Ризата ѝ вече бе разкопчана и измъкната от джинсите. Отдолу имаше сутиен и той изръмжа от нетърпение, повдигна я и посегна към закопчалката. — Мразя тези неща! — Съблече ризата и сутиена ѝ.

— Кейб, не можеш...

— Мога!

Наведе се към гърдите ѝ и протестите ѝ затихнаха. Тя изстена тихо и се изви към твърдите му устни. Ръката му бавно се плъзна надолу, под колана на джинсите ѝ. Данета се задъха и той вдигна глава да погледне в потъмнелите ѝ от удоволствие очи.

— Добре — прошепна Кейб. Измъкна ръката си и я сложи отново върху гърдите ѝ. — Ще запазим това за момента, в който ще можем да заключим вратата.

— Ти май... си го правил... доста пъти... — отбеляза тя нервно.

— Дани — започна той, — с никоя друга не съм се чувствал така. — Трудно намираше думите. Погледна към ръката си, която галеше твърдите свършени гърди и караше тялото ѝ да трепери. — Никога не е било толкова вълнуващо да докосна една жена и да наблюдавам реакциите ѝ. — Погледна я в очите. — Аз вече съм готов, а почти не съм те докоснал.

„Готов“ имаше някакъв подтекст, но тя не попита нищо.

— Не разбираш, нали? — попита той внимателно и, без да отмества поглед от очите ѝ, се опря на лакти. — Не се плаши. Само ще ти покажа нещо. — Отпусна се върху нея, така че бедрата му се притиснаха към нейните. Очите ѝ се разшириха. — Готов съм — прошепна той. — Докато това не се случи, мъжът не е готов за близост с жената. Не знаеше ли? — Данета потрепери от стар колкото света страх. — Не се бой — успокой я той. — Няма да те нараня, малка моя.

Постепенно тялото ѝ се отпусна. Той се надигна, колкото да разкопчее ризата си, и отново се притисна към голите ѝ гърди. От устата ѝ се изтръгна странен звук, подобен на скимтене.

— Трепериш като лист — прошепна Кейб и я целуна по ухото. Ръката му се плъзна по бедрото ѝ. — Да, ти ме желаш... Аз теб — също...

Тя захапа рамото му през тънкия плат на ризата.

— Кейб...

— О, Господи, колко те искам!

Тя разтвори устни и потъна в сладостния огън. Не разбираше желанието си да хапе, но той сякаш нямаше нищо против, дори се повдигна, за да ѝ даде възможност да достигне до гърдите му. Привлече ръката ѝ към самата сърцевина на своята мъжественост,

разтвори пръстите ѝ и ги притисна към себе си. Но нейното стъписване и трескавата ѝ борба да се освободи го отрезвиха. Досега не бе осъзнал колко далеч са стигнали. По дяволите! Това повече не можеше да продължава — съвестта му го спираше всеки път, когато я докоснеше, а тялото му се бунтуваше всеки път, когато се отдръпваше.

След малко седна и с трепереща ръка извади цигара. Данета стана и започна да се облича. С учудване забеляза, че той дори не я поглежда. Седеше намръщен и напрегнат. Може би е разстроен, помисли тя, смутена от собствената си страст. Тъмната му вълниста коса бе разрошена от пръстите ѝ, а ризата — измачкана и размъкната. Той пушеше мълчаливо, докато тишината стана непоносимо напрегната.

— Скоро ще стана на тридесет и седем — започна той, загледан разсеяно в платноходките в далечината. — Странно, но никога не съм се замислял, че остарявам. Бях толкова зает да правя кариера и да трупам пари, че времето сякаш ми се изплъзна. Сега съм безумно богат, но нямам нищо. След работа се прибирам в празен апартамент и водя празен живот. До Коледа от време на време имаше по някое разнообразие... След това... — Погледна към нея и очите му потъмняха. — След Коледа не съм бил с жена... — Поднесе цигарата към устните си. — Не ми тежи толкова липсата на секс. Ето, излизам с Керъл, но нито искам, нито мога да я докосна. Тя не ме привлича, защото искам теб. А аз не го съзнавах допреди няколко дни, когато я целунах в кабинета си и си представих, че усещам твоите устни и твоето тяло. — Усмихна се на изненадата ѝ. — Ето вече знаеш. Четири месеца строя барикади, а сега те се срутиха. — Усмивката му угасна, а очите заискриха. — Желая те! Ако не беше твоето пуританско възпитание и моята съвест, досега щяхме да сме любовници. Не мога да продължавам така, Дан — завърши той. — Трябва да решим какво ще правим.

Ето значи какво го тревожеше... Имаше съвест и не можеше да си позволи да я прелъсти, освен ако тя сама не пожелае... Но той не искаше и да се обвързва. Защо това трябваше да я изненадва, след като ѝ го повтаряше вече две години? Мразеше се заради собствената си слабост, за която Кейб знаеше. Данета въздъхна, обгърна с ръце коленете си, облегна глава на тях и проследи погледа му към езерото.

— Може би и за двама ни ще е по-добре, ако отида да работя някъде другаде — каза тихо и стисна зъби, за да е готова в случай, че той се съгласи. Не искаше да напуска, но не можеше да се съгласи на такава връзка.

Това не бе отговорът, който той очакваше. Данета го желаше и се бе надявал, че се е предала.

— Мислиш ли, че напускането ти ще реши проблема? — попита гневно. — По дяволите, аз те желая!

Данета замръзна.

— Кейб, аз не съм съвременен момиче...

Той кипна. Всяка друга жена на нейно място отдавна вече щеше да се е хвърлила в прегръдките и леглото му! Но тази упорита малка девственица отказваше и на себе си, и на него! Ако се бореше за венчална халка, бързо щеше да избие тези мисли от главата ѝ! Само като гледаше баща си и Синтия, се отвърщаваше от идеята за брак! Любовта бе нетрайна. Иначе баща му никога не би се оженил повторно!

— Изтъкана си от предрасъдъци — обвини я грубо. — Никакъв секс преди сватбата, никакви човешки емоции... Ти си девствена и непорочна, но ние не живеем в средните векове. Днес една жена може да си позволи да спи с мъжа, когото харесва. Боже мой, Дани, не знаеш ли кой век е?

Тя също започваше да се ядосва.

— Да, знам! — Изправи се. — И не ми чети лекции за предимствата на съвременния начин на живот. Предполагаше се, че контролът над раждаемостта ще осигури сексуална свобода на жените, но както виждам, засега осигурява само още едно оправдание за мъжете да не се обвързват. Защо да се жениш, щом можеш да спиш, с когото си поискаш? А ако жената забременее, има достатъчно „съвременни“ начини за разрешаване на проблема...

Това го жегна. Той също стана и се надвеси над нея.

— Ако забременееш от мен, няма да те оставя. Освен това като начало ще те пазя!

— Е, винаги може да се случи. Никакви начини за предпазване от забременяване не са сигурни, дори хапчетата. А мъжете могат да си позволят да са безотговорни, защото не забременяват!

— Как така стигнахме до забременяването?

— То върви със секса — отвърна тя с необичаен за нея сарказъм.
— Не знаеше ли?

Кейб я гледаше със смесени чувства. Сивите ѝ очи бяха загубили мекотата си и блестяха като полирано сребро. Съвършената ѝ кожа бе поруменяла. Искаше му се да я сграбчи, да я хвърли на дъното на лодката и да я обладае. Тялото му го предаде. Ядосан от собствената си реакция и от Данета, той се извърна да закопчее ризата си.

— Е, не чакай от мен предложение за брак — каза студено, защото тя го бе притиснала до стената и той се чувстваше като в капан.
— Желая те, но не чак дотам.

— Прекрасно, защото бракът с мъж като теб е последното, което искам! — изстреля тя гневно. По-късно, когато си спомнеше какво е казал, щеше много да я боли. Но в момента бе прекалено ядосана, за да се замисля.

— Това ме радва. — Нахлупи широкополата си шапка и взе кошницата и хладилната чанта. — Прибери въдиците, ако нямаш нищо против. Можем да хапнем и вкъщи.

— Всъщност не съм и гладна... — Вдигна въдиците и забеляза, че нейната се опъва. Задърпа. На края на кордата се мяташе голям костур. — Я виж! — възкликна със смях. — Хванала съм риба. А твоите червеи са изчезнали. Лошо, много лошо...

— Работата не е в червея! — Изглежда я накриво. — Горкият костур сигурно е чул допотопните ти теории за секса и е умрял от смях.

— Ах, ти... — Дръпна рязко, рибата полетя и го плесна по бузата.

Той издърпа грубо въдицата от ръцете ѝ, избърса се сърдито с ръкав и се наведе да си вземе шапката.

— Ще ме удряш с риба, а? — изръмжа и тръгна към нея.

— Заслужи си го! — сопна се тя. Долната ѝ устна трепереше, а в очите ѝ блестяха издайнически сълзи. — Женкар такъв!

Сълзите ѝ го поохладиха, но само физически.

— По-добре женкар, отколкото превзета пуританка!

Данета вдигна въдиците с треперещи ръце. Кейб дори не я удостои с поглед. Бе потресен от нейното и още повече от своето поведение. Нещата се развиваха толкова добре, а изведнъж двамата се превърнаха във врагове. Още не можеше да разбере как точно се бе

случило. Желаше я до полуда, но не можеше да ѝ предложи женитба в замяна на девствеността ѝ. Нямахше намерение да се жени само заради краткотрайното удоволствие с нея! Ако само не бе започнала да говори за забременяване... Едва не изръмжа на глас при мисълта тя да има дете от някой друг мъж. Някой ден, разбира се, и това щеше да се случи, защото бе хубава, и другите мъже щяха да я пожелаят. Бен вече я желаше. Ставаше му лошо, само като си спомнеше как я гледаше онзи женкар! С гневна ругатня закричи към пикапа, без да се обръща назад.

Това бе първият им истински спор, ако не се брои денят, в който му каза какво мисли за него. Кейб бе много ядосан и това си личеше дори по начина, по който шофираше към ранчото на Юджин.

— По-добре да се върна в апартамента си — обади се Данета.

— Не, госпожице! — отсече той, докато паркираше. — Тук си заради собствената ти безопасност, докато намеря частен детектив, който да разбере кой е идвал у вас и защо. С баща ми от вчера работим по въпроса. Тази сутрин той се обади на братовчедка ти Джени. Ще останеш поне до утре. — Устните му се извиха в студена усмивка. — Надявам се, че няма да ме нападнеш, докато спя.

През останалата част от деня Данета не му обръщаше внимание. Помагаше на Синтия в кухнята да почистят и нарежат рибата, докато Юджин и Кейб се бяха затворили в кабинета и говореха по работа. Покъсно Кейб отиде в гаража, където Ники хранеше своите влечуги и Норман.

Брат му вдигна очи. В ръцете му имаше красива мъжка анола.

— Мислех, че двамата с Дани сте за риба — отбеляза момчето стеснително.

Кейб сви рамене и запали цигара.

— Тя хвана костур. Сигурно ще го изядем на вечеря. Какво е това?

— Анола. Латинското име е Анолис Каролинензис. Наричат ги „хамелеоните на новия свят“. Сменят си цвета и са много кротки. Искаш ли да го подържиш?

— Не съм голям любител на гущерите.

— Спада към класа на влечугите — обясни Ники и остави животинчето в терариума. — Не ти ли прилича на миниатюрен крокодил? Но Норман е най-хубавият от всички...

Норман бе забелязал Кейб от клетката си и моментално се наежи, изду гуша, изви се като котка и вирна опашка.

— Здравей, момче — махна му Кейб. — И аз те обичам.

— Страхува се от теб — оправда го Ники. — Те изобщо не са агресивни, освен през размножителния период. Тогава стават раздразнителни.

— Разбирам ги — измърмори Кейб под нос.

— Той е нервен, а ти си ужасно голям — продължи детето. — Харесвам Дани — добави колебливо. — Ще се ожениш ли за нея?

— По дяволите, не!

— Аха.

— Тя е моя секретарка — обясни той, като видя обиденото му изражение.

— Тя знае много за гущерите — подчерта Ники. — Повечето момичета се страхуват от тях. Мама също, макар че добре го прикрива.

Кейб седна на плюшения диван и кръстоса дългите си крака.

— Как върви училището?

— Добре. Този месец ходихме в музея на Уил Роджърс. Бил е велика личност.

— Вярно е. — Кейб се загледа мълчаливо в него. Помисли си, че ако някой ден се ожени, може и той да има син. — Какъв ще станеш, когато пораснеш?

— Зоолог — заяви Ники без колебание. — По-нататък ще мина няколко курса по биология, а в университета ще уча зоология. Искам да специализирам херпетология, науката за влечугите.

— Е, този опит ще ти е полезен — кимна той към терариума. — Добре се справяш.

— Благодаря — засия момчето.

Кейб поднесе цигарата към устните си.

— Говорил ли ти е татко за петролния бизнес? Дори да не се занимаваш с това, не пречи да знаеш как става.

— Татко винаги е зает...

Такова бе и детството на Кейб. Баща му вечно бе извън дома, на някое ново петролно находище или на далечна сонда. Пътуваше по целия свят, а Кейб и майка му през повечето време стояха сами. Кой знае защо, бе очаквал, че Юджин ще се укроти, когато се ожени повторно. Изглеждаше, че държи на Синтия. Но очевидно грижите му

за Ники бяха по-скоро финансови. Той даваше на сина си всичко, освен време и внимание.

— Виждал ли си някога как работи петролна сонда?

Ники поклати глава. Кейб се загледа във върха на цигарата си.

— Един от моите клиенти има голяма сонда наблизко, до Бегс — каза колебливо, вдигна очи и съзря плаха надежда, изписана на лицето на брат си. — Другата неделя мога да те заведа. — Усмихна се. — Едно време работех на сонда.

— Знам, татко ми е казвал. Наистина ли ще ме заведеш? Много ми се иска! Ако няма много да ти преча... Татко казва, че съм неудържим...

Сигурно „неудържим“ за внимание, помисли Кейб, стана и разроши нежно косата му.

— Изобщо няма да ми пречиш — засмя се той. — Хайде да видим дали можем да измислим нещо друго, освен да гледаме гущери. — Хвърли поглед към Норман. — Не ядат ли игуани в Латинска Америка?

— Ядат ги. Наричат ги „галина де пало“, дървесни кокошки. Казват, че имат вкус на кокошка... Не мисли такова нещо! Дани никога няма да ти прости!

Кейб въздъхна и тръгна към вратата.

— Имам чувството, че и без това няма да ми прости — отбеляза мрачно, като се сети какво й бе казал в яда си. Можеше да е по-внимателен. Не му харесваше споменът за сълзите в очите й. Изобщо не му харесваше!

ДЕВЕТА ГЛАВА

По време на обедата Данета нито говореше с Кейб, нито го поглеждаше. За щастие Ники не спираше да приказва как следващата неделя ще отиде с брат си на сондата. Синтия сияеше. Дори Юджин се усмихна. Данета също се радваше, но Кейб я бе обидил жестоко. Бе убийствено да разбере, че за него връзката им е временна и че може да ѝ предложи единствено секс.

— Нахраних Норман, Дани — съобщи Ники. — Кейб искаше да го изяде. Норман май не те обича много, а? — обърна се със смях към брат си.

— Не знам — обади се за пръв път Данета. — Ако Кейб е добре сварен и с малко кетчуп, Норман може и да го хареса.

Всички се засмяха, дори Кейб. Но той забеляза, че тя избягва погледа му.

— Нали твърдеше, че не е месояден? — Гласът му бе примирителен, но тя не му вярваше.

— Може и да съм казала така.

— Знаеш ли, че правят опити да присаждат растителни клетки на животни? — попита Ники. — Четох в едно списание. Представи си комбинация от заек и морков...

Данета почти не го чуваше. Искаше да си отиде у дома. Дори крадецът я плашеше по-малко, отколкото да бъде под един покрив с Кейб след това, което ѝ каза.

— Имам страхотна нова компютърна игра, Кейб — оповести Ники, докато ядяха тортата. — Криминална и с доста добра графика. Татко ми е споменавал, че обичаш филмите за Шерлок Холмс и реших, че може да ти хареса.

— Затова ли я купи? — усмихна му се нежно Кейб.

— Ами... Общо взето... — изчерви се момчето.

— Много ми се иска да я видя — отговори той и не съжали, защото лицето на Ники грейна от щастие. Погледна към Данета, но

очите ѝ бяха приковани към тортата. Не вдигна глава дори когато той излезе.

— Трета световна война, а? — забеляза Юджин.

— Моля? — попита тя нервно.

— Кейб я иска, но без венчална халка — обобщи Синтия и кимна към нея. — Ние го познаваме много добре. Никога не е водил момиче при нас, а ти си изключителна. Дръж се. Ще се предаде, ще видиш.

— Трябва само малко да го поразиграеш — добави Юджин и се наведе напред. — Нали разбираш, дай му достатъчно време и ще се хване на въдицата.

— Не е толкова просто...

— Много е просто. Вече е почти готов. Иначе защо щеше да те води тук?

— Нали ви казах! — простена Данета. — Бяха претърсвали апартамента ми...

— Можеше да те заведе на хотел, скъпа — потупа я нежно Синтия по ръката. — Или да те изпрати тук сама.

Юджин се засмя и отпи от кафето си.

— Мяташе се като разярен бик, за да разбере кой е влизал в апартамента ти. Беше побеснял, че някой те е застрашил.

Тя не мислеше, че всичко това има особено значение, но се почувства малко по-добре.

— Чухте ли се с Джени?

Юджин кимна.

— Освен това нашият частен детектив се обади точно преди да се върнете от езерото. Имаме план. Джени ще пристигне утре, а ти можеш да се върнеш вкъщи утре вечер. Кейб ще ти обясни.

Едва ли, помисли тя. Той изглежда нямаше желание да прекара и пет минути с нея. Игра на компютъра с брат си, говори с баща си... Изобщо — почиваше си... Данета помогна на Синтия да прекопаят новата цветна леха в двора. Физическият труд ѝ достави удоволствие, каквото отдавна не бе изпитвала. След това седнаха да вечерят. Преди да се усети, вече бе станало време за сън, а Кейб все още не ѝ бе казал нищо за техния план. Той обаче говори за това с Юджин, като разсеяно гледаше през прозореца.

— Притеснен си — отбеляза баща му. — Заради Данета ли?

Бе необичайно да приказват за лични неща. Внезапно Кейб осъзна, че това никога досега не се беше случвало.

— Да, заради Данета. Стигнахме до задънена улица. Аз я желая, но тя иска обвързване. — Пъхна ръце в джобовете си и закрачи неспокойно. — Не вярвам на чувствата. Те са нетрайни.

— Така ли? — Баща му приседна на ъгъла на бюрото си. — Предполагам, си стигнал до този извод, защото се ожених за Синтия, вместо да продължавам да живея само със спомена за майка ти...

Кейб се обърна.

— До голяма степен, да. — В очите му се четеше обвинение.

Баща му се усмихна тъжно.

— С майка ти се оженихме, когато тя беше на осемнадесет, а аз — на двадесет и две. Оженихме се, защото така искаха нейните и моите родители. Аз имах кариера, малко слава и много пари. Те нямаха нищо. Аз също не исках обвързване, за разлика от майка ти. Любовта ни беше пламенна и не помръкна цели тридесет години. Ожених се за Синтия, защото ако не го бях сторил, щях да се самоубия. Толкова много страдах за майка ти! Ще ти кажа истината, щом толкова искаш — продължи той със студен гняв. — Опитах да си пръсна черепа. В този момент влезе Синтия да ми даде някакви документи за подпис... Нали беше моя секретарка... Взе ми пистолета и ме прелъсти...

— Боже мой! — Кейб седна тежко на дивана.

— Сега знаеш всичко. Имаше голяма вероятност в това състояние да съм й направил бебе, а не можех да си позволя да се самоубия и да я оставя сама с моето дете. Оженихме се наистина набързо и девет месеца по-късно се роди Ники... — Усмихна се на потресеното изражение на сина си. — Това дава ли отговор на всички въпроси, които осем години избягваше да ми зададеш?

— Съжалявам... — прошепна Кейб искрено. — Съжалявам, че не говорих с теб за това по-рано. Много по-рано... Не ми се иска да си спомням как се държах със Синтия и с Ники.

— Синтия разбира всичко. Всъщност тя не искаше да ти казвам. Страхуваше се, че опитът ми за самоубийство ще ме принизи в очите ти.

— Напротив! Ако го знаех, това можеше да преобърне живота ми. Трябва да сме благодарни на Синтия!

— Не по-малко и на Ники — каза Юджин тихо. — Сякаш отново те имах. Само дето май правя същата грешка и с него — оставям го на заден план и се занимавам само с работата си. Трябваше аз да го заведа да види тези сонди — въздъхна той.

— Няма проблеми — усмихна се Кейб. — Можеш да дойдеш и ти, ако искаш.

— Това се нарича добро предложение! Да изляза с двамата си синове! — Прокашля се. — А какво смяташ да правиш с Данета?

— Не знам...

— Тя е горда жена. Ако не внимаваш, ще си отиде. Никога няма да намериш друга като нея.

— Знам. — Прокара пръсти през косата си. — Плаши ме идеята да се ожения и да бъда вързан...

— Всички стигаме дотам, момчето ми. Бракът е това, което сам направиш от него. С майка ти бяхме много щастливи. Със Синтия също сме щастливи. Има предостатъчно компенсации за изгубената свобода.

— Като например сексът, така ли? — попита Кейб иронично.

— Като например да имаш някого, при когото да се върнеш у дома — поправи го баща му. — Някой, който да се грижи за теб, когато си болен. Някой, с когото да споделиш проблемите си, когато целият свят е срещу теб. Някой, готов да ти помогне, когато имаш нужда. Сексът, разбира се, е здравословна и приятна част от брака. Но без да си обвързан емоционално, това е само удовлетворяване на нуждите на тялото ти. В момента ти е добре, но след десет минути вече не помниш, че си го правил...

— Боже, каква аналогия! — засмя се Кейб.

— Данета е девствена, нали? — попита Юджин с обичайната си прямота.

— Ами... виж сега... — започна синът му.

Баща му стана и го потупа по рамото.

— Бъди по-внимателен с нея. Всичко ще се оправи. И се ожени, синко. Девствениците напоследък са рядкост — все едно да намериш трикаратов диамант на улицата.

Той излезе и остави объркания Кейб да гледа с празен поглед пред себе си. Толкова години бе обвинявал баща си, че е предал паметта на майка му! Най-сетне научи потресаващата истина. Значи

любовта наистина съществуваше. Синтия сигурно много е обичала Юджин, за да направи тази жертва, да рискува всичко — дори да забременее, за да го върне към живота. Намръщи се замислено. Дали Данета изпитваше толкова дълбоки чувства към самия него? Изведнъж реши, че неговите към нея със сигурност съществуват. Трябваше да разбере дали са споделени! Но бъдещето изглеждаше мрачно. Още в понеделник тя щеше да тръгне да си търси друга работа...

В това време Данета се опитваше да разбере какъв е планът, когато се върне в апартамента си, но не стигаше доникъде. Кейб излезе от кабинета на баща си странно замислен, но мрачният му поглед непрекъснато се спираше на нея, докато нервите ѝ се опънаха до скъсване. Каза ѝ, че не иска да се обвързва с нея. Защо тогава я гледаше така?

— За Джени... — започна тя, когато изключиха телевизора в единайсет часа.

— Утре — отвърна той тихо и очите му потърсиха нейните.

Но на нея ѝ бе омръзнало от тези игри и се извърна. Пожела лека нощ и се прибра в стаята си. В понеделник щеше да започне да преглежда обявите за работа. Присви очи и облече лимоненожълтата си полупрозрачна нощница. Бе се влюбила от пръв поглед в красивата дреха. Не че някой щеше да я види, но ѝ стоеше добре. Сложи на стола халата си и се пъкна в леглото.

Едва заспала, нещо я събуди. Чу насън вик и скочи. Може би си въобразяваше...

— Помощ!

Не, не сънуваше. Това бе Кейб! Тя облече халата си и тръгна сънливо по коридора. Вратата му бе открената. Данета влезе и замръзна. До леглото светеше нощна лампа. Норман бе застинал в бойна поза — наежен, с надута гуша и вдигната опашка. Кейб, както го е майка родила, бе стъпил върху възглавницата, опрян на стената, и размахваше друга лампа.

Потресеният поглед на Данета зашари по мускулестото му тяло. Никога досега не бе виждала гол мъж на живо, а този тук бе направо зашеметяващ!

— Норман! — извика тя и с мъка отмести очи от прекрасното мъжко тяло. Влечугото не помръдна. Трябваше незабавно да направи нещо! — Хайде, Норман — поде тихо, бавно се приближи и без да

спира да говори успокоително, го хвана през корема и внимателно го вдигна. Той вирна опашка, но след малко се отпусна и доби по-скоро отегчен, отколкото заплашителен вид.

Кейб слезе от леглото, намери халата си и бързо го навлече.

— Норман вече е добре — увери го Данета и погледна предпазливо към него, за да се убеди, че е облечен.

— Норман бил добре! Норман! — възмути се Кейб. — Боже мой, помислих, че е настъпил последният ми час. Усетих на краката си нещо студено, лепкаво и...

— Норман не е лепкав!

— ... когато запалих лампата, проклетият гуцер се канеше да скочи върху мен!

— Той е още малък, нямаше да ти стори нищо — защити го тя.

— Щеше, и още как! — Остави лампата на нощното шкафче.

— Да не си искал да го удариш с тази лампа?!

— Не, само исках да я хвърля по него.

— Как не те е срам! Защо просто не взе един вестник, за да го изгониш?

— Защото не можех да съм сигурен, че няма да изяде вестника за вечеря, а мен — за десерт.

— Той не яде хора!

— Откъде знаеш? Броила ли си наскоро роднините и съседите си?

В стаята се вмъкнаха Синтия и Юджин, гледайки объркано от животното в ръцете на Данета към вбесения Кейб.

— Да не е избягал? — попита Юджин.

— Да, избягал е от стаята на Ники и е дошъл направо при мен! — прогърмя гласът Кейб. — Опитва се да ме нападне!

— Не те ли стресна? — възкликна Синтия.

Кейб поомекна.

— Малко — призна той.

— Кейб стоеше прав на леглото и пицеше от ужас — поясни Данета.

— Не е вярно! — извика Кейб. — Опитвах се да заема най-добра позиция, за да запрата лампата по него.

— Какъв варварин! — възмути се Юджин. — Горкият Норман!

— Той не може да остане тук — заяви Кейб. — Няма да спя под един покрив с този звяр!

— Ще го занеса в гаража — предложи Данета. — Ники спи ли?

— Даже похърква — отговори Синтия. — Изобщо няма да усети, че Норман не е при него.

— Дали на Норман ще му бъде достатъчно топло там? — загрижи се Юджин. — Можеш да пуснеш отоплението.

— Ако нямате нищо против...

— Ни най-малко. Кейб ще ти покаже как се отваря вратата.

— Би ли... — започна Данета.

— Изобщо не ме е страх от проклетия гуцер! — заяви Кейб наперено. — Хайде, ела.

Тя сви рамене и тръгна след него по коридора. Синтия и Юджин, се прибраха в спалнята си, като се подсмиваха многозначително.

— Сега има да ми се надсмиват! — изръмжа Кейб и я погледна накриво. — Заради теб и твоя войнствен гуцер!

— Той не е войнствен!

Влязоха в гаража. Навън бе хладно, но когато затвориха вратата, студът се усещаше по-слабо. Данета постави Норман в клетката, затвори я и потри ръце. Халатът не бе много по-дебел от нощницата и ѝ беше студено. Кейб бе пуснал отоплението и не отместваше поглед от меките извивки на тялото ѝ под тънкия плат.

— Не си прави илюзии! — срязва го тя. — Не съм облякла тази нощница заради теб.

— Бих искал да беше — въздъхна той тежко. — Имам предвид, бих искал да не си ми обидена от това, което казах сутринта.

— Какво те е грижа дали съм обидена? Аз не те интересувам, освен в леглото.

— Аз го казах, нали? — попита той горчиво, седна на удобния диван и запали цигара.

— Да. И аз реших, че си прав. Най-доброто за мен е да си намеря друга работа. Ще започна да си търся в понеделник.

— Не! — процеди той през зъби. — Не още!

Данета го погледна нервно.

— Защо? Колкото по-скоро се махна, толкова по-добре.

Кейб издиша гъст облак дим. Той бе забъркал тази каша, сега той трябваше и да си я сърба!

— Не още — повтори упорито. — Почакай две седмици. Първо трябва да се оправим с твоя крадец.

— Съвсем бях забравила за него. — Бе готова да се хване за всякакво извинение, за да не напусне работа. Сърцето ѝ се късаше, а той сигурно дори нямаше да забележи отсъствието ѝ. Седна с тежка въздишка на другия край на дивана. — Юджин ми каза, че нещо сте замислили и че Джени си идва утре.

— Ще заложим капан в апартамента ти. Ще ти обясня, когато Джени пристигне. Много е сложно, но би трябвало да разреши всичките ти проблеми.

Данета кимна.

— Струва ми се, че вече се разбирате по-добре с брат ти — прекъсна тя напрегнатата тишина.

— Да. Той е прекрасно момче. Днес следобед си мислех, че съвсем не би ми било неприятно да имам свой собствен син. — Погледна я. — Обичаш ли децата?

— Обичам ги. — Замачка нервно края на нощницата си. — Как ще имаш деца, като не искаш да се жениш?

— Предполагам, че ще се наложи да се ожения.

— За Керъл ли? — преглътна тя мъчително.

— Можеш ли да си представиш, че Керъл би рискувала да си развали фигурата, за да ми роди дете?

— Ако те обича, да.

— Значи мислиш, че една жена би рискувала, ако обича някой мъж, така ли? — настоя той тихо. Тя кимна. Кейб вдигна глава и я погледна с искрящи очи. — Защо тогава не дойдеш при мен да се любим?

Тя пламна.

— Май не те чух.

— Много добре ме чу! Ти току-що каза, че обичаш децата. Аз също. Хайде да си направим едно.

— Ти си полудял... — Скочи разтреперана на крака. — Не искаш да се обвързваш, нали така каза? О... Кейб!

Той я бе грабнал и Данета се задърпа в прегръдките му. Когато я пусна, от боричкането халатът му се бе отворил и тя не можеше да откъсне очи от загорялото му мускулесто тяло.

— От това вече няма нужда — промълви Кейб и свали халата. — Вече знаеш как изглеждам.

— Каква лудост! — прошепна тя в отчаян опит да запази разсъдъка си здрав.

— Не и ако ме обичаш, Дани — възрази той сериозно. — Ако е така, ако това е нещо повече от обикновено увлечение, аз ще сваля нощницата ти и ще се отдадем един на друг още тук. Не виждам подобър начин да те убедя, че не се страхувам от обвързване, отколкото съзнателно да ти направя бебе.

— Какво ще кажат баща ти и Синтия?

— О, това е много интересна история. Напомни ми някой ден да ти я разкажа. — Ръцете му се вдигнаха към халата ѝ. — Кажи ми, да или не?

Тя потрепери от докосването му. Не бе мислила за това, не бе допускала, че може да се случи.

— Страх ме е — прошепна едва чуто.

— Мен също — отвърна той неочаквано. — Предполагам, че е естествено, след като двама души се обвързват по този начин. Нали разбираш, че говоря за брак, не за съвместно съжителство? По този въпрос аз самият съм доста старомоден.

— По-късно може да съжаляваш — възрази неуверено тя. — Може това да е само физическо привличане, любопитство към моята невинност...

— Ами да проверим... — Започна да я съблича. За миг се поколеба, искаше да е сигурен, че и тя го желае. Но Данета не протестираше. Той смъкна коприната и затаи дъх, когато пред възхитените му очи се разкри млечнобялата ѝ плът. Дълго време я гледа, без да я докосва. — Изчервила си се — прошепна, когато най-после успя да надзърне в очите ѝ.

— Никога досега не съм... правила подобно нещо — усмихна се тя сковано. — Оказва се, че е по-трудно, отколкото си представях... Едва се сдържам да не грабна нещо да се покроя.

— Защо? Ти си съвършена. Като изящна картина в частна галерия... — Погали я по рамото и усети как трепери. — Но картина, която мога да докосна. Тук. И тук.

Пръстите му се плъзнаха по гърдите ѝ, после надолу по корема и по дългите бедра. Милувката му бе болезнено сладостна. Сетне я

целуна както никога досега — с такава нежност, че Данета напълно се отпусна.

— Трябва да ми се довериш изцяло — прошепна той. — Защото ни предстои нещо много интимно. Можеш ли да лежиш спокойна в обятията ми и да ми дадеш свобода на действие, без да се бориш със себе си и с мен?

— Ами... Ще опитам. — Очите ѝ потърсиха неговите. Вече трепереше от ласките му, но неговата ръка продължи да я възбужда по начин, който я плашеше.

— Няма да ти причиня болка — каза той нежно и я целуна. — Няма да се наложи. — Усмихна се, като почувства, че тя се напруга. — Надявам се, че нямаш нищо против да не гасим лампата... Защото искам да те гледам.

Това бяха последните думи, които достигнаха до съзнанието ѝ. Той я милваше с ръце, с устни, с език, докато сърцето ѝ заби силно като неговото и трепетът ѝ предизвика ответна реакция в силното му тяло.

— Отвори очи — прошепна той и вмъкна краката си между бедрата ѝ.

Тя се стегна.

— Спокойно. Не се страхувай. Ще те заболи само за секунда. — Раздвижи се отново и тя извика тихо, но тялото ѝ го прие почти веднага.

— Толкова е... интимно — прошепна Данета. — Свърши ли вече?

Той се усмихна и поклати глава.

— Едва започва, мила...

Започна да се движи в нея съвсем бавно, което ѝ достави неопишуемо удоволствие. Тя леко хапеше раменете му, гърдите, ръцете, усещаше всеки удар на сърцето му, тежкото дишане...

Знаеше, че той се сдържа заради нея, и това я трогна. Започна да се движи срещу него, опитвайки да следва ритъма, докато първото зашеметяващо напрежение изтръгна вик на наслада от гърлото ѝ.

— Скоро — процеди той през зъби. — Скоро, скоро... — Простена и тя усети зъбите му в рамото си. — Господи!

Светът сякаш избухна, когато нейното тяло се напругна миг преди неговото, преди двамата да попаднат в зашеметяващия

водовъртеж от нажежено удоволствие...

Когато Кейб дойде на себе си, Данета плачеше в прегръдките му. Усети сълзите ѝ на врата си, но бе прекалено изтощен, за да ги изтрие с целувка. Привлече я задъхано към себе си. Устните му учудено докоснаха лицето ѝ. Тя опита да се отдръпне, но той я спря.

— Не си отивай — прошепна дрезгаво. — Ако тялото ти се отдели от моето, ще умра. — Звучеше сериозно и тя се подчини. — Ти ме обичаш! — каза Кейб. — Иначе никога не би ми разрешила да направя това...

Тя преглътна мъчително.

— Може би това беше само необузdana страст...

— Но не беше. — Отдалечи се само толкова, колкото да погледне двете им тела. — Господи, виж...

Данета не можеше. Зарови пламналото си лице в гърдите му.

— Не се срамувай. — В гласа му имаше болка. — Недей, толкова е красиво!

Тя потрепери от чувствата, които се долавяха в гласа му.

— Ти си го правил и преди!

— Не! — Затвори с целувка очите ѝ. — Никога не съм бил с невинна жена. Беше божествено — като съзидание, като прераждане... — Обви ръце около талията ѝ. — Искам те отново... Искам те до края на живота си!

Дъхът ѝ секна. Звучеше като обяснение в любов. Наистина ли? Вдигна глава и колебливо погледна в искрящите му очи. Той отметна с леко трепереща ръка влажната коса от челото ѝ.

— Задоволих ли те? — Данета отново скри лице. — Защото ако не съм, мога да опитам отново.

Тя усещаше, че е така. Искаше да каже „не“, да го попита какво изпитва, но устните му отново жадно поглъщаха нейните. Телата им все още бяха съединени и всичко започваше отначало...

Когато накрая се отдели от нея, Кейб беше блед и напълно изтощен, а лицето му изглеждаше сурово. Той стана и наметна халата си. Не можеше да я погледне. Тя вероятно не осъзнаваше, че току-що ѝ бе дарил душата си. Сега тя го притежаваше изцяло! Би направил всичко за нея и това го плашеше до смърт.

Тя също се облече. Чувстваше се засрамена и нервна.

— Добре ли си? — попита го колебливо.

Кейб пушеше. Обърна се и я изгледа втренчено.

— Да, добре съм. Всъщност съм разтърсен до дъното на душата си. А ти?

Тя кимна и сведе поглед.

— Съжаляваш ли?

Той не знаеше дали съжалява. Бе толкова потресен, че не можеше да говори за това. Досега не знаеше, че е способен на толкова силни чувства, на такъв дълбок болезнен глад по някого.

— Мисля, че не — отговори ѝ неубедително. Дръпна силно от цигарата, прекалено вгълбен в себе си, за да забележи нарастващата ѝ паника. — По-добре да се връщаме.

Данета тръгна към вратата. Това, което бе започнало толкова сладостно и разтърсващо, бе завършило като студена и груба реалност. Току-що се бе отдала на един заклет ерген. На мъж, който не вярваше в брака, въпреки необузданата страст, която бе изпитвал към нея допреди малко. Сега бе удовлетворил желанието си и сигурно вече съжаляваше. Искаше ѝ се да умре. Срамуваше се от себе си. Какво щеше да прави, ако е забременяла? Скъпо щеше да плаща за безразсъдството си.

Излезе преди него с наведени очи, бледа и нещастна. Нито веднъж не го погледна. Кейб обаче не забелязваше резултата от студенината си. Бе прекалено зает със собствените си объркани чувства, за да забележи каквото и да е. Пушеше мълчаливо през целия път до къщата. Чак когато стигнаха до вратата на стаята ѝ, видя стичащите се по страните ѝ сълзи.

— Хайде сега! — възкликна той и я хвана за ръката. — Какво има?

— Лека нощ — прошепна тя със сподавено ридание, освободи се, захлопна вратата пред него и заключи отвътре.

— Боже мой! — Чувстваше се като пълен глупак. — Данета!

Но тя не отговори, дори когато почука на вратата ѝ. С тежка въздишка Кейб отиде в стаята си. Как бе могъл да е толкова вгълбен в себе си, та да не разбира как изглежда в нейните очи! Тя му бе подарила девствеността си, а той я бе приел, без дори да я попита как се чувства! Сега тя плачеше и вината бе негова! Нещастният израз на лицето ѝ щеше да го преследва до сутринта. Надяваше се само да успее навреме да оправи нещата. Достатъчно лошо беше, че тя ще прекара цялата нощ, мразейки и себе си, и него.

Мягаше се неспокойно в леглото. Съвестта го измъчваше. Разбира се, че искаше да се обвърже! След всичко, което преживя, само истински глупак не би разбрал, че това е любов! Най-после затвори очи и се насили да не мисли какво е направил. Утре щеше да говори с нея. Някак щеше да успее да я накара да разбере как се е чувствал.

Сутринта стана по-рано от обикновено и се втурна надолу по стълбите, закопчавайки в движение ризата си. Но около масата седяха само Юджин, Синтия и Ники. Данета я нямаше.

— Къде е тя?

Баща му се намръщи.

— Ами, синко, тя слезе облечена и готова за заминаване, взе Норман и повика такси за Тулза. Остави тази бележка.

Бележката беше кратка и ясна: „Трябва да си отида. Благодаря за гостоприемството. Данета Марист“.

Кейб се отпусна тежко на стола. Сега вече бе оплескал всичко!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Данета пътува до Тулза като вцепенена. Не искаше да мисли за това, което се случи в гаража с Кейб. Цял живот бе живяла почтено, а разруши всичко с една импулсивна постъпка. Какво щеше да каже на родителите си, ако е бременна?

Чудеше се как се чувства Кейб. Сигурно спонтанното ѝ бягство му е спестило много неприятни обяснения. Снощи ясно ѝ бе показал колко съжалява за случилото се между тях. Сигурно бе решил, че си е получила заслуженото. Въпреки всичко не можеше да хвърли вината изцяло върху него. Тя трябваше да каже „не“!

Шофьорът спря пред блока ѝ. Написа му чек и му го подаде с измъчена усмивка. Той занесе до входната врата куфара и клетката на Норман и това внимание я трогна до сълзи. Отвори, влезе и се озова лице в лице с братовчедка си.

— Ето ме и мен! — възкликна Джени и се стресна от изражението ѝ. — Какво се е случило?

Данета остави куфара и Норман, заключи вратата, облегна се на стената и избухна в неудържими ридания. Джени я прегърна без повече въпроси, после я заведе в кухнята и се зае да прави кафе.

— Норман... — започна Данета през сълзи и изтри очи с ръкава на пуловера си.

— Аз ще го пусна — рече неохотно Джени, отвори вратичката и бързо отстъпи назад. Норман, винаги щастлив да сплаши хора, които се страхуват от него, изпълзя и се вторачи в нея. — Хайде, хайде, Норман — занарежда тя. — Не ме гледай така.

— Той не е... — започна Данета.

— ... месояден — довърши братовчедка ѝ. — Докато взема чаши, ти му обясни какво значи „вегетарианец“.

Няколко минути мълчаливо пиха кафе.

— Защо се върна? — попита Данета. — И какъв е този план, който Юджин и... — едва не се задави с името — ... Кейб имат наум?

— Планът е страхотен! Ще подхвърлим малко информация и ще чакаме лошите момчета да дойдат сами. Виждаш ли, ние мислим, че това, което са търсили, е моята карта за находищата на стратегическите метали, които смятаме, че сме открили.

— Картата! — Данета се изправи на стола си. — Но откъде са знаели за нея?

— Ти си им казала.

— Чакай малко, аз споменах само пред... Бен — започна тя и се изчерви. — О, не, не може да бъде!

— О, да, може — увери я братовчедка й. — Не си ли забелязала, че той кара ягуар? Помисли добре откъде е могъл да получи толкова пари. Знаеш колко получават служителите на Кейб, нали?

— Никога не съм правила връзката. Бен да е замесен?!

— Не го е направил Бен. Той дори не знае в какво точно се е забъркал. Казали са му, че трябва да помогне да се открие ново петролно находище и му плащат добре, за да осигурява информация. Той няма представа, че са замесени чужди агенти.

— Как могат чуждите агенти да сложат ръка на металите в тази страна?

— Миличка, не може да си толкова наивна. Никога ли не си чувала за чуждестранни инвестиции? Единственото, което трябва да направят, е бързо да купят терена, който разработваме.

— А не можете ли вие да го купите първи?

— Не е изгодно да се купува земя само по предположения, особено такава земя. Това веднага ще събуди подозрения. Хората може да не се сетят, че търсим полезни изкопаеми, но ще решат, че искаме например да складираме там радиоактивни отпадъци или нещо подобно.

— Сега разбирам. А какво ще правим с Бен?

— Ще му дамеш някои сведения, когато се върне от командировка другия петък.

Данета дори не се бе замисляла за дългата седмица, която я очакваше. Господи, щеше да й се наложи да вижда Кейб всеки ден! Стисна чашката с кафе.

— А после?

— Ще чакаме резултата. Чувала ли си Юджин да споменава за господин Хънтър?

— Тръпки ме побиват само като си спомня какво съм чувала за него. Май е нещо като аварийна команда в организацията. Не беше ли ходил той да се справя с терористите на една от сондите в Северния Атлантически океан?

Джени кимна.

— Върна се с няколко рани, но е трудно да се убие човек като него. Както и да е, той ще е главното действащо лице.

— Ще го видим ли? — попита Данета с разширени от любопитство очи.

Джени се размърда неспокойно.

— Аз вече съм го виждала — каза с необичайно за нея смущение. — Всъщност той ме мрази.

— Какво си му направила?

— Интересното е, че нищо. Сигурно му напомням за някого, а може би просто не обича блондинките. С всички други се държи като галантен кавалер. Сигурно ще ти хареса.

— Повечето хора ми харесват — въздъхна Данета.

— А защо се върна сама? Мислех, че си на гости на семейство Ритър... — Данета силно се изчерви и Джени попита: — Пак ли си се сдърпала с шефа си? О, Дина, какво да правя с теб?

— Помогни ми да си намеря нова работа. Не мога да стоя нито ден повече при този... женкар!

— Значи най-после се е опитал да флиртува с теб? — засмя се в щастливото си неведение братовчедка й. — Не бива да му се сърдиш. Той е мъж до мозъка на костите си, а ти си една малка сладурана. Предполагам, че твоята невинност е като свеж полъх за него. — Звучеше съвсем правдоподобно. И бе много болезнено за Данета. — Какво е това? — ослуша се Джени. Чуха се бързи отривисти стъпки, които рязко спряха пред входната им врата, а след това сърдито мърморене и бесни удари по вратата. — Познай до два пъти кой е — каза тя и стана да отвори.

Кейб дори не си направи труда да поздрави. Сините му очи мятаха гневни мълнии.

— Къде е тя?

Джени имаше добър инстинкт за самосъхранение.

— В кухнята, при огромния гущер.

Кейб се втурна вътре и за пръв път не забеляза Норман, който с изключителен финес изпълняваше коронната си роля на настръхнала котка. Мина покрай него, без да го поглежда, а Норман разочаровано прибра надутата си гуша и отиде да спи.

Данета едва се сдържа да не скочи и да избяга. Стискаше чашата с кафе и го гледаше измъчено.

Кейб понечи да ѝ поиска обяснение, но видя напирещите в очите ѝ сълзи и гневът му се изпари.

— О, любов моя! — въздъхна той. — Толкова съжалявам!

Сълзите започнаха да се стичат по страните ѝ. Той коленичи до нея и притисна главата ѝ към широките си гърди.

— Хайде, хайде... Всичко е наред.

— Не... Не е — изхлипа тя, обви ръце около врата му и скри лице в ризата му. Бе истинско щастие, че е толкова близо до нея и че не я мрази!

Кейб я погали по главата и забеляза, че Джени дискретно е излязла и е затворила вратата зад себе си.

— Защо избяга, Дан?

— Ти знаеш...

— Не, не знам. — Повдигна внимателно главата ѝ от рамото си и се взря в зачервените ѝ от плач очи. — Всъщност знам — поправи се тихо и стана съвсем сериозен. — Не исках да помислиш, че съм приел това, което се случи между нас като нещо обикновено. Само че бях много объркан.

Тя сведе очи и разсеяно прокара пръст по яката му.

— Аз също... Мислех, че съжаляваш, задето ме пожела, а след като ме люби, искаше да се отървеш от мен... Реших, че за теб ще е най-добре тихичко да си отида, за да не ти създавам повече неприятности...

Той бавно пое въздух и затвори очи.

— Ти не разбираш... Не знам как да ти обясня какво чувствах. Аз съм на тридесет и шест години и цял живот, при всичките си връзки с жени съм се контролирал. Снощи съзнателно не се контролирах, при това с девствена жена. Срамувах се от това, което направих... А може би дори малко се страхувах...

Тя прехапа устни и се загледа над рамото му в стената. Дали не искаше да ѝ каже, че съжалява?

— Е, няма нужда да се тревожиш — рече му със сдържана гордост. — Аз няма да те притеснявам.

Той изтри сълзите ѝ и старателно подбра следващите си думи:

— Не ме притесняваш. Ти си тази, която е притеснена. — Данета се изчерви. — Не се срамувай. Нямам намерение да говоря за това. Мъжете не говорят за тези неща. — Това ѝ даде достатъчно кураж да вдигне поглед. — Пропусна закуската си — отбеляза Кейб. — Искаш ли да отидем някъде да хапнем вафли?

Тя се поколеба.

— Не мога да оставя Джени.

— Тогава ще направим вафли тук.

Данета примигна и изтри последните сълзи.

— Нямам... скара за вафли.

— Нямах скара за вафли?! Какво ще ям тогава?

— Ами... — Бе напълно объркана. — Мога да правя палачинки.

— Обожавам вафли — заяви Кейб твърдо. — А не обичам черен дроб, лук и ряпа, така че никога не ми ги готви! Пия кафето силно, без мляко и захар. Имам слабост към спагетите, макароните, пържолите, пържения морски костур и сиренето на капак, а също и към сладкиши с ябълки или праскови.

Започваше да става страшно!

— Всичко това веднага ли го искаш приготвено?

— Само изброявам най-важните неща — поясни той. — По-късно ще навлезем в подробностите, като например как не обичам да се приготвят яйцата. О, и никога не прави пюре, защото в една книга прочетох, че истинските мъже не го ядат.

Данета почувства как на устните ѝ намира усмивка. Никога не го бе виждала такъв.

— Добре.

Той я погледна с удоволствие. В края на краищата всичко щеше да бъде наред. Можеше да я спечели отново, ако се държеше внимателно. Но не биваше да бърза. Вече бе направил една голяма грешка, като остави нещата снощи да стигнат прекалено далеч. Сега трябваше да ѝ докаже, че това не е било само акт на физическо привличане. Когато тази сутрин се събуди и видя, че си е отишла, го прониза смъртен ужас. Изстина от страх, че тя може да е решила да изчезне така.

— Междувременно можем да излезем да хапнем вафли — каза той. — Нека и Джени дойде с нас. Защо не отидеш да я повикаш?

— Бих могла да приготвя нещо и тук...

— Скъпа моя, умирам за една вафла!

Данета се предаде.

— Само да облека пуловер. Още не съм си оправила багажа.

Погледът му се премести към куфара и се върна към изнуреното ѝ лице точно навреме, за да види как по него пробяга сянка на страх.

— Всичко е наред — каза ѝ тихо и я погали по бузата. — Не се плаши. Няма вече да преминаваме границата, обещавам.

Тя не разбираше.

— Какво всъщност искаш?

— Теб.

— Но ти...

— Но аз какво? Че вече съм бил с теб, това ли искаш да ми кажеш? Избързах и едва не развалих всичко. Но искам да започнем отначало, всичко по реда си. — Тя изглеждаше напълно объркана. — Едно по едно. Ще излизаме заедно, ще ти изпращам цветя и бонбони, ще ти се обаждам в два през нощта само за да си поговорим, обаче... — млъкна, а сетне добави тъжно: — ... няма да стигаме докрай. Не преди да се опознаем достатъчно.

— А после?

— Да не мислиш, че ще те замъкна вкъщи и ще се любим до пълно изтощение? Бог е свидетел, че в момента копнея точно за това. Но съм съгласен да чакам, докато си готова, докато разбереш, че не се опитвам да те превърна в поредното си краткотрайно приключение...

— С други думи — заключи тя, опитвайки се да преглътне отново напирещите сълзи, — ти искаш да стана твоя любовница!

— Защо ти е толкова трудно да повярваш, че може да искам постоянна връзка? Отдавна ти казах, че не съм плейбой.

— Отдавна ми каза и че не искаш нито обвързване, нито любов.

— Това беше преди — настоя той.

— Преди аз да си загубя ума в гаража и да събудя съвестта ти.

— Ти не искаш да ме изслушаш!

— А ти просто се чувстваш виновен — отсече тя и се обърна. — Няма да ме залъжеш с детски приказки.

— Така ли? Измислил съм един нов вариант на „Червената шапчица“.

— Извратен тип!

— Какво?!

— Стара баба и вълк, как би нарекъл това?

— Имах предвид Червената шапчица и вълка, мила моя. А ти отлично се справяш с ролята на вълка.

— Тогава стой по-далеч от мен — предупреди го тя. — Няма да ме разубедиш. Ще си намеря друга работа.

— Няма — възрази той с крива усмивка. — Ако трябва да ти давам препоръка, ще пиша, че в чантата си носиш пистолет и участваш в мрежата за продажба на крадени коли!

— Никой няма да ти повярва.

— Чичо ти ще повярва — напомни й той. — Онзи, който мисли, че произвеждам фотонни торпеда...

Тя се облегна на стената.

— Норман! — Той бе последната й надежда. Но гуцърът само отвори едното си око и веднага пак го затвори. — Предател!

— Той ме харесва — обяви Кейб. — Аз не се уплаших от него, затова сега ме уважава. Ние с него ще станем големи приятели. — Погледна неспокойно към влечугото. — Е, може би приятели от... разстояние.

— Не мога повече да работя за теб — опита тя отново.

— С това съм съгласен. Ще трябва работата ти да се прехвърли у дома.

— Какво значи „у дома“?

Той погледна изразително към корема й и сви устни:

— Можеш ли да плетеш?

Тя отвори уста, но не успя да измисли какво да каже. Не можеше да повярва на ушите си.

— Какво ще кажете да излезем? — извика Джени от коридора. — Току-що се върнах и умирам от глад.

— Точно за това говорим — излъга Кейб, без да му мигне окото. — Вземи си пуловера и да отидем в онази хубава закусвалня да се натъпчем с орехови вафли!

Данета бе толкова смутена и обърквана, че й отне цяла вечност да се гримира и да намери пуловер. Не знаеше какво става с Кейб Ритър,

но каквото и да беше, имаше чувството, че я чакат бурни дни.

Така се и оказа. Нещата не приключиха със закуската. Той дойде на вечеря, бе много мил с Джени, но без изобщо да се опитва да флиртува с нея, а отношението му към Данета бе топло и грижовно.

На следващия ден в службата бе същото. Той ѝ отваряше вратата, държеше ѝ палтото, носеше ѝ кафе. Данета бе толкова потресена от промяната, че бъркаше писмата и трябваше да ги печата отново.

Истинският шок обаче дойде, когато Керъл влезе в офиса и настоя да види Кейб. Данета позвъни, но той, вместо да ѝ каже да я покани, сам излезе.

— Ето те, скъпи. Твоята малка петуния тук не беше много любезна — избъбри Керъл и се приближи колкото успя до него. — Ще отидем ли довечера да потанцуваме?

— Съжалявам, миличка, от събота насам вече не съм на разположение — отговори Кейб с приятна усмивка. — Ще отидем с Данета на вечеря, а после ще я заведем да се запознае с един мой чичо.

Керъл втренчи поглед в него. Най-последно думите успяха да стигнат до съзнанието ѝ.

— Ти имаш среща със секретарката си?!

Данета бе сигурна, че изглежда не по-малко потресена от нея.

— Точно така — потвърди Кейб.

— Защо?

— Преди всичко, за да свикне със семейството ми. Баща ми и жена му я харесват, а брат ми е вече луд по нея. Прекарахме чудесно в татковото ранчо.

— Ето значи къде си бил — отбеляза тя ледено. — Е, не си мисли, че ще вися да те чакам, докато водиш това дете по срещи. Имам си и по-добри занимания.

— Радвам се да го чуя — съгласи се той с усмивка. — Защо не се заемеш с някое от тях?

Керъл му хвърли един унищожителен поглед и изфуча от офиса. Кейб потри ръце.

— Приключихме с усложненията. — Обърна се към Данета: — По-добре се обади да запазиш маса. И облечи нещо по-ярко за чичо Ейб. Ще го харесаш. Навремето е бил полицаи в Тексас и разказва интересни истории.

— Значи говореше сериозно?

— Разбира се. — Намръщи се и пъкна ръце в джобовете си. — Не можеш да повярваш, нали? Вече никакви жени за заблуждение на околните, никакви игри на покер по цяла нощ със старите приятели, никакви дълги пътувания извън града. Вече се спирам на едно място. Сигурно не ми вярваш, но ще видиш.

Сърцето ѝ заби бясно.

— И всичко това... заради мен? — попита тя срамежливо.

— Не виждам за кой друг — усмихна се той. — Много си хубава, когато се усмихваш така. Стопляш ми сърцето.

Тя се изчерви, трогната от дълбокия му глас, от красивите думи. Може да ги беше казвал и друг път, но ѝ се струаха истински.

— Направи резервацията — каза той тихо. — Между другото, какви цветя обичаш?

— Маргаритки.

— Така си и мислех.

Вечерта за нея имаше огърлица от маргаритки. Ядоха в най-хубавия ресторант и после отидоха при чичо Ейб, който се зарадва на посещението не по-малко от нея.

— Много е сладък — каза Данета, докато се прибираха.

— Обичам този стар мошеник, въпреки че повечето от роднините ми не го издържат в големи дози. Мислех си, че ще го харесаш. — Погледна я. — Но пък ти харесваш всички, нали?

— Повечето хора, да. Има някои, които е трудно да харесваш. Понякога трябва да погледнеш под повърхността, за да откриеш добрите им страни.

— Има ли зеленият гущер добри страни?

— В книгите пише, че игуаните не са любвеобилни и дори, че са глупави. Може и да е вярно, но Норман ме слуша, когато говоря с него, идва, когато му свирна и от време на време ми се струва, че разбира какво му казвам. Не знам дали това е интелигентност или инстинкт, но той се държи с мен не както с другите хора.

— Той хареса Ники.

— О, аз също.

Завиха към апартамента ѝ. В дъждовната нощ ярко осветените улици изглеждаха някак уютни и интимни.

— Никога не съм позволявал на Ники да се доближи до мен. На Синтия също. Но вчера с татко имахме дълъг разговор и аз едва сега

започвам да разбирам какъв глупак съм бил. Ники заслужава повече внимание, отколкото съм му давал. За щастие той е още малък и не може да затаи лоши чувства. Смятам да променя отношението си към него. — Паркира пред блока и изключи двигателя. — Ако нямаш нищо против, може от време на време да живее с нас.

— Да живее с нас ли? — повтори тя.

Кейб протегна ръка и докосна бузата ѝ.

— С нас. — Разкопча нейния и своя колан и я привлече към себе си.

— Искаш да кажеш, че ние с теб ще живеем заедно?

— Женените хора обикновено живеят заедно.

Тя понечи да каже още нещо, но устните ѝ вече бяха заети. Когато я докоснеше, не можеше да му откаже нищо. Обви почти конвулсивно ръце около него и отвърна на целувката. Дланите му се плъзнаха към гърдите ѝ. Внезапно той дойде на себе си и осъзна къде се намират.

— Колко съм глупав! — Зарови лице във врата ѝ и почувства как треперенето ѝ се предава и на него.

Тя се притисна към него, докато се мъчеше да осъзнае какво ѝ бе казал, преди да я целуне.

— Ти каза... женените хора...

— Точно така. Какво мислиш?

Данета се отдръпна.

— Мисля, че е по-добре да си сигурен — каза тя и го погледна смело в очите.

— Не мислиш ли, че съм сигурен?

— Не — усмихна се тя. — Дълго време си бил свободен. А това, което се случи в ранчото на баща ти... е, то се случи много бързо. Може и да не съм бременна — добави нервно.

— Тогава ще опитаме пак — сви той рамене. — След като се оженим — подчерта многозначително. — Няма вече да се търкаляме по разни кушетки.

— Но не искаш да се оженим, защото мислиш, че може да съм бременна?

— Не.

— Защото бях девствена?

— Не.

— Защо тогава?

Той се наведе и я целуна много нежно.

— Когато разбереш, кажи ми. Да вървим. Джени ще се безпокои.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Седмицата отлетя неусетно. Кейб всяка вечер извеждаше Данета, но вече нямаше страстни целувки в колата — нито всъщност където и да е другаде. Държеше я за ръка, гледаше я нежно, но нищо повече. Никога не спомена името на Керъл, а и тя не му се обади. Точно както бе казал — гореше мостовете към миналото си.

Джени не можеше да познае преобразования плейбой, без да разбира, че това е било само роля. Данета не я просветли. Тя бе прекалено влюбена и прекалено поразена от вниманието му, за да си губи времето с обяснения.

Той не се връщаше към онази нощ в гаража, макар че тя не можеше да не забележи как заискриват очите му, когато се спрат на тялото ѝ. Но поведението му беше безупречно, и пред хората, и насаме.

В петък Кейб я заведе в кабинета си и затвори вратата.

— Бен току-що дойде. Ако сме прави в подозренията си, той ще те покани на ресторант. Трябва да приемеш.

Тя улови мрачния му поглед.

— Ти не искаш да приемам.

— Не искам. Но всичко зависи от това. Заложили сме капан. Тези хора са опасни. Ако не ги спрем, може да стане ужасно.

— Добре — усмихна се тя, въпреки че усети лек страх.

Кейб зарови ръка в косата ѝ, привлече я към широките си гърди и я прегърна. Как можеше да я пусне с такъв човек? Ако нещо ѝ се случеше, никога нямаше да го преживее.

— Бъди внимателна. Ако почувстваш страх, по каквато и да е причина, веднага ми се обади. Няма да мърдам никъде.

— Той няма да ми направи нищо — успокои го тя с повече убеденост, отколкото чувстваше. — Не се тревожи.

— Как? Ти си моят живот.

Данета затаи дъх. В очите ѝ запариха сълзи.

— Ще бъда много, много внимателна — обеща тя.

— Не поемай никакви рискове. Не отивай никъде сама с него. Никъде, дори до телефонната кабина. Разбра ли ме?

— Това е ревност, господин Ритър!

— Плюс лошо настроение и глад — отсече той.

— За ревността и лошото настроение не мога да направя нищо. — Обви ръце около силния му врат и за пръв път се почувства самоуверена и силна. — Но мисля, че мога да се погрижа за глада. — Цяла вечност просто стояха един срещу друг. После Кейб с приглушен стон я вдигна и я целуна така, че не биха чули, ако до вратата избухнеше бомба. — Грешката е моя — отбеляза тя след малко, когато и двамата трепереха. — Май стана по-лошо.

— Ще трябва да се ожениш за мен. Измисли каквото искаш извинение — възможна бременност, виновна съвест — каквото и да е, стига да те заведе пред олтара. Но трябва да е скоро. Господи, не издържам повече!

— Бихме могли да заключим вратата — предложи тя колебливо.

— Не. Един път на кушетката беше повече от достатъчно. Трябваше да бъда по-силен и да се въздържа. Заради теб. Трябваше да се въздържа.

— Всичко е наред — прошепна Данета, изненадана от гласа му.

— Не е! — възрази той напрегнато. — Ти заслужаваше сватба в бяло и почтена първа брачна нощ. Аз ти отнех това.

Тя не знаеше какво да каже. Не бе очаквала такива думи, такова съжаление от човек като Кейб.

— Познавам ли те изобщо? — попита тихо.

— Не много добре — призна той. — Но работя по въпроса. Сватбата в бяло ще я имаш, макар и със закъснение. И обещавам, че първата ти брачна нощ ще е такава, каквато трябва да бъде. Ще те накарам да повярваш, че още си девствена.

Данета се изчерви и опря бузата си до неговата.

— Когато ми говориш така, се чувствам девствена.

— Не мога да съжалявам за удоволствието — призна той. — Понякога през нощта си го припомням и трябва да стана и да се разходя, за да се отпусна. Изгарям от желание. Но то не е само физическо. То е... цялостност. Единение. Онази нощ ти казах, че съм разтърсен до дъното на душата си. Така беше. Разбиващо и покоряващо. Благоговейно.

Тя зарови лице в гърдите му. В онази нощ и тя усети това, но си внуши, че той се чувства само виновен. Сега знаеше. Бе толкова сладко. Като да ти дадат ключа от сладкарницата, когато си на шест години. Засмя се през сълзи:

— Аз май наистина не съм ти безразлична.

— Това са много слаби думи.

— Кажете думите.

— Не още — поклати той глава с усмивка.

— А кога?

— В нашата първа брачна нощ. Ще ти ги повтарям, докато ти омръзне да ги слушаш.

— Никога няма да ми омръзне.

— В такъв случай това ще бъде една много дълга нощ.

— Обещавах ли?

— Обещавам. — Затвори с целувка очите ѝ. — А сега излез и приеми да се срещнеш с Бен, докато аз се опитвам да не мисля колко много пистолети имам вкъщи.

Тя неохотно отстъпи крачка назад.

— Всичко ще бъде наред. Джени каза, че шефът на аварийната бригада на Юджин довчера ще е дежурен.

— Да, знам. Виждала ли си някога Хънтър?

— Не. Джени казва, че той е... ами, малко груб.

— Не точно груб. — Кейб се засмя. — Бивша зелена барета, бивш агент на ЦРУ, бивш наемник. Вадил е вместо нас кестените от огъня в чужбина и още го прави. Имаме му голямо доверие за такива неща. Не завиждам на колегите на Бен.

— Ами ако Бен не налага въдицата?

— Ще я налага.

Така и стана. Бен я покани на ресторант и под формата на невинни въпроси успя да измъкне от нея, че Джени е донесла вкъщи всякакви карти и документи и че двете са поканени на гости и ще ги няма цяла вечер. След това я изпрати до офиса и си тръгна със замислена усмивка.

— Е? — попита Кейб, когато затвори вратата.

— Захапа!

— Хип-хип-ура! Добре. Сега ще чакаме.

Тази вечер Кейб бе с официално сако, бяла риза, черна вратовръзка и черни панталони. Изглеждаше елегантен и много, много сексапилен. Данета стисна зъби, за да не се хвърли към него, когато дойде да я вземе.

— Изглеждаш страхотно — въздъхна тя.

Очите му галеха електриковосинята ѝ атлазена рокля.

— Ти ме биеш.

— А аз нито една дума ли не заслужавам? — обиди се Джени. Тя носеше червена рокля, която не би трябвало да подхожда на русата ѝ коса, но подхождаше. Бе зашеметяваща.

— Хубав цвят — забеляза Кейб.

— Опитвам се да затвърдя мнението, което твоят колега има за мен — отвърна тя високомерно.

Данета едва сдържа смеха си. Джени бе необичайно заядлива. Колко ли дълбоко бе влязъл под кожата ѝ загадъчният господин Хънтър?

Не се наложи да се чуди дълго. Чу се рязко чукане, и преди Данета да успее да помръдне, Джени отиде да отвори.

— Добър вечер — поздрави тя с тон, с какъвто един съдия би произнесъл смъртна присъда.

В стаята влезе висок тъмноок мъж. И той като Кейб бе облечен във вечерен костюм, но лицето му бе студено като лед. Тънките му устни бяха стиснати, сякаш никога не се е усмихвал. Косата му бе почти черна, а кожата много тъмна. Имаше високи скули и съвършено прав нос. Отначало Данета помисли, че в него има нещо ориенталско, но когато срещна погледа на тези тъмни очи, разбра, че това е индианец.

— Господин Хънтър — представи го Джени, без да го поглежда.
— Данета Марист — кимна тя към нея. — А това е...

— Здравей, Кейб — прекъсна я новодошлият. Гласът му бе дълбок, рязък и без никакъв акцент.

— Отдавна не сме се виждали, Хънтър — отзова се Кейб.

Мъжът се обърна към Джени.

— Вие, предполагам, сте моята партньорка тази вечер?

— Вие сте голям, силен мъж — отговори тя с крива усмивка. — Би трябвало да можете да преживеете една вечер в моята компания.

Всички освен ледения Хънтър се усмихнаха. Той погледна часовника си:

— Да тръгваме.

— Готови ли сме? — попита Кейб и го погледна многозначително.

— Резервациите са потвърдени — кимна Хънтър и плъзна очи настрани към близката лампа.

— Тогава да вървим. Умирам от глад.

Излязоха заедно. Данета забеляза, че господин Хънтър стои в единия ъгъл на асансьора, а Джени в другия. Какво ли бе предизвикало този ледников период?

Ресторантът бе препълнен, но бързо ги настаниха.

— Сега какво? — попита Данета.

— Сега ще чакаме — отговори Хънтър. Той хвърли един бърз поглед на менюто и го остави, оглеждайки с подчертано отношение кристалния лукс.

— Какво ще си вземеш, Джени? — попита Данета. Тя самата се колебаеше между пиле и медальони.

Джени погледна към Хънтър.

— Нещо сурово. Може би стриди. — Хънтър вдигна вежди. Не каза нищо, но Джени внезапно се изчерви. — Скаридите по креолски изглеждат добре — добави тя нервно.

— Аз искам пържола алангле — реши Кейб. — А ти? — усмихна се той на Хънтър и каза нещо нечленоразделно и напълно неразбираемо.

Хънтър отговори на същия език и ъгълчето на тънките му устни трепна. Добави на английски:

— Но ще се спра на говеждо.

— Какъв беше този език — попита Данета.

— Апахи. Не съм ли ти казвал, че баба ми е индианка? Тя ме научи. Лесно е, стига да свикнеш с дългите и къси гласни.

— И стига да научиш нюансите на интонацията, които превръщат обидата в комплимент — добави Хънтър и очите му проблеснаха.

— Оказа се, че е полезен, когато двамата бяхме в доста напечено положение в чужбина — продължи Кейб. — Знаехме, че стаята ни в хотела се подслушва, затова говорехме на езика на апахите.

— Както разбрах, колегата ми от другата страна е решил, че това е някакъв нов американски код и почти цяла година се е опитвал да го дешифрира.

— Успя ли? — попита Джени колебливо.

— Убиха го, преди да успее — отговори той, без да я поглежда.
— Провалите се плащат скъпо.

Джени вдигна чашата си и бавно отпи. Не каза нищо повече, той също.

По средата на вечерята чуха тих звън. Хънтър извади радиотелефон, който никой досега не бе забелязал.

— Паднали са в капана — съобщи той и стана. — Не, ти остани да си вечеряш — спря Кейб, който се бе надигнал. — Сега започват моите забавления.

Джени също се изправи, но не го погледна.

— Предполагам, че ще трябва да разпозная господина, който мислите, че ме е следил?

— Да. И след това ще се занимавате с вашата работа и ще оставите шпионската игра на хората, които знаят как да я играят.

Тя го погледна и бързо се извърна. Долната ѝ устна трепереше.

— Ще тръгваме ли, господин Хънтър? — попита студено. Успя да се усмихне на Кейб и Данета. — Довиждане. Ще се видим по-късно, Дина.

Данета кимна и ги проследи с поглед. Двамата много внимаваха дори да не се докосват.

— Студената война е нищо в сравнение с това — отбеляза тя.

— Врагове са от първия миг, в който се срещнаха. Бог знае защо. Приличат на две половини на едно цяло, въпреки разликата в ръста и цвета. — Хвана ръката ѝ. — Кажй една дата.

— Наистина ли искаш?

— С цялото си сърце.

— Пети май.

— Защо точно пети май?

— Не знам. Може би ми харесва как звучи на испански „Синко де майо“.

— Добре. Утре иди да си купиш булчинска рокля. Какво ще кажеш за меден месец в Ямайка?

— Можем ли? — ахна тя.

— Обзалагам се, че можем.

Данета засия, но след малко усмивката ѝ угасна.

— Кейб, не можем да отидем в Ямайка.

— Защо?

— Норман!

Той сви устни.

— Имам страхотна идея. В Южна Америка има една джунгла...

— Игуаните не ходят на почивка в Южна Америка!

— В такъв случай бихме могли да го оставим на Ники.

— И двамата ще бъдат много щастливи — засмя се тя.

Една седмица по-късно вражеските агенти бяха в сигурни ръце, Бен Медоуз бе уволнен и обвинен в шпионаж, Джени се бе върнала на работа при Юджин след сватбата, а Кейб и Данета мързелуваха на обляния в лунна светлина плаж до Монтего в едно частно имение, което Кейб бе наел.

— Божествено е — въздъхна Данета, излегната гола до него.

— Ти също, любов моя — усмихна се Кейб и лениво се протегна да я целуне. Трите дни, откакто пристигнаха, бяха отлетели неусетно, а той продължаваше да се удивлява на удоволствието да прави любов с нея. Както ѝ обеща, всичко бе като за пръв път. Сега я учеше на нови неща, на нови начини, от които и двамата се замайваха.

— Сигурен ли си, че никой няма да ни види? — попита тя. Току-що бяха излезли от водата и сега се бяха проснали на две големи кърпи.

— Никой няма да ни види — прошепна Кейб. Устните му докоснаха гърдите ѝ, а след това бавно я привлече над себе си, плъзна ръце по бедрата ѝ и ги задвижи в чувствен ритъм.

— Как може всеки път да е толкова хубаво?

— Защото се обичаме. Омръзна ли ти да го чуваш?

— О, не! — простена тя.

— Обичам те. — Сля се с нея с едно плавно движение. Тя се задъха от удоволствие. — Седни.

— Не мога!

— Можеш. Аз съм твой съпруг и те обичам и ти ме обичаш. Ние сме женени. Направи го... Ето, това е — засмя се, самият той вече треперещ от напрежение. — Искам да те чуя. Никой друг няма да чуе. Хубаво ли ти е?

— Да! О, да...

— Погледни ме!

Тя почувства, че е достигнал върха, и се взря в лицето на Кейб. Беше толкова възбуждащо, че и нейното тяло се напрегна, тя изстена безпомощно и се притисна към него. Кейб, почти без да си поеме дъх, я преобърна по гръб и отново се впусна в този влудяващ ритъм, докато от устата ѝ се изтръгна вик на удовлетворение.

Остана да лежи в ръцете му, обляна в пот, завладяна от чувството за единение. Не спираше да се учудва как могат двама души да бъдат толкова близки.

— Този път ме гледа — прошепна той и приглади косата ѝ. — Това вече не те смущава толкова, нали?

— Не колкото в началото — призна тя и зарови лице в гърдите му. — Кейб, мисля, че може да съм бременна.

— Знам — усмихна се той.

— Имаш ли нещо против?

— Ни най-малко. — Целуна я нежно. — А ти?

— Не. По-скоро се радвам. — Прехапа устни. — А какво ще правим с Норман?

— Може да разрешиш на Ники да го осинови. Тогава ще можеш да го виждаш, когато пожелаеш.

— Добре — съгласи се тя след кратко мислене.

Норман щеше да ѝ липсва. Разбира се, една игуана не можеше да бъде компания като Кейб. Трябваше да мисли по този начин.

Той долови леката ѝ тъга.

— Ще направим компромис. По-нататък, ако имаме момче, може да му вземем едно малко игуанче. Разбира се — добави мрачно, — той ще бъде мой син и може изобщо да не харесва гущерите.

— Вярно е — съгласи се тя безгрижно, прикривайки дяволитата си усмивка. — Той може да обича змии... Ох!

Лъхна ги топлият бриз. Данета затвори очи и въздъхна щастливо. Имаше своя необитаем остров и единствения мъж, когото обичаше. Сякаш двамата доброволно бяха избягали от света и пишеха наново историята на Робинзон Крузо. Тя затвори очи и се настани в прегръдките на Кейб...

Издание:

Даяна Палмър. Пагубен чар

ИК „Арлекин-България“, София, 1995

Американска. Първо издание

ISBN: 954-11-0300-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.